

Емилио Салгари
Ловци на бисери

Рифовете на Манаар

От английския кораб долетя продължителен оръдеен залп и се разнесе над тъмносините води, обагрени от първите лъчи на изгряващото слънце.

Започваше ловът на бисери.

Стотици гемии, пълни с голи и полуголи ловци, плаваха скоростно благодарение на бързото гребане с веслата. Те идваха откъм Индустан и остров Цейлон и се носеха към известните рифове на Манаар, където дъното на океана бе покрито с милиони бисерни миди. Тези води гъмжаха от цели стада свирепи акули, които често се гошаваха с месото на нещастните ловци на бисери.

В океана плаваха всякакви гемии: едни бяха дълги и тесни като за надбягване, други – много широки, трети пък, както предвиждаше обичаят на мореплавателите от Южна Индия, имаха високи стени и извити нагоре носове. Всички те бяха със свалени платна.

Между тях се открояваше както с размените си, така и с красотата си една гемия. На носа ѝ бе закрепена позлатена слонова глава, а задната ѝ част беше цяла изрисувана. За разлика от белите платна на останалите гемии нейните бяха с червен цвят.

Над втората мачта се развяваше голямо знаме от синя коприна. На него върху златен фон бяха изобразени три бисера.

В гемията пътуваха два̀сет души. Те бяха едри, леко попрегърбени мъже, с обгоряла кожа и дълги черни коси; на ушите си носеха големи обици. Бяха облечени по синхалски – с бели роби, стигащи чак до глезените на босите им крака.

Раменете им бяха покрити с тригълни шалове, които висяха настрани и оставяха ръцете открити.

В задната част на гемията, на ниско столче, покрито с кадифе, седеше капитанът.

Той беше представителен индус; с облеклото си можеше да съперничи и на най-богатия раджа от синхалските острови.

Изглеждаше на около трийсет и пет години, имаше къса черна брада и къдрави коси. Лицето му бе правилно, с цвят на древен бронз.

Капитанът имаше черни живи очи, тънки червени устни и красиви зъби. Диадема от бисери и скъпоценни камъни красеше главата му. На гърдите му висяха тежки златни верижки. Беше облечен в дълга роба от

бяла коприна, стигаща до коленете. На синия му колан висеше извит ятаган, поставен в златен калъф. На краката си носеше пантофи от червена кожа.

Гемията мина между многобройните лодки на ловците на бисери, които ѝ правеха път, и се спря сред рифовете на Манаар, където хвърли котва.

Докато минаваше край останалите гемии на ловците на бисери, те си шепнеха със страхопочитание:

– Царят на ловците на бисери!

След като спуснаха котвите, синхалът запали лулата си, настани се удобно срещу руля и повика един от моряците, който носеше на главата си малка зелена чалма. Въпреки че останалите бяха далече от тях, капитанът попита съвсем тихо:

– Тук ли ще дойде?

– Да, Амали.

– Кога?

– През деня. Така ми каза Мамбри, а ти господарю, знаеш, че той е винаги добре осведомен относно онова, което става в двора на махараджата от Яфнапатам.

– Ще му се отплатим щедро – произнесе с презрителен тон царят на ловците на бисери.

– Той всеки ден рискува живота си, господарю. Ако махараджата разбере, че е подкупен от теб, едва ли ще доживее утрото на следващия ден.

Амали постоя няколко минути мълчалив и неподвижен, загледан в слънцето, което осветяваше далечните планини на Цейлон. После каза с глух глас:

– Дурга, ако трябва и сто пъти на ден ще презирам смъртта, но ще остана верен на своята клетва. Тази нощ пак сънувах брат си. Главата му беше страшно обезобразена от крака на слона, който го уби, а копринената му роба бе напоена с кръв.

– Каза ли ти нещо, господарю? – попита Дурга.

– Да, той каза: „Братко, спомни си клетвата. Скоро ще стане една година, а ти още не си отмъстил за избитото ми семейство“.

– Да – промълви Дурга. – Изминаха единадесет месеца, откакто махараджата уби брата на Царя на ловците на бисери, а ти още нищо не си направил.

– Ще направя – отговори Амали с решителен глас.

– Сега ли?

– Защо не?

– Пред очите на англичаните? Забрави ли, че техният кораб е тук?

– Не ме интересува. Ако тя дойде, никога вече не ще се върне в Яфнапатам.

– Какво ще направиш с нея? Ще я убиеш ли?

– Да я убия?... Прекрасната Мизора!... Никога не ще посмея да сторя това. Проклет да бъде денят, в който тя ме погледна... Добре ли са въоръжени хората ни?

– Да, и са готови на всичко. Освен това ти знаеш много добре, че в случай на нужда всички ловци на бисери ще ти се притекат на помощ. Достатъчна е само една твоя дума и хиляди люде ще се притекат, за да отмъстят за смъртта на твоя брат.

– Не, сами ще се справим. Достатъчно силни сме. Екипажът на гемията, с която плава Мизора, едва ли е многоброен.

Амали подпря глава на руля, поглади два-три пъти брадата си и замълча.

Като видяха, че гемията на техния господар няма да напусне скоро тези води, ловците на бисери се отправиха към рифовете и започнаха своята работа.

Екипажът на всяка гемия се състоеше от двадесет души: десет гребци и десет гмуркачи, ръководени от един опитен водач.

Гребците наблюдаваха водата и се мъчеха да прогонят акулите, а гмуркачите се спускаха на дъното, за да събират бисерните миди.

Ловът на бисери край рифовете на Манаар датира още от времето, когато в тези места са господствали бенгалите. Ловците се стараят да не унищожават напълно скъпоценните мекотели. За тази работа е нужна необикновена смелост и голяма сръчност.

Когато гмуркачът стигне до мястото, където се знае, че има бисерни миди, той опасва гърдите си с колан, на който виси нож. С него той се защитава от акулите. На врата си окачва мрежа и смело се спуска в дълбините на океана, като предварително завързва на краката си камък, за да потъва по-бързо.

Когато стигне пясъка, той се стреми да събере възможно най-много миди, напълва мрежата, после се отгласква от дъното и с помощта на едно въже изплува на повърхността.

Работата под водата трае около една минута. Гмуркачите излизат ужасно изтощени. Много от тях след това получават кръвоизливи от носа, ушите и дори от очите.

Някои издържат под водата дори две минути, но те остаряват много

скоро; зрението им отслабва, тялото им се покрива с трудно заздравяващи рани и след няколко години стават негодни за работа.

Вечерта, след като приберат улова, гемииите се връщат край бреговете на Цейлон или околните малки острови. Ловците изсипват мидите на купища и ги оставят да умрат.

Когато слънцето разложи напълно живата материя, хората започват да търсят бисерите, класират ги според големината и ценността им и ги изнасят на пазара.

Не всички уловени миди съдържат бисери. Много от бисерите имат различни недостатъци и нямат голяма стойност. Въпреки това в рифовете край Манаар годишно се ловят бисери за около тридесет-четиридесет милиона франка.

Измина близо час, откакто Амали се бе затворил в себе си. Внезапно един ужасен вик го изтръгна от неговия унес.

– Какво има, Дурга? – попита той.

– Акула нападна един гмуркач, господарю.

– Къде?

– Нещастникът тъкмо излизаше на повърхността, когато изведнъж изчезна. Сигурно вече е изяден.

Амали бързо хвърли шала и свали робата си. Сред ловците в близките гемии настъпи голяма суматоха. Гмуркачите бягаха и кре-щяха.

Във водата се очертаваше някаква огромна маса, която се движеше бързо и описваше широки кръгове.

Беше гигантска акула, дълга повече от седем метра. Чудовищната ѝ паст можеше да погълне наведнъж цял човек.

Тя беше оставила плячката да ѝ се изплъзне и сега напразно я търсеше. Акулата ту слизаше до дъното, ту изплуваше на повърхността.

От време на време опашката ѝ се издигаше над водата и започваше да пляска по нея, но после отново изчезваше.

Нямаше и следа от гмуркача. Дали беше избягал, плувайки под водата, или пък лежеше в безсъзнание някъде по скалите?

Амали застана прав до носа на гемията и се приготви да скочи във водата. В този момент акулата се намираще на около петна десет метра разстояние от него.

– Не я нападай, господарю – извика Дурга. – Това е същата акула, която разкъса двамата гмуркачи от Манамбад.

На устните на Амали се появи презрителна усмивка. Той отвърна със звучния си глас:

– Ще отмъстя за всички.

После захапа ножа със зъби, хвърли се във водата и започна бързо да плува по повърхността. След малко потъна в дълбините Гмуркачите престанаха да крещат: те знаеха че изчезналият ще бъде или изваден, или отмъстен. Дурга, който се страхуваше да не се случи нещастие с неговия господар, свали дългата си роба и стисна камата си. Наведен над оградата, той наблюдаваше океана, клатеше глава и мърмореше:

– Каква лудост!... Но няма съмнение, че Амали е най-смелият човек в архипелага. Той презира страха.

Зад него стояха моряците, бледи и мълчаливи.

Изминаха петнадесетина секунди. Царят на ловците на бисери не се показа. Водата изведнъж потъмня и беше невъзможно да се види какво става в нея.

– Ето го!

Този възглас се изтръгна от другарите на изчезналия гмуркач.

Дурга, без да изпуска камата си, се изправи.

– Къде е?

– Приближава се към вашата гемия.

Черната коса на Амали се показа над водата.

– Дръж, Дурга – каза той, – поеми гмуркача. Бързо, акулата ни преследва...

Той подаде едно безжизнено тяло, което веднага беше поето от десет ръце и положено върху палубата на гемията. От носа и ушите на гмуркача се стичаше кръв. По тялото му не се виждаше никаква рана, но той още не бе дошъл в съзнание.

Тъкмо когато Амали посегна към руля, за да се изкачи на гемията, се чуха петнадесет ужасени гласове:

– Акулата!

Царят на ловците на бисери бързо се обърна назад. На пет крачки от него се показваше огромната глава на хищника. Челюстите, въоръжени с няколко реда триъгълни остри зъби, бяха разтворени.

– Той е изгубен – извикаха отчаяно ловците на бисери.

Но Амали запази хладнокръвие. Той се спусна отвесно и мина под акулата, стисна здраво ножа си и ѝ нанесе силен удар.

Острието потъна в тялото на чудовището, което скочи високо над водата. На корема си имаше ужасна рана, от която бяха изскочили черва и бликаше кръв.

Няколко минути моряците не виждаха нищо друго освен окървавената вода. После се появи Амали. Той се покатери ловко на гемията, хвърли окървавената си кама и каза спокойно:

– Тази акула вече никого няма да разкъса. Наказах я. Къде е човекът?

– Тук, господарю – отговори Дурга.

– Мъртъв или жив?

– Ще дойде на себе си.

Амали свали диадемата от бисери и диаманти, хвърли я на Дурга с жест на победител и произнесе с тържествен глас:

– За него е.

После, без да обръща внимание на стичащата се по бронзовата му кожа вода, навлече робата си от бяла коприна.

От всички гемии се чуваха възгласи:

– Да живее храбрият Цар на ловците на бисери!

Мизора

Гмуркачът, спасен от Амали в момента, в който ненаситната акула се готвеше да го разкъса, беше млад човек на около двадесет и пет години. Имаше среден ръст, тъмна коса и правилни черти на лицето.

Като всички синхали той носеше малка брада и дълга коса, вързана на тила, където висеше брошка, в която бе вграден синкав бисер. Пръстите му бяха отрупани със златни пръстени, украсени с блестящи смарагди.

Личеше си, че не е гмуркач по професия.

Това забеляза и Дурга. Учуди се, но не каза нищо на господаря си. Той се залови да разтрива гърдите на младежа, докато неговите хора се мъчеха да разтворят зъбите му и да излеят в устата му съдържанието на едно малко шишенце.

Наситеното с алкохол питие проникна до гърлото на загубилия съзнание нещастник. Той трепна, кихна няколко пъти, отвори очи и учудено се огледа наоколо.

– Вече не си в океана – успокои го Дурга. – Съвземи се. Акулата, която се опита да те разкъса, е мъртва.

– Кой ме спаси?

– Един моряк, който не се страхува от океана и акулите.

– Името му?

– Какво те интересува?... Не ти ли стига, че си спасен?

– Искам да знам името му – повтори гмуркачът с почти заповеднически тон.

– Задоволи се да вземеш този подарък от твоя спасител и се върни на гемията си.

Като видя скъпоценното украшение, което му подаваше Дурга, гмуркачът презрително се усмихна и каза:

– Бисери на мене!... Ако искаш, можеш да дадеш този подарък на моите хора... или на твоите.

– Млади човече – каза учудено Дурга, – ти отхвърляш дар за хиляди лири стерлинги. Това е цяло съкровище за един ловец на бисери, който не печели повече от пет лири на ден...

– Върнете това украшение на този, който ми го е подарил.

– Царят на ловците на бисери не взема назад даровете си.

Като чу тези думи, младият човек се сгърчи и очите му заблестяха.

Той произнесе с усилие:

– Царят на ловците на бисери? Той ли ме спаси?

– Да, аз – каза Амали, като се приближи. – Съжаляваш ли, че съм рискувал живота си, за да спася твоя?

Младият гмуркач не отговори. В очите му се четеше любопитство и известен страх.

– Царят... – прошепна той.

После стана бавно, сякаш смутен от своя спомен, тръгна към борда, махна за сбогом и промълви тихо:

– Благодаря.

Тъкмо се канеше да скочи във водата, когато ръката на Амали го улови за рамото.

– Кой си ти, който отхвърляш дара от Царя на ловците на бисери?

– Обикновен гмуркач – отвърна младежът, освобождавайки се от ръката му.

– Къде е гемията ти?

– Ето я. Идва към твоята гемия.

Действително към гемията се приближаваше една мауна. Тя се отличаваше от другите гемии по високата си задна част и позлатените змејове на носа. В нея имаше дванадесет души. Черният цвят на кожата им показваше, че са от Малабар.

На задната част, до една малка шатра от жълта коприна, се виждаха две големи оръдия.

– Хубава мауна – възкликна Амали. – Но за какво са ти тези оръдия? Тук има люде, които бдят над ловците на бисери и не им позволяват да се бият.

– Аз идвам отдалече – отвърна притеснено гмуркачът. – По тези места се срещат морски разбойници.

– Къде се намира твоето родно село?

– На остров Манаар.

– Ти ли си собственикът на мауната?

– Да.

– По каква работа пътуваш и за какво са ти тези дванадесет души?

– Търся един син бисер, подобен на този, който нося. Но, сбогом. Достатъчно си поговорихме. Хората ми ме чакат.

– Един момент. Искам да узная още нещо.

И Царят на ловците на бисери го погледна втренчено в очите.

– Какво?

– Искаш ли да ми продадеш твоя син бисер?

– На никаква цена.

– Толкова ли държиш на него?

– Повече, отколкото на живота си. Защото той ще направи щастливо най-хубавото дете в Цейлон.

– Как се казва то?

– Амали иска много да знае.

– Амали!... Ти знаеш името ми.

– Зная още много други неща за теб.

– Какво? – попита Царят на ловците на бисери с растящо любопитство.

– Че ти си неприятел на махараджата от Яфнапатам и си се заклел да го убиеш... Но тогава аз ще застана на твоя път...

– Кой е този човек? – питаше се Амали. Един обикновен ловец на бисери не можеше да бъде толкова осведомен...

Той се обърна към своя помощник и попита:

– Дурга, виждал ли си досега този млад човек?

– Никога.

– А мауната му?

– Също.

– Искам да знам кой е този гмуркач.

– Какво? – учуди се Дурга. – Да не би ти, най-силният човек в потока при Манаар, да се страхуваш от някакъв синхал?

– Той знае много неща. Може би се досеща защо сме тук от три дни.

– Да се досеща!?

– Тихо, Дурга! Около нас има много уши. Не виждаш ли тази гемия, която все повече и повече се приближава до нашата?

– Бедният гмуркач! Сигурно си мисли, че под кораба гъмжи от бисерни миди.

– Той е черен като малабарите, които караха мауната на младия човек. Не, Дурга, той ни шпионира. Чувствам това.

– Кой може да попречи на плановете ти?

– Ако англичаните се противопоставят?

– Те наблюдават само лова на бисери.

– Дурга, слез от кораба, иди при ловците на бисери и ги попитай дали не познават този млад човек. Все някой ще знае кой е той и откъде идва.

Помощникът даде заповед да спуснат във водата една малка лодка, седна в нея и бързо се отдалечи.

Известно време Амали го следеше с очи, после се върна, седна на стола, покрит с кадифе, и запали лулата си.

Но не беше спокоен и често повдигаше вежди. От време на време той се изправяше и оглеждаше бреговете на Цейлон. Сякаш чакаше нещо от тази посока.

Накрая малката лодка на Дурга се появи. Той тръгна към парапета.

– Всичко е наред, господарю.

– Разбра ли кой е този млад човек?

– Мисля, че си го срещал.

– Аз?... Ловец на бисери ли е?

– Не...

– И аз си помислих същото, когато върна подаръка ми.

– Вече втори път мауната му идва тук. Той е от остров Манаар.

– Това ли е всичко?

– Не, господарю. Казват, че младият човек е важна личност.

– О!...

– Принцът на Манаар...

Царят на ловците на бисери погледна изненадано Дурга и извика:

– Дапали, принцът на Мармарам?...

– И на Манаар.

– Видях го през нощта, когато махараджата на Яфнапатам уби брат ми – каза мрачно Амали.

– Казват, че бил луд по прекрасната принцеса и че идва тук, за да търси син бисер. Исква да го подари на своята годеница.

– Ако смята, че може да попречи на моите планове, той се лъже!

– Не се съмнявам в това, макар че принцът на Мармарам и Манаар разполага с войски и кораби...

Царят на ловците на бисери не отговори. Той се беше изправил и гледаше една черна точка, появила се в океана.

– Какво гледаш, господарю?

– Там – долу... Тя идва... Сърцето ми го казва.

– Сестрата на махараджата?

– Да, хубавата Мизора.

– Да не е някоя друга гемия?

– Нейната е. Сърцето ми започна силно да тупти. Виждам позлатите, които проблясват под лъчите на слънцето.

– Тук ли ще останем?

– Защо не?

– Ако те види, ще се уплаши, защото сигурно знае, че си най-

големият враг на брат й.

– Да, сигурно знае това... Но на нея не бива да й се случи нищо лошо. Нека присъства на лова на бисери. Този каприз ще й струва скъпо. Щом се стъмни, ще я отвлечем и ще видим дали принцът на Манаар ще може да я освободи... Нареди четирите малки гемии да застанат при моста и да приготвят пушките и брадвите.

– Ще се пролива ли кръв?

– Сигурно, Дурга.

– Нашите хора са храбри.

– Знам. Дори неприятелите ни да са два пъти повече от нас, едва ли ще могат да се бият с нас дълго време. Махараджа от Яфнапатам, моето отмъщение започва... Най-напред твоята сестра... После тебе... И моят брат ще почива в мир...

Царят на ловците на бисери говореше с такъв заплашителен глас, че тръпки побиха лейтенанта.

– Каниш се да убиеш Мизора? – попита той. – Най-хубавата принцеса в Цейлон! О!... Господарю...

– Да я убия!... Не, ти знаеш, че, за нещастие, аз я обичам... Освен това Царят на ловците на бисери не е бандит, за да цапа ръцете си с кръвта на една жена...

– Тогава какво ще правиш с нея?

– Не знам още. Но ми се струва, че тя може да ми бъде нужна за освобождаването на Мадури, а може би и за още нещо полезно... Заповядай да вдигнат платната: трябва да се отдалечим, преди да е дошла.

Моряците вдигнаха котва и ладията, подета от попътния вятър, се отдалечи от рифовете.

На триста метра от тях се намираще английският кораб, а до него – мауната на принца от Манаар.

Корабът, изпратен от индийското правителство, за да наблюдава лова на бисери, тежеше петстотин тона. Той имаше шест оръдия и многоброен екипаж.

Амали стоеше на руля и внимателно го наблюдаваше. Когато видя, че английските моряци, наредени край парапета на кораба, учудено гледат неговата гемия, на устните му се появи усмивка.

Дурга също забеляза това и каза:

– Господарю, принцът на Манаар трябва да е известил англичаните за твоите планове.

– Това не ме интересува... Ако искат, нека опитат да припарят до моя „Бангалор“. Дори да опънат всичките си платна, пак ще останат

далече зад нас... Освен това нека се осмелят да ме преследват по рифовете. Ще ги подмамим до моето недостъпно убежище. Те и без това ще се разбият в подводните скали.

– Все пак отваряй си очите. Този Дапали...

– Нека се опита да ме последва. Ще видим дали неговите две ордия ще заглушат четирите мои... Не сме се излъгали, Дурга. Тя, прекрасната Мизора, идва. Скъпо ще и струва това неблагоразумие! Подкарай лодката към нейната. Дай ми една чалма. Не трябва да ме познае.

– Защо ще се криеш?... Всъщност ние не знаем дали Мизора се страхува от теб.

– Тъкмо защото не знаем, трябва да бъдем предпазливи... Ястребът първо се стреми да види пляката си отблизо и после се спуска върху нея!

Помощникът даде заповед на моряците да се погрижат за маневрата и отиде да потърси за своя господар една чалма от синя коприна, която да закрие напълно лицето му.

„Бангалор“ се носеше бързо по позлатените води на океана, тласкан от вятъра, който духаше откъм Индия.

От другата страна напредваше гемията, тръгнала от бреговете на Цейлон.

Това беше военна гемия с двадесет и четири весла. На носа си имаше крокодилска глава, а парапетът ѝ беше покрит със скъпа дамаска, която се спускаше на красиви дипли чак до водната повърхност.

В средата, под балдахин от жълта коприна, поддържан от тънки позлатени стълбове, украсени с паунови пера, седеше млада, чудно красива синхалка, загърната в широка мантия от синя коприна, извезана със злато и бисери.

На шията ѝ висяха множество бисерни огърлици, ръцете ѝ бяха покрити със златни гривни, а на главата си носеше копринен шал с бели и червени ивици, който закриваше дългите ѝ черни коси, които падаха върху раменете.

Лицето ѝ имаше правилни черти и излъчваше благородство.

Големите ѝ черни очи с извити вежди блестяха като звезди. Устните ѝ бяха алени като мак. Трапчинката на брадичката ѝ беше нашарена с малки златни точки – нещо обичайно за хубавите синхалки.

Тя си вееше с ветрило от паунови пера, прикрепени към сребърна дръжка.

Гемията на Амали мина на около двеста метра от гемията на прекрасната Мизора. Царят на ловците на бисери не свалеше поглед от

сестрата на махараджата.

– Колко е красива! – прошепна той. – И това е сестра на убицеца на брат ми, потомка на този, който заграби трона ми... Кръвта вика за отмъщение... Но към всички ли трябва да бъде жесток?... Не мога да бъда такъв... Особено към Мизора...

Дурга, който го наблюдаваше, беше смутен от бледнината на лицето му.

– Мизора няма да стане жертва на отмъщението на Амали – каза си той. – Той ще остане глух към вика на кръвта... Но как ще освободи момчето, което служи за залог на махараджата?... По-добре никога да не я бях виждал.

Нощното нападение

Докато гемията на Мизора продължаваше да плава бързо към плитките рифове на Манаар, „Бангалор“ се отдалечи към Цейлон.

Вятърът стихна. Ладията плаваше все по-бързо и по-бързо към сушата, подобно на птица, която се надява да намери на брега храна.

Амали беше потънал отново в съзерцание и мълчеше. От време на време той се приповдигаше и отправяше поглед към великолепната гемия, която приличаше на черна точка върху блестящия океан.

Дурга го изтръгна от мислите му.

– Моят господар е много загрижен и не дава никакви заповеди – каза той. – Още дълго ли ще продължаваме да плаваме? Нима ще стигнем до брега на Цейлон и ще влезем сами в устата на вълка?

– Ще се скрием зад рифовете на Гай – отвърна Амали. – Ако принц Дапали, както ти се страхуваш, придружава Мизора и вече е открил моята гемия, той ще смени посоката и ще се отправи към бреговете на Индия.

– Или ще отиде да търси защита от английския кораб. Ще стане лошо, господарю, ако загърмят оръдията!

– Ако не успеем, ще отидем в нашето непристъпно убежище и ще почакаме по-благоприятни времена, за да отмъстим на махараджата! Но аз съм сигурен, че утре Мизора ще бъде в моя власт. Ето веригата от скали. Хайде да застанем на завет и да почакаме, докато минат синхалите.

На около две мили от „Бангалор“ имаше скали, образуващи широк разпокъсан полукръг. Те заемаха площ от около петстотин метра и сформираха няколко островчета, свързани помежду си чрез скали, които оставаха открити при отлив и служеха за убежище на огромни ята от морски птици. Тези островчета бяха опасни за мореплавателите, тъй като на тях нямаше никакъв фар.

Вълните се разбиваха в скалите с оглушителен шум и заливаха всичко наоколо. Навлизането в тези места беше много опасно.

„Бангалор“, която имаше малка водоизместимост, а и се управляваше от опитни моряци, лесно премина над тези плитките места и хвърли котва сред островчетата. Тук, сред скалите, тя бе добре скрита.

Минаваше обяд. Амали нареди на хората си да се нахранят. После се качи заедно с Дурга на една малка лодка и двамата се изкачиха на

най-високата скала. От върха ѝ можеше да се вижда надалече в океана.

Амали обгърна с орловия си поглед водната шир.

Далече на запад се виждаха множество движещи се черни точки: това бяха лодките на ловците на бисери.

На изток се очертаваха бреговете на Цейлон, покрити с гъста растителност и набраздени с дълбоки, живописно криволичещи заливи. Понататък високи зеленикави планини извисяваха към небето острите си върхове.

– Тук е махараджата, там – Мизора – прошепна Амали, – а между тях съм аз. И те няма да се срещнат.

Той седна на самия връх на скалата, скръсти ръце на гърдите си и търпеливо зачака залеза на слънцето. Бе сигурен, че гемията на махараджата няма да напусне плитчините, в които ставаше ловът на бисери, преди оръдейният гръм на кораба да обяви преустановяване на работата.

Дурга, който се беше изкачил до него с голяма мъка, седеше и дъвчеше някаква смес от листа, орехи и тютюн. Той също мълчеше.

Слънцето бавно слизаше към хоризонта. Скоро от отсрещната страна изгря луната и покри водите със сребърен прах. Тези места не познават здрача и затова тук нощта винаги настъпва внезапно.

Над океана отекна продължителен тътен: английският кораб оповестяваше края на лова на бисери.

Амали стана. В очите му гореше странен пламък. Ноздрите му се издуха. Изправен на скалата, той наблюдаваше движенията на черните точки. С трепет зачака една от тези черни точки да се отдели от другите и да поеме на изток.

– Виждаш ли я, Дурга? – попита той и лицето му засия. – Виждаш ли как напредва?

– Да, господарю. Гемията на хубавата Мизора се отдели от другите гемии и тръгна към Цейлон.

– Махараджата напразно ще я чака тази нощ.

– Нашите хора са готови за нападение. Те горят от нетърпение да премерят силите си със синхалите на махараджата и да отмъстят за печалния край на брат ти. Те са само двадесет, но няма да отстъпят и пред сто синхали.

– А!?

– Какво има, господарю?

На челото на Амали се появи дълбока бръчка.

– Някаква друга точка следва гемията на Мизора.

– Лодката на принца от Манаар.
– Вероятно, Дурга.
– Двадесет срещу тридесет и шест. Става интересно.
– Мене не ме ли смяташ?
– Самият ти струваш колкото десет души, господарю. Но не виждаш ли, че там се движи нещо бяло? Това е английският кораб. Той охранява отдалеч Мизора и принца.

– И белите ли? – процеди Амали през стиснати зъби. – Изглежда, че всички са се съюзили против мен... Дурга, време е да се връщаме на кораба.

– Ще нападнем ли, ако...
– Тази нощ, ако е рекъл Буда, ще се бием срещу синхалите и англичаните. Мечът ми не ще пощади нито едните, нито другите.

След няколко минути те вече бяха слезли от скалата. Отливът беше изместил лодката им. Те я подкараха и с няколко удара на веслата стигнаха до „Бангалор“. Хората на Амали бяха забелязали приближаващата се гемия на Мизора и се готвеха да нападнат.

Оръдията бяха напълнени. На палубата изнесоха пушки, извити саби, множество револвери и ножове.

Всички моряци бяха опитни воители, грижливо избрани измежду ловците на бисери. Те си служеха еднакво майсторски както с веслата, така и с оръжието.

– Господарю – попита един от тях, – ще се бием ли със синхалите на махараджата?

– Да, приятели – отвърна царят на ловците на бисери.
– Всички ли ще избием?
– Не, не всички. Внимавайте да не падне и косъм от главата на Мизора. Нея искам да имам жива и здрава.

– Ще я имаш скоро, господарю – обещаха в един глас ловците на бисери.

– Опънете платната, вдигнете котвите и да потегляме.
След две минути „Бангалор“ напусна малкия залив, избягвайки плитките места и скалите, които бяха разположени около групата острови.

Дурга и още шест души застанаха пред оръдията. Амали пое командуването.

От север задуха хладен вятър. Започнаха да се надигат вълни, които шумно се разбиваха в скалите.

Гемията на синхалите напредваше бързо и оставяше след себе си

дълга, сребриста бразда.

Тя нарастваше с всяка изминала минута и плуваше на изток, за да намери пристан в дълбокия залив на остров Цейлон.

Но вместо да се отправи към скалите, край които трябваше да мине, тя направи завой.

– Дали не са ни забелязали? – попита Амали, когато „Бангалор“ обиколи последния от малките острови и излезе в океана.

– Струва ми се – отвърна неговият помощник, – че са надушили опасността.

– Принцът на Манаар сигурно е предупредил Мизора за намеренията ми.

– Той я следва и се мъчи да не я загуби от погледа си.

– Корабът също се обърна нататък. Но докато той дойде, ние вече ще сме си свършили работата.

– Да, но после той ще тръгне след нас, господарю.

– Ще го подмамим към скалистите места край Битор – изрече с тайнствена усмивка Амали.

– Не разбирам – каза Дурга.

– Ако англичаните ни проследят, ще им предложи една зловеща игра. Те няма да открият нашето убежище.

– Подводните скали при Битор са много опасни. Внимавай!

– Амали знае добре това, Дурга. Ще мина над тях, без да ги докосна с кораба си. Само Мизора да падне в ръцете ми. Останалото е лесно.

И добави с висок глас:

– Храбреци мои! Гответе се!

„Бангалор“ заплава право към позлатената гемия на синхалите. Бяха на около сто крачки от нея.

Като видяха, че Царят на ловците на бисери иска да препречи пътя им, синхалите се насочиха към подводните скали, които преди малко искаха да избегнат.

Малката им гемия не бе в състояние да се противопостави на Амали, тъй като нямаше на борда си никакво огнестрелно оръжие. Те искаха да избягат и да стигнат възможно по-бързо брега.

Но Амали не беше човек, който се оставя да бъде изигран, нито пък да изпусне желаната плячка. „Бангалор“ направи бърз завой.

Като стигна на около четиридесет крачки от гемията, Царят на ловците на бисери повери руля на един от моряците, взе револвера и извицата си сабя, затича се към задната част на „Бангалор“ и извица:

– Спри! Оттук не можете да минете!... Върнете се или ще

стреляме!

Един добре облечен офицер с дълго пауново перо на чалмата се приближи бързо до Мизора и се приготви да я защитава. В ръцете си държеше два револвера със седефени дръжки.

– Кой сте вие? Какво искате? – попита той, докато неговите хора, оставили веслата, вадеха сабите си.

– Аз съм Царят на ловците на бисери – произнесе Амали със заплашителен глас. – Всеки, който ми се противопостави, ще бъде убит.

Като чу това име, Мизора извика ужасена:

– Неприятелят на моя брат!

– Долу оръжията! – заповяда Амали, докато „Бангалор“ се приближаваше към гемията.

– Ето ги! – кресна офицерът.

Две светкавици разцепиха тъмнината. В същия миг „Бангалор“ и гемията се сблъскаха и гюлетата на оръдията прехвърчаха над ловците на бисери.

– Хайде, момчета! – извика Царят на ловците на бисери и откри огън.

Офицерът бе улучен в гърдите. Той извика и се свлече в краката на Мизора.

Тъкмо когато Амали се канеше да се спусне в неприятелската гемия, от нея отекна оръдеен изстрел и разби слоновата глава, която украсяваше носа на „Бангалор“: изстрелът бе даден от принца на Манаар.

– Отвърнете на принца – заповяда Амали. – А вие нападнете неприятелската гемия.

Двадесет и четиримата синхалски гребци, окуражени от численото си превъзходство, стояха около своята принцеса, готови за отбрана.

Амали, последван от десетина свои хора, се спусна в гемията. Той се нахвърли върху групата синхали, които му препречваха пътя, а моряците му ги нападнаха в гръб, за да ги принудят да се отстранят от Мизора.

В това време Дурга и останалите моряци стреляха непрекъснато по гемията на принца от Манаар, която се носеше с голяма бързина. Но люлеенето на гемията пречеше на точната стрелба.

Амали, който виждаше, че и друг се притичва да помогне на Мизора, викаше непрекъснато:

– Смелост! Още едно, последно усилие и победата е наша.

С два удара на сабята си той повали двама синхали, а трети падна след изстрела на револвера му.

Амали се помъчи да пробие защитата на неприятеля и започна да нанася удари надясно и наляво.

Синхалите, останали без предводител и изплашени от необикновената сила на Амали, оказваха слаба съпротива въпреки насърчителните викове на Мизора.

Хубавата синхалка не беше изплашена от кървавата битка и се мъчеше да възвърне смелостта на своите бранители.

Тя дори застреля с револвера си един от моряците, който се беше опитал да я хване. След това насочи оръжието си към други двама и стреля още два пъти.

– Дръжте се! – викаше тя. – Идва ни помощ! Спомнете си за махараджата! Защищавайте своята господарка!

Амали, побеснял от тази неочаквана съпротива, удвои усилията си. Освен това той виждаше, че към гемията приближава английският кораб, който също бързаше да се притече на помощ на принцесата.

– Бързо! Убивайте! Убивайте! – викаше той. – Англичаните идват!

Най-после Амали успя да пробие редицата на своите противници. Той разчисти пътя си и сграбчи като орел хубавата синхалка. Улови я за кръста, вдигна я като перце и се върна с плячката си на „Бангалор“.

Докато отстъпваше, моряците му го прикриваха, а Дурга обърна едно от оръдията към синхалите.

В този момент се разнесе ужасен вик:

– Куче с куче! Остави я или ще те убия!

Корабокрушението

Ладията на принца на Манаар ловко избягваше обстрелването и нападна „Бангалор“ в мига, в който Амали отвличаше Мизора. Младият принц се прекачи на неприятелската гемия, следван от дванадесет свои моряци.

Амали предаде Мизора на Дурга, за да я отведе в някоя кабина. След това тръгна към противниците си.

Опасността беше голяма. Английският кораб бързо приближаваше.

Принцът на Манаар се хвърли смело срещу Амали, докато хората му кръстосваха свирепо сабите си с моряците от гемията. Синхалите, които придружаваха принцесата, забелязаха приближаващия кораб и натиснаха с всички сили веслата.

– Освободи Мизора! – извика младият принц на Амали и заплашително издигна сабята си.

– Сестрата на махараджата е моя; ще се боря за нея до сетния си дъх.

– Тогава умри!

Двамата противници се нахвърлиха един срещу друг и започнаха да си разменят страшни саблени удари.

Амали и младият принц бяха еднакво безстрашни. Дапали си служеше много майсторски със сабята. Макар и още млад, той беше силен и ловко нанасяше удари на противника си.

От своя страна Амали му даваше железен отпор. Той непрекъснато атакуваше, тъй като английският кораб вече беше съвсем близо и скоро щеше да се намеси в битката.

За щастие хората на Амали взеха надмощие и изтласкаха в гемията хората на принца.

– Да свършваме по-бързо! – извика Царят на ловците на бисери.

Изведнъж той изби сабята от ръцете на противника си и му нанесе силен удар по рамото. Принцът падна окървавен на палубата.

– Да бягаме! – провикна се Амали. – Англичаните идват!

Моряците му катурнаха гемията на своите противници; във водата нападаха живи и мъртви. После бързо вдигнаха платната. Амали изправи ранения принц и го предаде на Дурга.

– Няма ли да го хвърлим в океана? – попита Дурга.

– Не! Той е храбър младеж. Спри кръвта и го отнеси в твоята

каюта. Раната му не е смъртоносна.

В този момент от английския кораб изстреляха граната и тя проби едно от платната на „Бангалор“.

– Извий носа на юг! – извика Амали и улови руля. – Безползено е да им отговаряме.

Подет от попътния вятър, корабът бързо започна да се отдалечава.

Английският кораб увеличи скоростта си, но той не можеше да се мери по бързина с леката гемия, която просто се плъзгаше по водата.

Той изстреля още две гранати, но те паднаха във водата.

– Вече сме на безопасно разстояние – каза Амали с доволна усмивка.

Дурга се изкачи на палубата.

– Погрижиха ли се за принца? – попита Амали.

– Да, господарю.

– Тежка ли е раната му?

– Болезнена е, но не е опасна. След няколко седмици вече ще бъде на крака.

– А Мизора?

– Затворих я в твоята каюта.

– Изнесе ли оттам оръжието?

– Да.

– Тя плаче ли?

– Да, но, струва ми се, от гняв.

– Ще се успокои. Ако се страхува, че ще я убием, тя се лъже. Аз съм великодушен. А освен това я обичам.

– Ами англичаните?

– Продължават да ни преследват.

– Дали ще ни преследват чак до скривалището ни?

– Няма опасност... Виждаш ли как се разбиват вълните там?

– Да... Не са ли това подводните скали при Битор?

– Носим се право към тях.

– Господарю, не забравяй, че тези подводни скали са коварни.

– Не се страхувам. Трябва на всяка цена да се отърва от кораба, който ни преследва.

Като видя, че не може да стигне „Бангалор“, корабът започна да го обстрелва с далекобойните си оръдия. Но напразно. С всяка минута разстоянието се увеличаваше.

Няколко снаряда, изстреляни от оръдията на носа, паднаха до гемията и вдигнаха стълбове от вода.

– Ах, ако имах оръдията ви – кресна гневно Амали, – изобщо нямаше да бягам от вас. Тогава щях да ви покажа как наказвам онези, които дръзват да стрелят по Царя на ловците на бисери. Но вие и без това сте загубени!

Той отправи огледа си на юг, където вълните се разбиваха с оглушителен шум в скалите. Сякаш търсеше някакъв изход. Накрая реши да подмами враговете си по-близо до гемията и започна да мести оръдията от едно място на друго като човек, който се мъчи да заеме най-добрата позиция.

Англичаните помислиха, че се готви за бой, и заредиха оръдията си. Но те изчакваха с обстрела, защото искаха да пленят целия екипаж.

Без да ги изпуска от очи, Амали се приближаваше към веригата скали и се готвеше да мине през провлака по такъв начин, че англичаните да не го забележат.

Към луната се приближаваше облак. Амали го показва на помощниците си и каза:

– Когато облакът покрие луната и стане тъмно, ще се отправим към веригата скали.

– Но англичаните ще ни последват.

– Да, но те сигурно не знаят за тези подводни скали. Гледай само какъв номер ще им скроя. Корабът им ще се разбие в кораловите рифове.

Когато се приближи на около четиристотин метра, английският кораб започна да стреля. Гранатата мина над „Бангалор“ и прекърши една от мачтите.

В този момент облакът затули луната.

– Внимавайте – извика Амали, – отиваме към скалите.

Той се изправи и здраво стисна руля. Моментът беше много напрегнат; една погрешна маневра и корабът можеше да заседне.

Но Амали изглеждаше спокоен и сигурен в предприетото начинание. Орловият му поглед вече беше забелязал провлака.

„Бангалор“, тласкан от тихия хладен вятър, навлезе в пенещите се буцащи води.

– Господарю – промълви Дурга, блед като платно. – Вървим към своята гибел.

– Мълчи! Тежко на този, който посмее да си отвори устата!

От време на време се чуваше странен шум, сякаш основната греда на гемията стържеше дъното или докосваше някоя скала.

Английският кораб продължаваше преследването.

– Минахме! – извика Амали.

– Да, господарю – отговориха в един глас моряците. – Ето я последната верига.

– Започнете да стреляте. Нека си помислят, че приемаме да се бием.

Дурга и още двама моряци насочиха оръдията към неприятеля, а Амали подкара гемията към последната верига от скали.

Английският капитан мислеше, че водите са достатъчно дълбоки, и не предприе никакви мерки, за да избегне голямата опасност. Той преследваше сляпо „Бангалор“ и се надяваше, че след малко ще го настигне.

– Ето ги, вече са над скалите – извика Амали.

Чу се ужасен трясък. Английският кораб внезапно спря и се наклони на една страна.

Настана суматоха: чуваха се викове на ужас, крясъци, проклетия... След малко последва втори трясък.

Корабът бе получил множество пробойни при удара в скалите и водата нахлуваше в трюма.

От „Бангалор“ се чу тържествуващ вик. Неприятелският кораб бе пробит. Амали вече можеше да се върне в своето убежище, без да се страхува от преследване.

Англичаните се втурнаха един през друг към спасителните лодки. Офицерите напразно заплашваха и призоваваха за ред. Всички бяха обезумели от страх.

Корабът продължаваше да се накланя. Мачтите застрашително надвисваха над спуснатите лодки. Всеки миг те можеха да паднат над тях и да ги преобърнат.

В това време „Бангалор“ продължаваше пътя си и оставяше зад себе си опасните места.

– Да вървим към нашето убежище – каза Амали. – Нека се спасяват, както могат. Ти, Дурга, се грижи за принца на Манаар. Той не трябва да умре.

– Какво ще правим с него?

– Още не знам. Но мисля, че един ден може да ни бъде полезен.

– Може да помогне на пленницата да избяга – вметна иронично Дурга. – Не забравяй, че я обича.

Лицето на Амали помръкна.

– Ще го наблюдаваме – прошепна Царят на ловците на бисери.

Той остави руля на един от моряците, слезе долу и се спря пред вратата на кабината си.

– Сигурно Мизора е страшно разгневена – помисли си той.

Почака един миг. Не чу никакъв шум. Отвори вратата и влезе.

Каютата на Амали беше малка, елегантна стаичка. Осветяваше я един китайски фенер. В нея имаше два дивана, застлани с коприна.

– Ти ли си Царят на ловците на бисери?

– попита презрително Мизора.

– Да, Мизора – отговори Амали почтително.

– Знаеш ли коя съм аз?

– Сестрата на Яфнапатамския махараджа.

– И посмя да ме отвлечеш?

– Не се страхувам от брат ти.

– Той е силен.

– На сушата – да, но аз съм силен в океана – заяви с гордост Амали.

– Искаш ли доказателство за това? Сразих твоите хора, а те бяха два пъти повече от моите; потопих мауната на принца на Манаар, който ти идваше на помощ; разбих в скалите преследващия ни английски кораб. Мислиш ли, че брат ти би могъл да направи това?

– Принцът на Манаар! – извика Мизора.

– Уби ли го?

– Ако исках да го убия, сега той щеше да бъде на дъното на океана.

– О, ти си великодушен – каза иронично Мизора.

– Повече, отколкото мислиш – отвърна Амали. – Сутринта го спасих от една акула, която щеше да го разкъса, а тази вечер, вместо да му разбия черепа, го пощадох. Пред теб са ме описали като бандит, но, както виждаш, не съм такъв.

– Честният човек не похищава жени – припомни му поуспокоена Мизора. – Ако ти наистина си великодушен и честен, върни ме на брат ми.

– Засега това е невъзможно.

– Страхуваш ли се да спреш на брега на Яфнапатам?

– Не, и скоро ще ти го докажа.

– Да не предприемаш нещо против моя брат, махараджата?

– Ще му отмъстя, Мизора.

– За какво?

– Между него и мен стоят невинни жертви – отвърна с глух глас Амали.

Мизора потрепери и го погледна ужасена.

– Не се опитвай да ме лъжеш – каза тя.

– Ще ти разкажа всичко и ти сама ще прецениш дали мога да прося на брат ти това, което той стори на моето семейство.

– И принцът на Манаар ли е замесен в това?

– Не, него го познавам едва от вчера и нямам причини да го мразя.

Амали погледна внимателно Мизора и запита:

– Обичаш ли го?

В гласа на Амали имаше нещо, което удиви Мизора.

– Защо ми задаваш този въпрос? – попита тя.

– Принцът на Манаар търсеше в плитките места сини бисери, за да ти ги подари.

– На мен? – удиви се принцесата.

– Не знаеш ли, че те обича?

– Не!

– Е, добре, сега вече го знаеш – прошепна Амали с горчивина.

– Неприятно ли ти е?

– Друг път ще продължим този разговор. Засега принцът на Манаар е мой пленник. Утре няма да може да отиде за сини бисери.

– Брат ми ще се погрижи за неговото освобождаване.

– От пещерата на акулите ли? – усмихна се иронично Амали. – Ти още не познаваш моето убежище. Сбогом, Мизора. Не мисли много за принца на Манаар. Между него и тебе стоя аз.

– Какво искаш да кажеш?

– Мразиш ли ме?

– Не знам. Но сърцето ми подсказва, че ще причиниш страдания на близките ми.

Амали спря като закован. Той впери очи в очите на красивата принцеса, сякаш искаше да прочете в тях дали наистина мисли това, което говори. После излезе и затвори вратата след себе си.

– Да – прошепна той, когато остана сам. – Наистина ще донеса беда на брат ти... Но и ти на мен...

След като прекоси бавно коридорчето, той влезе в каютата на Дурга. Тя също имаше приветлив вид, но обзавеждането ѝ не беше толкова скъпо.

Младият принц на Манаар беше дошъл в съзнание и лежеше на дивана. Като видя Амали, по лицето му се изписа гняв. Въпреки болката, той се опита да седне и изкрещя с прегракнал глас:

– Какво направи с Мизора, разбойнико?

– Така ли ме посрещаш?... Не си много гостоприемен, принце.

– Питам те къде е Мизора?

– В ръцете ми.

– Върни я къщи или скъпо ще платиш за недостойната си

постъпка.

Амали скръсти ръце на гърдите си и каза с твърд глас:

– Внимавай, не ме карай да се разкайвам за великодушното си, принце. Океанът е достатъчно дълбок. Хвърленият в него рядко успява да изплува на повърхността.

– Заплашваш ли ме?

– Ще го направя, ако продължиш да ме отегчаваш.

– Можеше да ме убиеш, когато сабята ти ме повали на земята.

– Пощадих те, за да ти покажа, че Царят на ловците на бисери не е бандит.

– В плен ли ще ме държиш? Хората ми ще дойдат да ме освободят, а теб и моряците ти ще побият на кол.

– Има петнадесет хиляди ловци на бисери по тези земи. Независимо от своята народност те ми се подчиняват. Принцът на Манаар може ли да ми противопостави толкова многобройна войска?... Както виждаш, аз съм по-силен, отколкото си мислиш.

– Моите хора ще се съюзят с тези от Яфнапатам.

– Нека ме нападнат. Ще видим кой ще победи. Дурга, пази този човек и ако се наложи, го вържи.

– Няма да го оставям нито минута сам, господарю.

Амали излезе, без да погледне принца на Манаар, и отново се качи на палубата.

– Навлякох си още една неприятност... Понякога е глупаво човек да бъде великодушен – прошепна той.

Скалата на царя на ловците на бисери

„Бангалор“ продължаваше своя път на юг. Той плаваше далече от бреговете на Цейлон, за да не го забележат. Скалистите вериги при Битор и английските лодки бяха изчезнали. В океана, осветен от лъчите на луната, не се виждаше никакъв кораб.

На югоизток се издигаше една грамадна, самотна скала. На върха ѝ се виждаха смътните очертания на висока кула.

Носът на „Бангалор“ се насочи към този изгубен сред океана остров.

– Нека се опитат да ме прогонят от гнездо ми – прошепна Амали. – Съединените сили на махараджата и принца на Манаар не могат да ми направят нищо в моето непристъпно убежище!

Той седна и пое руля. Гемията се понесе с още по-голяма бързина.

Островчето растеше все повече и повече. То приличаше на остра пирамида. Диаметърът на основата беше повече от един километър. Стените бяха толкова гладки и отвесни, че изкачването по тях бе почти невъзможно.

Отгоре, на около четиристотин метра височина, се издигаше постройка в индийски стил с галерии, куполи и широки прозорци; пред нея имаше малка кула, която беше в състояние да издържи на всяка артилерийска стрелба.

„Бангалор“ ловко се промъкваше между скалите, които ограждаха тази местност. Той навлезе в широк отвор, който водеше в една крайбрежна пещера.

Отворът беше толкова висок, че мачтите не можеха да достигнат тавана, а широчината му бе достатъчна, за да се придвижи цял военен кораб.

Гемията мина през този тунел и стигна до една гигантска пещера, заемаща най-малко една трета от острова. Тя имаше галерии, в които можеше да се побере цял кораб.

В средата на пещерата висеше въжена стълба, която стигаше до самия връх на скалата.

Когато моряците запалиха фенерите, във водата на пещерата настъпи раздвижане.

Над водната повърхност се показаха чудовищни глави, които разваряха ужасните си челюсти и показваха острите си зъби. По водата

бяха огромни опашки. После всичко изчезна в морските дълбини.

Това бяха акули, дълги по седем-осем метра, които сякаш бяха свикнали с кораба, тъй като не се плашеха нито от него, нито от светлината на окачените по парапета фенери.

Те обикаляха около „Бангалор“, показваха муцуните си над водата и гледаха втренчено моряците с жълтеникавите си очи. После се скриха в убежищата си по ъглите на пещерата, сякаш доволни от завръщането на Царя на ловците на бисери, който не обръщаше никакво внимание на ужасните хищници.

Амали се спря до въжената стълба, повика Дурга и каза:

– Аз се качвам. Ти ми доведи в замъка Мизора и принца на Манаар.

– А „Бангалор“?

– Ще го скриеш в последната галерия на пещерата. Засега няма да излизаме в океана.

Царят на ловците на бисери се залови за въжената стълба и се изкачи до една осветявана от фенер галерия, която се охраняваше от въоръжен индус.

– Никой ли не е идвал, докато отсъствах? – попита той пазача.

– Никой, господарю.

– Всички ли мои хора бдят?

– Всички.

Амали премина през галерията и тръгна по една пътека, която се виеше спираловидно до самия връх.

Горе, на площадката пред замъка, се бяха наредили четиридесет души индуси и синхали, въоръжени с пушки, пищови и саби.

Амали им направи преглед и влезе в осветения замък.

Бяха положени свръхчовешки усилия, за да бъде построена на пустинната скала тази величествена сграда.

Замъкът бе изграден от розов мрамор. Терасите и галериите се крепяха на изящни стълбове. Залите бяха великолепно украсени и разкошно мебелирани. Амали мина през тях, без да се спре, и стигна до една стая, застлана със синя коприна. По стените висяха блестящи оръжия.

– Ще я почакам тук – каза си той и седна на един кожен диван. – Скоро ще разбере дали моята омраза към нейния брат е основателна.

Той остана няколко минути, подпрял челото си с ръка и потънал в тъжни мисли. После стана и започна да обикаля в стаята. Когато чу стъпки в съседната зала, той спря. Влезе Мизора, придружена от Дурга, който държеше в ръка сабята си.

В общитите си със злато дрехи и с полускрити от шала коси

сестрата на махараджата изглеждаше по-прекрасна от всякога. Тя се спря пред прага на стаята.

– Ела, Мизора. Чувствувай се като у дома си. Няма защо да се страхуваш от Царя на ловците на бисери.

– Ако съм тук като у дома си и ти наистина си толкова великодушен, колкото се показваш, върни ми свободата – изрече с ирония тя.

– Един ден, може би... Но не сега. Всичко зависи от твоя брат.

– О! Той ще дойде скоро, за да разруши твоето свърталище. Брат ми има много гемии, оръжие и храбри моряци.

– Нека се опита.

– За толкова силен ли се смяташ, та се готвиш да се противопоставиш на махараджата на Яфнапатам?

– Ще разбереш, когато изпратя ловците на бисери срещу хората на твоя брат.

Амали даде знак на Дурга да излезе. След това показа на Мизора един диван и каза:

– Изслушай ме.

– Какво искаш да ми кажеш?

– Знаеш ли защо съм се заклел да убия брат ти?

– Никога не съм любопитствала да узная.

Амали направи няколко крачки около масата, която се намираще в средата на стаята. После седна на един стол и заразказва с твърд глас:

– Преди двеста години един вожд от династията на махараджите, Канди, владетел на вътрешността на Цейлон, покорил след редица кръвави войни всички западни брегове на острова. По този начин той образувал ново царство, наречено царството на Яфнапатам. Този вожд не е от твоите деди – казвам ти го предварително. В продължение на сто и петдесет години неговите потомци включили в своето владение всички брегове на острова. Един ден някакъв честолюбив и хитър човек от обикновено потекло вдигнал бунт, избил членовете на царското семейство и се настанил на трона.

– Един смел човек, който може да съперничи на всеки един от своите предшественици, след като е успял да заеме мястото им – прекъсна го Мизора.

– Синовете на махараджата били прогонени от техните земи. Те дълго се скитали из острова и напразно се мъчели да си възвърнат отнетия трон.

Не много отдавна техните последни потомци получиха позволение да се върнат в царството на своите деди, но при условие никога да не

правят опит да си възвърнат загубената корона. Те бяха само двама; бедни и толкова изпаднали, че трябваше да станат военни, за да живеят.

Тогава в Яфнапатам царуваше един махараджа, който минаваше за честен и великодушен. Но всъщност беше свиреп и безбожен тиранин.

– Не ме интересува тази стара история – прекъсна го Мизора.

– Ще видиш, че те интересува. Имай малко търпение и ме изслушай. Този махараджа, дали защото се намираше в добро настроение, или пък беше оценил качествата на тези двама души, тъй като бяха едни от най-смелите му поданици, направи по-възрастния от тях командир на своите войски. Той не би могъл да се оплаче от избора си, защото новият му пълководец не само отблъсна атаките на всички неприятели на своя господар, но и разшири границите на неговата държава. Той притежаваше здрав разум, голяма опитност и имаше силно влияние в някои среди.

Но това влияние се оказа злополучно за него. Един от министрите на махараджата му завиждаше много и беше готов на всичко, за да подбие неговия престиж. Той искаше да го унищожи.

Един ден, след лов в околностите на столицата, махараджата и неговите приближени бяха отишли в една гора, където шяха да обядат.

Махараджата беше в добро настроение. За прицел на своите шегги той бе избрал пълководеца, който трябваше да се брани от закачките на своя господар, без да се обижда.

Махараджата беше облечен в европейски костюм и носеше филцова шапка. След обяда той стана още по-весел и се забавляваше с шапката си, подхвърляйки я нагоре с бастун.

Но изглежда, че филцът не беше от най-доброкачествените и бастунът го промуши.

Пълководецът се засмя, обърна се към махараджата и каза:

– Ваше Величество, ето че вашата корона се продупчи.

Махараджата, който беше много чувствителен към всичко, което се отнася до неговата корона, се изправи разтреперан от гняв и каза:

– Чухте ли думите на този предател?

– Аз – предател? С какво към заслужил тази обида, Ваше Величество?

– Най-после разбрах какъв си – отвърна махараджата. – Ти само изчакваш благоприятния момент, за да завоюваш трона на твоите прадеди.

– Но, господарю, вие се лъжете. Това, което казвате, не е истина. Аз протестирам с...

– Хвърлете този човек в затвора – заповяда махараджата, без дори

да го изслуша. – Засега се въздържа да определя неговото наказание.

– Твоята история започва да става интересна – каза Мизора. – Продължавай. Не съм я чувала досега.

– На следващия ден махараджата заповяда да повикат при него пълководеца, за да се позабавлява със страданията на своята жертва.

– Ти ще умреш – каза му той. – Измислих за теб наказание, за което дълго ще се приказва в моето царство. То ще накара всички честолюбци и завистници на моето могъщество да се замислят. Веднъж ти удари моя слон, Мунин, по хобота. А той е страшно злопаметен и щом те види, започва да се дразни и иска да си отмъсти. Ще те дам на Мунин и той ще те накаже. Махай се от очите ми, нещастен предател!

– Кълна се в сина си, че съм невинен.

– А... Забравих, че имаш син. Ще го задържа като залог срещу опитите за отмъщение от страна на твоя брат и съмишлениците ти. Махай се!

Пълководецът разбра, че всички възражения ще бъдат безполезни и се остави на съдбата. Махараджата застана на един балкон, откъдето щеше да наблюдава изпълнението на издадената от него присъда.

Осъденият бе въведен в двора на слоновете. Там беше сложен един огромен пън. Съблякоха му дрехите, вързаха го и сложиха главата му на дръвника.

Мунин влезе в двора, воден от своя гледач, който беше получил необходимите заповеди за наказанието на нещастния пълководец: трябва да остави животното да действа, както намери за добре.

Щом видя жертвата си, слонът нададе ужасен рев. Очите му се наляха с кръв и той се затича напред.

– Пуснете Мунин – извика махараджата. Животното отиде при осъдения, хвана го с хобота си и му настъпи главата. Кръв блисна наоколо. Нещастникът беше мъртъв и свирепият махараджа можеше да бъде доволен от отмъщението си.

Същата вечер в палата имаше голямо празненство. Принцът се веселеше и заспа под звуците на дивата музика на своите баядери.

– Мизора, искаш ли да ти кажа кой беше този пълководец?

– Кажй.

– Моят брат... А махараджата, който го уби по този начин, е твоят брат...

Нов поход

В стаята настъпи дълбоко мълчание. Мизора не посмя да защити брат си, дори не повдигна очите си към Царя на ловците на бисери.

Високомерният ѝ и ироничен израз бе изчезнал. Лицето ѝ беше преbledняло.

– Какво мислиш за тази история? – попита накрая Амали.

– Бях чувала смътно за нея – отговори принцесата, без да го погледне. – На мене ли искаш да отмъстиш за смъртта на брат си? Тогава вземи сабята си и ме убий.

– Царят на ловците на бисери не е подлец, за да се нахвърля върху жена. Аз мразя брат ти, а не теб. На него ще си отмъстя.

– Тогава защо ме доведе тук?

– За да изтръгна от ръцете му малкия Мадури, когото държи в залог. Той ще заповяда да го убият, ако предприема нещо срещу неговото царство.

– Надявам се, че брат ми ще ти го върне.

– Ако иска да те освободи, трябва да ми го даде в замяна.

– Значи ще бъда пленница, докато брат ми не ти върне Мадури?

– Да, Мизора.

– Затворът не е лош – каза младото момиче, като се върна пак на ироничния си тон. – Царят на ловците на бисери притежава замък, който може да съперничи с палата на моя брат. Но има един недостатък.

– Какъв?

– Че е по-слаб.

– Не разбирам.

– Ще разбереш, когато войниците на брат ми дойдат да го обсадят и разрушат.

– Откъде ще дойдат? – попита Амали шеговито.

– Ще намерят начин да се изкачат на скалата.

– Казах ти вече, че не се страхувам от тях.

– Англичаните също ще дойдат.

– По-добре е да не се бъркат.

– Ще дойдат и войниците на Манаар, за да освободят своя принц.

– Държиш ли да го освободя?

– Все ми е едно.

– Но той те обича – промълви с чужд глас Царят на ловците на

бисери.

– Неприятно ли ти е? – попита Мизора, учудена от този глас.

Амали махна с ръка и каза:

– Сбогом. Твоят затвор се състои от най-хубавите стаи на моя замък. На твое разположение са и всички слуги. Ще имаш всичко, което пожелаеш, освен свободата.

Той се обърна и излезе, без да дочака отговор. Когато стигна до прага на вратата, той внезапно се обърна и погледна пленницата. Очите ѝ, толкова мрачни до преди малко, сега сияеха. Той си пое дъх и бързо излезе, страхувайки се, че няма да успее да сдържи напирашите на устните му думи.

В съседната стая Дурга го чакаше с четирима индуси, въоръжени до зъби.

– Какво ще заповядаш, господарю? – попита той.

– Постави стража на всички врати. Мизора не трябва да излиза от своите стаи, но не искам да се отнасят с нея като с пленница, а да ѝ се отдава подобаващата на сестрата на един махараджа почит.

– Кога ще отплаваме за Яфнапатам?

– Привечер, Дурга. Ще избереш измежду най-храбрите тридесет души и ще вземеш още оръдия на „Бангалор“. Какво прави принцът на Манаар?

– Спи, господарю.

– Да не се изпуска от очи нито за секунда до нашето завръщане. Той може да стане опасен.

Амали прекоси няколко стаи, слезе по една мраморна стълба, излезе от замъка и седна на скалата.

Не се виждаше никакъв кораб. В далечината се забелязваха няколко малки черни точки. Това бяха гемииите на ловците на бисери, които отиваха към рифовете на Манаар.

Амали ги проследи известно време с учуден поглед, после изведнъж се обърна и погледна към прозорците на замъка си.

На една веранда над балюстрадата от розов мрамор забеляза една глава.

Амали трепна, като я видя.

– Мизора! – прошепна той.

Погледите, им се срещнаха. В очите на младото момиче нямаше омраза. Напротив, в тях се четеше тиха, нежна тъга.

Гордият воин и младата принцеса останаха за миг неподвижни, впили поглед един в друг. После тя махна с ръка за сбогом и бавно се

обърна.

Амали дори не помръдна. Той продължаваше да гледа към верандата, въпреки че младото момиче вече не беше там. От вцепененото му състояние го изтръгна гласът на Дурга:

– Господарю, ако ще заминаваме тази вечер, трябва да хапнеш малко. После няма да имаш време за това. Имам чувството, че спиш прав като слоновете.

– Учудено ли гледах?

– Да, и втречено, там – горе – отговори усмихнат Дурга. – Там, горе, където две очи гледаха насам... Две истински звезди, господарю...

– Мълчи, Дурга. Знаеш, че между мен и това момиче стоят невинни жертви.

– И стои един принц, който може би ще стане опасен съперник... Но, да вървим. Мисля, че постъпваш неблагоприятно, като навлизаш в земите на махараджата. Това ще ти струва скъпо.

– Ще отида при него с изправена глава и заплашителни думи – отговори Амали с решителен глас. – Той няма да посмее да ме докосне, защото залог за моя живот е животът на Мизора.

– Сигурен ли си, че той обича сестра си?

– Казаха ми, че изпитвал към нея безкрайна обич. За да я види отново, той без колебание ще се съгласи да ми отстъпи малкия Мадури. Щом доведем детето тук, ще видиш на какво е способен Амали.

– Всички ловци на бисери са изцяло на твое разположение. Щом чуят твоята заповед, те ще грабнат оръжието си и ще завземат земите на неприятеля ти. И ако поискаш, махараджата от Яфнапатам няма повече да царува.

– Може би, но по този начин ще загубя малкия Мадури, който трябва да царува, за да продължи царуването на нашата династия след двувековно прекъсване. Освен това ти знаеш колко много обичам моя племенник.

– Иди да си починеш, господарю. Остави на мен да приготвя всичко.

– Погрижи се да предупредят ловците на бисери за въоръженото нападение, което ще предприема. Нека бъдат готови за защита на острова, ако го нападнат в наше отсъствие.

– Вече изпратих Апати, за да наблюдава англичаните. Сигурно са побеснели от гняв и ще подкрепят махараджата.

– Няма да поемат този риск. Те знаят, че по-голямата част от жителите на остров Цейлон са с мен, и може да се разбунтуват против тях.

Дурга, разчитам на теб.

Амали погледна отново към верандата и пак трепна. Зад пъстрата завеса забеляза една сянка. Сърцето му подсказваше, че това е сянката на Мизора.

Той се върна в замъка си. В трапезарията, където беше изидана една мраморна чешма, го чакаше наредена маса. След като се нахрани, той се оттегли в спалнята си, за да си почине.

Когато отвори очи, слънцето клонеше към залез. Амали попита притеклия се на неговото повикване слуга, определен за Мизора.

– Тя си почива, господарю – съобщи прислужникът.

– Готов ли е „Бангалор“?

– Целият екипаж е вече на борда.

Амали облече една нова роба от бяла коприна, обшита със злато, препаса я с блестящ пояс, сложи на главата си тюрбан, осеян с бисери, и се качи по стълбата на етаж, предназначен за пленницата.

Пред вратата стояха двама индуси, въоръжени с пушки. Амали взе едно чукче и удари два пъти специалния инструмент за сигнали. Из целия замък се разнесе мелодичен звук. Това означаваше, че той ще я посети.

После влезе в залата, където Мизора, известна за неговото посещение, вече го очакваше.

– Преди да тръгна – каза й Амали, – дойдох да те попитам дали искаш да предам нещо на махараджата.

– Отиваш при брат ми ли? – попита младото момиче, смутено и изплашено.

– Да, отивам при брат ти.

– И ще се явиш пред него?

– Докато си в ръцете ми, няма от какво да се страхувам.

– Той може да те убие.

– Няма да го направи, защото ти си гаранция за живота ми. Ако заповяда да ме убият, моите хора ще убият теб. Ще го направят, дори ако ги накарам да ми обещаят, че ще те пощадят.

Настъпи мъчително мълчание. В очите на Мизора се четеше ужас.

– Тогава съм изгубена – прошепна тя.

– Докато съм жив, ти ще бъдеш в безопасност.

– Не отивай при брат ми. Той те мрази повече, отколкото си мислиш, защото се страхува, че ще завладееш трона му.

– Вече съм решил да отида в Яфнапатам и ще отида – заяви Амали с решителен том, – дори да съм сигурен, че повече няма да се върна.

– Възхищавам се от смелостта ти, но те съветвам да изпратиш някой друг вместо себе си. Брат ми има буен и отмъстителен характер. Той може да стигне до крайност.

– Страхуваш се да не ме убие и после моите хора да направят същото с теб? Така ли, Мизора?

– Не – отвърна живо младото момиче и впи погледа си в очите на Амали. – Искам някой друг да отиде там, за да те предпазя от предателство и защото...

– Доизкажи се – подкани я Царят на ловците на бисери.

– Защото човек винаги се възхищава от смелостта.

– За теб няма никакво значение дали ще се върна, или не. Може би съм смел, но се боря срещу вашето семейство. Аз съм опасност, която трябва да се премахне.

В този момент влезе Дурга.

– Господарю, вятърът е попътен и „Бангалор“ те чака. Щом стигнем на брега, тъмнината на нощта ще ни скрие.

– Сбогом, Мизора – прошепна Амали.

– Ще го убиеш ли?

– Не, обещавам ги, че няма. Между нас стоят достатъчно много жертви. Няма нужда да убивам повече. Не се страхувай. Не те заплашва никаква опасност. Макар и отдалеч, аз ще бдя над теб.

– Ти си великодушен и честен, Амали. Несправедливо те проклинах.

– Прощаваш ли ми, че те плених?

– Да, ти имаш правото да го направиш.

– Благодаря ти за тези думи, Мизора.

Амали излезе, следван от Дурга. Когато напусна замъка, той погледна към един от прозорците: младото момиче стоеше зад завесата и скришом го наблюдаваше. На устните му се появи усмивка – щастлива усмивка.

Той слезе по стълбата, която се виеше около скалата, влезе в галерията и се спря до отвора, водещ в пещерата на акулите.

Под възената стълба се клатушкаше „Бангалор“. Събудени от светлината на запалените на гемията фенери, акулите плуваха наоколо и си играеха, вълнувайки водата с дългите си опашки.

– Даде ли необходимите заповеди? – запита Амали своя помощник.

– Да, господарю. Всички огнестрелни оръдия са наредени около скалата и хората са готови да отблъснат всяка атака. Нашите няма да се оставят. Келерми, който ги командува, е най-безстрашният и най-

преданият сред нашите хора.

– Тогава да вървим.

Амали се спусна по въжената стълба над палубата на гемията си, където го очакваха тридесет души, грижливо подбрани от Дурга.

Между тях имаше само няколко синхали. Всички останали бяха индуси от Манаар, смели и опитни моряци.

Подобно на съотечествениците си те бяха облечени в дрехи от бяло платно; тесните им панталони бяха препасани с широки пояси, в които носеха оръжието си. Косите им бяха покрити с широки кърпи с най-различни, странно съчетани цветове. Амали им направи преглед и каза с видимо доволство:

– След малко ще излезем в океана. Бъдете готови на всичко, дори на смърт, защото нашето начинание е много опасно.

Тридесет души подкараха гемията с веслата, а когато излязоха от пещерата, вдигнаха платната.

Вятърът бе променил посоката си. Той понесе кораба на изток, където се намираще остров Цейлон.

Нощта беше ясна. Луната светеше. Океанът бе спокоен.

След като заобиколи плитките песъчливи места, гемията се насочи към подводните скали, където се беше разбил английският кораб.

– Нали това бяха скалите?

– Да, господарю. В тях се разбиват вълните.

– Не виждам кораба.

– Потънал е.

– Предвиждах го. Но да отидем до скалите. Може би ще намерим там някое оръдие. Отливът е настъпил.

Царят на ловците на бисери насочи гемията си към скалистите вериги, като го направляваше с голяма предпазливост, за да не го сполети участта на английския кораб.

Диваците на Цейлон

Предчувствието на Амали се сбъдна.

– Нямаме работа тук – каза той. – Корабът е потънал. Не ще можем да го измъкнем от дъното.

– Дали екипажът не е избягал на някой от съседните на Цейлон островчета?

– Ловците на бисери сигурно са го преместили към бреговете на Индия. Но ние трябва да продължим пътя си. Вълните могат да изтласкат „Бангалор“ към плитчините и ще заседнем.

Гемията на Амали заобиколи внимателно подводните скали, които подаваха острите си върхове над водата. После тя се отправи към Цейлон, чиито брегове се очертаваха в далечината.

Благодарение на попътния вятър „Бангалор“ изминаваше повече от осем мили в час и щеше да стигне до бреговете на острова много преди разсъзване.

Точно това искаше Амали. Той не желаше да забележат екипажа му, когато слиза на брега, защото се страхуваше, че някой от обитателите на острова може да предупреди махараджата. Преди да пристъпи към действие, той възнамеряваше да намери някое удобно скривалище.

Към два часа след полунощ „Бангалор“ беше вече на петдесет метра от брега, пред един доста широк канал, обграден с големи дървета, които сплитаха клоните си над водата.

– Да се скрием ли тук? – попита Дурга.

– Да – отговори Амали. – Този канал се влива в един много голям басейн, нещо като езеро. Край бреговете му няма никакви хора. Там ще бъдем на сигурно място, също като в нашата пещера.

– Това място далече ли е от Яфнапатам?

– На около дванадесет мили. Ще трябва да се движим предпазливо, защото в канала има много плитки пясъчливи места и страшно свирепи крокодили.

След като мина между двете островчета, образуващи нещо като преграда, „Бангалор“ навлезе в канала. Дълбоката тишина се нарушаваше от време на време от гмуркания във водата, което показваше присъствието на влечугите.

Амали се вираше в тъмнината. Дурга измерваше дълбочината на водата, за да не заседне някъде гемията.

Зората вече започваше да избистря небето, когато до ушите им достигна грохота от недалечен пушечен залп.

– Какво означава това? – прошепна Амали, като отстъпи руля на един от моряците. – Доколкото знам, бреговете на това езеро винаги са били необитаеми. Те гъмжат от диви зверове.

– Може да са ловци – предположи Дурга.

– Кой ще посмее да ловува в тази джунгла?

В този момент се чу втори гърмеж.

– Пак! – извика Амали.

– Може би е сигнал за опасност.

– От кого?

– Кой знае? Я слушай!

– Та това е оръдие!

– Сигурно наблизо се води някаква битка.

– Кой ли се бият?

– Предполагам, че това са войниците на Яфнапатам и диваците от вътрешността. Понякога те напускат непристъпните си убежища в гората и нападат.

– Да, знам това, Дурга. Те нападат понякога и лодките на ловците на бисери.

– Да се върнем ли назад или да продължим?

– Миризмата на барут ме опиянява!

– Но чия страна ще вземем – на Яфнапатам или на диваците?

– Това ще решим, когато пристигнем на самото място. Всички да вземат оръжието си. Пълни ли са оръдията?

– Да, господарю – отвърна Дурга.

Амали пое руля и внимателно заобиколи подводните скали.

Слънцето вече се показваше над дърветата. Гърмежите ставаха все по-чести и по-близки. Амали остави руля и взе карабината си в ръка.

Внезапно се разнесе страшен рев. Сякаш дивите зверове нападаха някое селище.

– Това са дивите обитатели на горите – каза Амали. – Те са свирепи и безстрашни. Но за щастие нямат огнестрелно оръжие.

– Кого ли нападат?

– Скоро ще разберем.

На мястото, където вече са намираха, каналът правеше завой. Изглежда нападението ставаше зад ръкава.

Когато гемията подмина гористия остров, пред очите на всички се откри страшна картина. При входа на езерото, където трябваше да спре

„Бангалор“, в пясъка беше заседнала гемия с две платна, които индийците наричат пинаси. Тя стоеше неподвижна, обвита в гъст дим.

От време на време се чуваше оръдеен гърмеж. Оръдието обстрелваше малките лодки, които заобикаляха гемията. Лодките бяха пълни с полуголи хора със свирепо изражение, които при всеки гърмеж надаваха ужасни викове. Имаше най-малко двеста души. На гемията, сред барутния дим, се виждаха шепа индуси, които стреляха непрекъснато по нападателите и изобщо не мислеха да отстъпват.

– Това ли са кандиотите от гората? – попита Дурга.

– Да – отвърна Амали. – Те искат да заграбят гемията и да изколят екипажа ѝ.

– Защо не се опитат да избягат?

– Не виждаш ли, че са заседнали в пясъка?

– Господарю, между индусите виждам един бял. Ето го, онзи, който стреля с оръдието.

– Видях го.

– Англичанин ли е?

– Независимо дали е англичанин, французин или португалец, ние ще му се притечем на помощ. Няма да позволим на тези диваци да унищожат екипажа.

„Бангалор“ напредваше бавно, защото вятърът беше стихнал и моряците гребяха с весла. Появата на гемията не смути нападателите, тъй като помислиха, че им идва подкрепа. Но после веднага разбраха грешката си. Те видяха, че индусите оставят греблата и се залавят за оръжието, а на мачтата се появява непознато тъмно знаме.

Диваците отново нададоха войнствени викове и заразмахваха ножове, саби и тежки топори. Те се насочиха към „Бангалор“, убедени, че лесно ще го превземат.

Царят на ловците на бисери се изправи, подпря карабината до рамото си и извика:

– Оръдията да открият огън! Разчистете ми пътя!

Гемията пламна като кратер на изригващ вулкан. Оръдията стреляха едно след друго. Най-близките лодки бяха унищожени. Войнствените викове стихнаха. Чуха се стонове на предсмъртна агония и сърцераздиращи писъци.

– Не са останали много – каза Дурга.

– Тези диваци няма да се отстранят от пътя ни така лесно – отвърна Амали, който познаваше упорития характер на кандиотите. – Продължавайте да стреляте с оръдията.

Бяха улучени пет лодки и те потънаха във водата заедно с убитите и ранените. „Бангалор“ се отправи към заседналата гемия. Екипажът ѝ продължаваше да се защитава с малкото си оръдие.

– Бели хора! – извика Амали.

Един европейец, облечен с памучни дрехи и сламена шапка, се спусна към носа на гемията. В ръката си държеше карабина, която още димеше.

– Кой сте вие? – попита той.

– Ваш приятел – Царят на ловците на бисери. Напуснете вашата гемия, тя и без това е заседнала, и елате на моята.

– Ами оръдието?

– Оставете го. Ще използвате моето.

Европейецът хвърли едно въже и се покатери върху палубата на „Бангалор“, следван от петима негови хора, които преди това се погрижиха да затъкнат оръдието.

Европейецът беше млад, красив мъж на около тридесет години с руса коса, сини очи и правилни черти. Той протегна ръка на Амали и му каза на английски език:

– Който и да сте вие, благодаря ви за намесата. Ако се бяхте забавили още няколко минути, тези диваци щяха да ни изколят. Да бягаме от тук, защото сложиха два запалени фитила в една бъчва с барут и гемията ми всеки миг може да хвъркне във въздуха.

– Англичанин ли сте?

– Не, французин.

– Толкова по-добре. Сега ще се помъчим да си пробием път.

Пристигането на диваците им попречи да разменят повече думи.

Лодките на кандиотите отново се бяха насочили към „Бангалор“. Една част от диваците се покачиха на заседналата гемия. Те надаваха диви тържествувачи викове, които приличаха на животински рев.

Водата се пенеше под веслата на нападателите. Лодките им приближаваха. Решителният момент приближаваше.

Амали нареди със спокоен глас на двама от моряците си да вземат веслата и да подкарат гемията към средата на езерото. После се обърна към останалите и им заповяда да открият огън.

Французинът попита с безпокойство:

– Ще можем ли да си проправим път? Около нас има най-малко сто лодки, а идват и други.

– Ще ги потопим – уверено изрече Царят на ловците на бисери.

– Имате ли достатъчно боеприпаси?

- Хиляда гранати.
- Но те ще нахлуят в гемията.
- Аз ще им попреча.

Гемията щеше да се вдигне във въздуха всеки момент и затова индусите на Амали и французинът се мъчеха да отдалечат от нея своята гемия, за да не пламне и тя. Царят на ловците на бисери се обърна към Дурга:

– Кажете на моряците да преместят на кърмата оръдията и всички да се съберат там, а носа покрий с дуриони. Нали имаме достатъчно на гемията?

- Да, господарю.
- Дурионите не са ли плодове? – попита французинът.
- Да, господине – отвърна Амали, като подпря карабината на рамото си и гръмна.
- Какво ще правите с тях?
- Ще видите. Добър стрелец ли сте?
- Ходя на лов само за диви зверове!

Постепенно „Бангалор“ се отдалечи от гемията и даде възможност на лодките да се приближат до нея. В това време помощникът му се отправи към носа на гемията, следван от няколко души. Те носеха кошници, пълни с дуриони, които изсипаха на пода.

Дурионите са плодове, които растат в ге рите по тези места. Те приличат на дини, но са покрити с дълги остри тръни, твърди като стомана.

– Разбирам – извика французинът.

Лодките се приближиха на стотина крачки от „Бангалор“. Дурга и останалите моряци насочиха оръдията и откриха огън. След малко в стрелбата се включиха и карабините.

Въпреки големите загуби диваците не даваха никакъв признак, че имат намерение да отстъпят. Напротив, сега те изглеждаха още по-свирепи, сякаш бяха решили да отмъстят на всяка цена за убитите си другари.

Те промениха тактиката си. Хвърлиха се във водата и започнаха да плуват. От време на време, в промеждутъка между два гърмежа, те се качваха на лодките си, за да хвърлят своите стрели и копия. После пак изчезваха. По този начин нападението им не се забавяше.

Французинът, който не преставаше да стреля, се обърна, за да погледне към гемията си, и въздъхна с облекчение. „Бангалор“ се беше отдалечил от нея на около триста крачки и навлизаше в последния ръкав на канала преди езерото.

Внезапно се чу страшен трясък и сред дърветата се разнесе облак дим.

– Гемията ми хвъркна във въздуха – въздъхна французинът.

– А заедно с нея и диваците, които се бяха качили на нея, за да я плякосат – добави Дурга.

– Това обаче няма да откаже останалите от намерението им – прошепна Амали, който забеляза, че опасността нарастваше.

Експлозията на гемията не изплаши диваците; те упорито продължаваха да прилагат своята тактика. Каналът беше пълен с празни лодки, които напредваха към „Бангалор“.

Стрелбата с карабините и оръдията се оказа недостатъчна да възпре дивашкото настъпление. Дори Амали започна да се безпокои.

– Ние сме изгубени – спокойно произнесе французинът и погледна Амали.

– Не крия, че положението ни наистина е тежко.

– Ще ни изколят.

– Но не толкова лесно, колкото си мислят – добави Амали.

Бясното нападение

На носа на „Бангалор“ нямаше никой и всички моряци се спуснаха натам.

Петдесетина диваци, въоръжени с боздугани, саби и ножове, се покачиха на гемията. В същия миг войнствените им викове се замениха с крясъци, предизвикани от силна болка.

Нашествието бе прекъснато. Босите им ходила се разраниха от дългите бодли на дурионите и от тях потече кръв.

Наранените диваци искаха да се върнат назад, но бяха тласнати от кандиотите, които в това време се бяха покачили на гемията и започнаха да се търкалят по покритата с дуриони палуба.

Този момент беше използван от техните противници. Дурга насочи към търкалящите се диваци оръдието, а останалите моряци започнаха да стрелят с карабините си по приближаващите се към кърмата лодки.

Внезапно вятърът наду платната на „Бангалор“ и го подкара към лодките на нападателите. Екипажът направи последно усилие. Моряците нямаха време да напълнят пушките си и започнаха да нанасят удари с приклади и ятагани.

Преграждащите пътя на „Бангалор“ лодки бяха потопени и той навлезе в езерото. Вятърът се усили. Вече нямаше никаква опасност от преследване.

– Спасени сме – каза Амали на французина. – Ако диваците се осмелят да навлязат тук, крокодилите ще нападнат лодките им и ще ги преобърнат.

– Ами ние? – попита французинът, като видя чудовищата, оградили гемията.

– Стените на „Бангалор“ са достатъчно високи и няма от какво да се страхуваме.

– Тук ли ще спрем?

– Не. Ще прекосим езерото и ще хвърлим котва на едно добре познато място.

– Сигурен ли сте, че диваците няма да ни последват?

– Те се страхуват от крокодилите.

– Ами ако заобиколят по брега?

– Няма да посмеят. Горите са пълни с тигри, диви биволи и носорози, а те изобщо не са гостоприемни.

– Знам. Миналата нощ едва не ме разкъса един тигър.

– Простете – каза малко смутен Амали, – сега, когато избегнахме опасността, бихте ли казали как попаднахте в този малко известен канал?

– Аз съм ловец на диви животни и моята страст ме доведе на тези брегове. Обходихме Индия надлъж и нашир и аз убих много тигри, носорози, пантери, биволи и чакали. След това ми хрумна да половувам в горите на Цейлон. Чуваха съм, че там било пълно с диви животни. Купих една гемия, наех четирима индуси от Коромандел и тръгнах насам. Съвсем случайно открих този канал и поех по него, без да знам къде извежда. Тази сутрин, тъкмо когато се канех да си почина, тъй като ловувах цяла нощ, ме нападнаха диваците. Явно искаха да заграбят гемията и най-вече оръжието ми. Заповядах на хората си да навлязат в океана, но гемията ми заседна в една плитчина. Ако не бяхте пристигнали, щяха да ни избият. Бях решил да хвъркна във въздуха заедно с гемията, но да не попадам жив в ръцете на тези диваци. Когато се намесихте, фитилът вече беше запален.

– Французин от Пондишери ли сте?

– Познахте.

– Веднага ли ще се върнете в Индия?

– Бих предпочел да поскитам малко по този остров, но, както видяхте, изгубих всичко при експлозията и трябва да се върна в Пондишери, за да си наема нова гемия.

– Вие имате карабина и петима души на ваше разположение.

– И нито петак в джоба си.

– Не се безпокойте за това. Ако искате, аз мога да ви дам десет хиляди лири стерлинги.

Французинът погледна учудено Амали.

– Но това е огромна сума, а вие говорите за нея, сякаш се отнася за един франк. Толкова ли сте богат?

– Аз съм Царят на ловците на бисери.

– Да, когато бях в Южна Индия, чух да се говори за вас. Казваха, че Царят на ловците на бисери бил богат като набаб и храбър като бога на войната. Освен това чух, че претендирал за трона на Цейлон. Наистина ли сте Царят на ловците на бисери?

– Да – потвърди с усмивка Амали.

– И аз си помислих така, когато видях как се защищавате от диваците. Но ще ми кажете ли защо сте тук? Би трябвало да сте при рифовете на Манаар, тъй като сега е сезонът за лов на бисерни миди.

– Ще ви кажа, след като се нахраним. Запомнете само, че за днес предвиждам да се изправя срещу махараджата на Яфнапатам и да го принудя да слезе от трона.

Французинът сложи ръка върху рамото на своя събеседник и го понита:

– Приличам ли ти на добър войник?

– Няма никакво съмнение, ако съдя по това, което видях преди малко.

– Съдено ми е да прекарам живота си в непрекъснати приключения. Силните емоции са моята единствена страст. Никога не съм изпитвал страх. Аз ви дължа живота си. Съгласете се да се присъединя към вас. Сигурен съм, че няма да съжалявате. Какво ще кажете?

– Как се казвате?

– Жан Баре. А вие?

– Амали.

Докато французинът и Царят на ловците на бисери се уговаряха и разкриваха своите планове, „Бангалор“ прекосяваше езерото, следван от стадо крокодили. От време на време те разтваряха огромните си зъбати челюсти в очакване на плячка.

Езерото беше дълго няколко километра. Бреговете му бяха покрити с великолепни гори. В тях имаше най-различни видове дървета – хлебни, бананови, тикови и още много други.

В езерото се виждаха множество островчета с палми. Почвата на остров Цейлон е много плодородна и затова той е покрит с най-разнообразна растителност. Над островчетата летяха ята птици с лъскави пера: необикновено големи папагали, ястреби, тукани с грамадни човки. Те съвсем не изглеждаха изплашени от появата на „Бангалор“ и дори кацах по мачтите и въжетата.

След като заобиколи няколко от тези островчета, гемията навлезе в нещо като басейн. По бреговете му растяха огромни дървета, чиито клонове висяха над водата.

– Можем да спрем тук. – каза Амали. – Намираме се на доста голямо разстояние от канала и диваците няма да ни нападнат. Трябва да закусим. След това ще ви разкрия плановете си и причината, която ме води тук.

Те слязоха. Дурга нареди да разпнат една шатра.

По време на закуската Царят на ловците на бисери разказа на французина за необикновените си приключения. Той му каза и за хубавата Мизора, сестрата на махараджата.

– Струва ми се, че тази млада принцеса е засегнала сърцето ви – вметна Жан Баре.

– Да – отвърна Амали с дълбока въздишка. – Но за съжаление това е една безнадеждна любов. Между нея и мен стоят омразата на махараджата и трупът на моя брат. До вчера аз я ужасявах, но мисля, че сега Мизора изпитва някакви по-особени чувства към мен.

– Обстоятелствата, които ви разделят и свързват, са много сложни и затова ви съветвам да не мислите често за нея.

– Но аз няма да бъда щастлив, ако тя не стане моя жена.

– Махараджата никога няма да ви я даде, защото претендирате за неговия трон. Впрочем, ако наистина искате да се ожените за принцесата, ще трябва да се откажете от короната и отмъщението си.

– Никога! – заяви твърдо Амали. – Аз ще постигна целта си и ще отмъстя за смъртта на моя брат. Заклех се върху гроба му. Наказанието на убиеца ще бъде неговото сваляне от трона. Всички ловци на бисери ме признават за свой цар и сляпо ми се подчиняват. Само една моя заповед и срещу Яфнапатам ще тръгнат петнадесет хиляди смели и добре въоръжени люде.

– Защо не дадете тази заповед?

– Казах ви, че махараджата държи в ръцете си моя племенник и ако го направя, той ще го убие.

И Амали обясни на французина размяната, която възнамеряваше да направи.

– Искате ли да чуете моето мнение? – попита Жан Баре.

– Кажете.

– На ваше място не бих рискувал. Махараджата е способен да се възползва от вашата поява и да постъпи с вас по същия начин, по който е постъпил с брат ви.

– Мизора е гаранция за живота и свободата ми.

– Хм! Тиранин като него едва ли ще се поколебае да пожертва сестра си в името на своето благоденствие. Вие сте опасен противник. Когато научат за смъртта ви, вашите хора ще убият Мизора, но това няма да ви съживи и вие ще се простите с отмъщението, короната и брака с прекрасната принцеса.

– Какво бихте направили на мое място?

– Можете ли да разчитате напълно на вашите хора?

– Напълно.

– Сигурен ли сте, че никой от тях няма да предупреди махараджата за плановете ви?

- За нищо на света! Отговарям за тях като за себе си.
- Няма ли някакви връзки с двора на махараджата?
- В палата има един наш човек, подкупен от мен, който се е закле да отмъсти за брат ми.
- Кой е той?
- Бенда, главатар на телохранителите на махараджата.
- Прекрасно; той ще ни бъде от полза. Познават ли в Яфнапатам вашите хора?
- Не!
- В такъв случай изпратете някого при този Бенда, за да го предупреди, че сте тук и чакате удобен момент за освобождаването на детето. Ако е ловък, ще успее да осъществи отвличането. Когато изпратите племенника си в замъка на скалата, ще обявим война и ще свалим тиранина от трона... Не може ли аз да отида в Яфнапатам?
- Вие?
- Защо не! Аз съм французин, освен това съм и ловец и мога спокойно да дойда тук за диви животни. Няма от какво да се страхувам. Искате ли да ми се доверите? Обичам авантюрите.
- Рискувате главата си.
- Струва ми се, че тя е закрепена здраво за раменете ми. Имате ли някой сърцат мъж, който да познава вашия човек?
- Дурга, моят помощник.
- Няма ли да го познаят в Яфнапатам?
- Едва ли. Отдавна не е стъпвал там.
- Освен това ще го гримираме – добави Жан Баре. – Отивам да се приготвя. Надявам се още тази вечер да се срещна в Яфнапатам с приятеля ви.
- Толкова бързо?
- Такъв съм си по характер. Щом взема решение, веднага тръгвам към целта...

Главатарят на телохранителите на махараджата

Въпреки голямото си желание французинът не успя да стигне още същия ден в Яфнапатам. Дурга, който от години не беше идвал по тези места, постоянно губеше пътя в джунглата. Двамата се лутаха цяла нощ и чак на сутринта седнаха, за да си починат малко.

В два часа след обяд видяха града. Веднага ускориха крачките си и стигнаха до широката равнина, в която се простираше той.

Една от портите беше отворена. Те влязоха, необезпокоявани от никого. Войниците, които охраняваха портата, ги поздравиха почтително. По това време европейците се ползваха с голямо уважение в Цейлон.

Помощникът на Амали, който познаваше града по-добре от джунглата, поведе французина по най-безлюдните улици, за да не възбужда хорското любопитство. След половин час те спряха пред един малък красив дворец, изцяло изграден от бял мрамор.

– Главатарят живее тук – каза Дурга. – Искате ли да го видите?

– Ако е удобно!

– Белокожият има достъп до всеки дом тук по всяко време.

– Да видим първо дали е тук.

– Часовоят е пред вратата. Това показва, че Бенда се е върнал от палата на махараджата.

– Тогава да идем при него.

Дурга застана важно и нареди на часовоя да предупреди господаря си, че един европейец иска да се срещне с него.

Войникът остави копието си, влезе в двореца и удари бронзовия гонг.

След две минути четирима слуги се появиха на стълбата и помолиха посетителите да ги последват. Въведоха ги в разкошно мебелирана стая, покрита с килими.

Един човек, облечен в дълга роба от синя коприна, с червен тюрбан на главата, седеше на малко бамбуково столче и държеше в ръцете си хубава лакирана кутия.

Той беше на повече от петдесет години, строен, каквито са повечето синхали, с кафява кожа, с малки хитри очи и къса черна брада. Като видя влизания французин, човекът стана, тръгна към него, но спря изненадан, като позна Дурга. Веднага даде знак на прислужниците си да излязат, затвори вратата и каза:

– Извинявайте, господине, че не ви поздравих веднага, но се смутих, когато познах човека, който ви придружава.

– И аз си помислих същото – каза французинът, като му стисна ръката. – Сигурно не сте очаквали да видите Дурга.

– Кой те изпраща – запита направо Бенда, като се приближи до помощника.

– Моят господар.

– Къде е той?

– Недалеч оттук.

– Защо е дошъл?

Дурга посочи французина и каза:

– Той ще ви обясни. Това е най-добрият приятел на Амали.

– Вие? – учуди се главатарят на телохранителите, като се извърна към него.

– Царят на ловците на бисери ме изпрати тук, за да ви съобщя за нашите планове.

– Говорете. Аз съм като брат на Амали.

– Дойдох тук, за да уговоря с вас отвличането на малкия Мадури.

– Невъзможно!

– Така си мислите сега, но аз не споделям мнението ви.

– Първо ми кажете къде се намира Амали.

– На брега на едно езеро. Там е заедно с хората си.

– Само да не го открият! – прошепна Бенда ужасен.

– Това е езерото на крокодилите – обясни Дурга. – Вие знаете за ужаса, който изпитва местното население от тези места.

– Но къде е Мизора? Тук всички знаят, че Амали я е отвлякъл.

– На сигурно място.

– И какво смята да прави Амали?

– Да отнеме залога от махараджата. Ловците на бисери горят от нетърпение да нахлуят в Яфнапатам. Щом отвлече племенника си, Амали веднага ще обяви война на махараджата.

– Да отвлече момчето! – извика с безпокойство главатарят. – Виждам, че добре е избрал момента. Аз имам не малко привърженици, които са недоволни от махараджата.

– Наистина ли смятате за невъзможно отвличането?

– Не е невъзможно, но е доста опасно. Махараджата знае, че Мизора е в ръцете на Амали, и заповяда да удвоят охраната около пленника. Той смята, че Амали ще му предложи размяна.

– Точно това възнамерява да направи – каза Жан Баре. – Той дори

искаше да дойде сам.

– Но тогава нямаше да има никаква гаранция за живота му.

– Значи добре съм направил, че го разубедих... Но да видим, главатарю, дали не можем да измислим нещо. Искам да ви предложа един план.

– Говорете, господине.

– Махараджата обича ли да ходи на лов?

– Много.

– Ще се съгласи ли, ако му предложите да отидем на лов за крокодили?

– Вероятно.

– Когато ходи на лов, води ли със себе си и момчето?

– Никога не го отделя от себе си; той знае, че докато е при него, Амали няма да предприеме нищо срещу трона му.

– Добре! Амали и хората му са скрити зад езерото. Ще изненадаме махараджата и може да спечелим.

– Точно това е слабото място на вашия план. Махараджата никога не тръгва на лов с по-малко от двеста-триста души.

– Дори и хиляда да са, пак няма да се откажем от плана си. С малко повече смелост и хитрост, под прикритието на нощта, сигурно ще стигнем до шатрата на момчето и ще го отвлечем.

– А стражата?

– Ще я обезвредим. Вашата задача е да склоните махараджата да отиде на лов.

– Ще направя всичко, което зависи от мен.

– Засега това е всичко, което искам от вас. А! Още нещо!

– Кажете.

– В качеството си на европейски ловец не може ли да бъда поканен от махараджата?

– Разчитайте на мен.

– Благодаря, главатарю.

– Трябва да се връщам при махараджата – каза Бенда и стана.

– Чувствавайте се като у дома си.

– Ще се възползваме от гостоприемството ви, защото сме много уморени и изгладнели. Кога ще се върнете?

– Привечер. Ще ви помоля да не произнасяте името на Амали пред слугите ми. Ако го направите, ще изложите на опасност и себе си, и мен.

Бенда излезе. Скоро слугите донесоха една богато наредена маса и

я сложиха в средата на стаята. Широкият сребърен поднос беше отрупан с най-различни ястия, подправки и печен дивеч.

– Ето от какво се нуждаехме след цялото това нощно лутане из джунглата – възкликна Жан Баре.

Той се нахрани, запали си цигара и се изтегна спокойно на дивана. Подкани и Дурга да си почине и той също се възползва от хладната стая с мраморни стени и от пълната околна тишина, за да поспи.

Минаха четири-пет часа. Внезапно Жан Баре беше разбуден от някакъв глас, който говореше на самото му ухо:

– Господине, станете. Нямаме време за губене.

Баре скочи на крака.

– А! Вече сте се прибрали?

– Нося ви радостна вест. Довечера заминаваме.

– Но къде?

– Към гората. Щом предложих на махараджата да отидем на лов в джунглата, той веднага даде необходимите заповеди. Идеята да се попочистят езерата от крокодилите му допадна.

– Тази вечер ли заминаваме?

– Махараджата иска да пренощуваме в гората. Преди да стигнем бреговете на езерото, той изяви желание да види как се борят новите слонове, дресирани неотдавна от маютите.

– С кого?

– С тигрите в джунглата.

– Значи ще направим двоен лов – извика Жан Баре с тържествуващ глас. – Казахте ли му, че и аз искам да дойда?

– Махараджата предоставя на ваше разположение един от своите слонове и ми възложи да бдя над вас. Исква да види как ловувате.

– Момчето ще дойде ли?

– То ще спи в шатра, съседна на тази на махараджата.

– Ще можем ли да изпълним нашия план още тази нощ?

– Не бързайте – каза главатарят. – Нека почакаме, докато стигнем бреговете на езерото, където ще можем да разчитаме на помощта на Амали и неговите хора. Нашият слон ни чака пред вратата. Предлагам да тръгнем веднага, за да присъстваме на шествието. Заслужава да се види.

Жан Баре и Дурга последваха Бенда. Пред двореца ги чакаше един голям, дресиран слон с разкошно седло. Човекът, който го караше, беше седнал на врата му между двете уши. Бенда и Жан Баре се покатериха по възената стълба и седнаха на възглавничките в носилката.

Слонът потегли и прекоси със спокойна и отмерена стъпка града. Спря до една врата, където се беше събрала голяма тълпа, която очакваше да мине шествието.

Едва спрели, те чуха звуците на тропети и тасове; появиха се войници с копринени знамена, на които бяха изобразени слънце, луна, слон, тигър, змии и множество други животни. След тях вървяха музикантите, следвани от въоръжени войници. Зад тях осем души, облечени в красиви копринени дрехи, носеха богато украсена носилка.

Махараджата беше облечен с нещо, прилично на роба, и с широки панталони от бяла коприна, които стигаха чак до петите. Червените му обувки бяха с извити носове. На главата си носеше кадифена шапчица с черни пера. На хълбока му висеше меч, поставен в златна ножница. В ръката си държеше бастун със сребърна дръжка, украсена с бисери и диаманти. Кожата му беше почти бяла. Чертите на лицето му имаха нещо сходно с тези на хубавата Мизора, но неговият израз бе неприветлив и свиреп.

Пред носилката на махараджата имаше друга една, по-малка. В нея седеше красиво дванадесет-тринадесетгодишно момче, с отлично телосложение, мургава кожа и големи черни очи с меланхоличен израз. Косата му беше дълга и гъста. То бе облечено с бяла копринена роба, обшита със злато, а на кръста си носеше разкошен пъстроцветен пояс.

Край носилката му вървяха осем войници, въоръжени с копия.

– Това ли е Мадуре? – попита Жан Баре.

– Да, племенникът на Амали – отвърна съвсем тихо главатарят.

След носилката вървяха шест ловджийски слона. Върху тях седяха хора, въоръжени с пушки. След слонете вървяха слугите на махараджата. Те водеха кучетата, носеха храна и различни, необходими за лова и престоя в джунглата, неща. Главатарят изчака да се източи цялото шествие и заповяда на пазача да подкара слона.

Когато шествието стигна до джунглата, нощта вече беше настъпила. Шест слона разчистваха пътя. Те изтръгнаха с хоботите си дърветата и храстите. Слугите, въоръжени с брадви и ятагани, доразчистваха пътеката.

Към десет часа вечерта стигнаха до джунглата, в която французинът и Дурга се бяха лутали цяла нощ. Тамбурите, тасовете и тропетите дадоха знак за спиране.

Петдесет души се спуснаха сред трънливите храсти, разчистиха около четиристотин квадратни метра място и издигнаха шатрата на махараджата: един конус от розова коприна и множество знамена.

Скоро наоколо бяха издигнати и шатрите за сановниците и родните на махараджата. После слугите запалиха големи огньове и започнаха да приготвят вечеря.

– Да издигнем и ние нашата шатра – предложи главатарят на телохранителите на махараджата.

Четирима слуги се заеха с издигането ѝ, а други помогнаха при приготвянето на вечеря за своя господар и гостите му.

След като се навечеряха, французинът и Дурга се разходиха из лагера. В това време главатарят бе повикан от махараджата.

Войниците и слугите започнаха приготвянията за лова, който трябваше да започне при зори.

Двеста души заедно с кучетата вече бяха обсадили джунглата, за да не избягат в съседните гори изплашените от шума тигри. От време на време проехтяваха пушечни изстрели, които показваха, че някой див звер се опитва да избяга.

– Тези зверове ще предизвикат голяма суматоха и много ловци ще загинат.

– Не е имало досега лов, който да мине безнаказано. Тигрите използват безредието и винаги вземат много жертви.

– Да можехме и ние да се възползваме, за да отвлечем момчето.

– Смятате ли да направите нещо със слоновете?

– А, значи отгатна? Смятам да ги накарам да пощръклят.

– Как?

– С помощта на една игла.

– Нищо няма да усетят; тяхната кожа е много дебела, господине.

– В Пенджаб видях как един слон просто полудя от една капка, която му инжектираха под кожата. Един от пазачите трябваше да го убие, за да не изпомачка всички наоколо.

– Имате ли от тази течност?

– Да, даде ми я един индус, на когото бях направил голяма услуга.

– И вие смятате да я опитате върху слоновете на махараджата?

– Да... А след това ще се възползвам от ужаса и безредието, които ще настанат в лагера, за да отвлеча момчето.

– Трябва ли да чакаме, докато стигнем бреговете на езерото? Можем да действваме още тази нощ.

– Много сме далеч от Амали. Войниците на махараджата ще ни настигнат. А в езерото ни чака „Бангалор“ и бягството ни ще бъде осигурено.

– Време е да се връщаме.

Главатарят на телохранителите беше в шатрата си.

– Ловът започва призори – каза той. – Вече са набелязани пет тигъра. Махараджата ми каза да ви предложи почетното място.

– А!... Сигурно иска да види как тигрите ще разкъсат един европейец.

– Мисля, че само иска да изпита вашата смелост.

– Ще се постарая да задоволя желанието му, главатарю. Свикнал съм с тигрите и ще бъда изненадан, ако не убия поне един.

– Искаш ли някакво оръжие? Махараджата предоставя оръжията си на ваше разположение.

– Моята карабина е достатъчна – отвърна Жан Баре. – Тя ми служи вече от доста години и не е ставало нужда да се оплаквам от нея.

– Хайде да спим. За лова на тигри са необходими отпочинали мускули и здрав юмрук.

ЛОВЪТ

На сутринта Жан Баре беше събуден от олелията от тамбури, тасове, тропети и рев на слонове.

Махараджата, изгарящ от нетърпение да подгони колкото се може по-скоро тигрите, беше дал заповед За тръгване още преди разсъмване.

Седем грамадни слона, с които щяха да бъдат нападани дивите животни, потеглиха за джунглата, предшествани от кучета и следвани от войници и слуги; всички бяха въоръжени с копия, за да могат да отблъснат тигрите, ако се опитат да прекосят линията на ловците, за да избягат в гората.

Махараджата се беше качил на един от най-силните слонове заедно с племенника на Амали и двамата предводители на армията. В ръката си държеше великолепна английска карабина и ругаеше всички, които изоставаха.

Жан Баре, Дурга и главатарят на телохранителите знаеха, че е опасно да не се изпълняват капризите на този деспот и затова побързаха да се качат на своя слон.

Слоновете бяха започнали да изтръгват храстите и да проправят път на ловците, които напредваха в колона. Те вдигаха голяма връва със своите тасове и тамбури, за да изплашат тигрите и да ги накарат да изскочат от гъстата гора.

Кучетата бягаха на всички страни, подскачаха и лаеха, но щом забележеха някой див звяр, бързаха да се скрият между краката на слоновете.

Ловците се оглеждаха наоколо с пушки в ръце.

Изведнъж се чу страшен рев, който накара всички да изтръпнат. Дори слоновете потрепераха и започнаха да сумтят, размахвайки хоботите си. Долетя втори рев. Този път той идваше от друга посока. Явно хищникът не бе сам.

– Не се безпокойте – каза Жан Баре на другарите си, – и не стреляйте напразно.

– Видяхте ли ги?

– Не още. Но ви уверявам, че са наблизо. Вижте как се движи онази висока трева. Животните се готвят да ни нападнат от няколко страни едновременно.

– Внимавайте за малкия.

– Не го изпускам от очи. Обещавам ви, че не ще позволя да му се случи нищо лошо.

Внезапно от тревата изскочи един грамаден тигър. Дължината на скоковете му беше около десет метра. Той изчезваше в джунглата, а после отново се появяваше.

– Сякаш лети – прошепна Жан Баре, който няколко пъти се опита да се прицели. – В тази игра скоро ще се умори и тогава ще открием огън.

Тигърът продължаваше да се движи със същата бързина. После за-ви внезапно и се озова на двайсет метра от слоновете. Ловците застанаха зад слоновете, за да не пречат на стрелбата.

– Пуснете кучетата! – заповяда махараджата.

Кучетата бяха над сто и имаха нашийници със стоманени бодли. Те се спуснаха с бесен лай напред. Обградиха тигъра, ръмжейки срещу него. Звярът се спря и огледа противниците си. Човек би казал, че ги наблюдава с презрение и се пита защо тази сбирщина не го напада, а бяга назад и се крие зад храстите и между краката на слоновете при всяко негово движение.

– А! Вече не шава – каза Жан Баре. – Време е да го накараме да подскочи...

Той вдигна карабината си, за да се прицели, но в този момент махараджата и неговите ловци откриха огън. Те обаче не можаха да го улучат. Тигърът продължаваше да стои на мястото си.

Баре почака слонът да спре, вдигна карабината си и гръмна. Звярът дори не трепна, но само след миг се строполи мъртъв на тревата.

– Браво, чужденец! – извика махараджата.

Сякаш по даден сигнал няколко тигъра изскачиха от високата трева и нададоха продължителни резове.

Тръпки побиха повечето от присъстващите. Ловците започнаха да крещят и се разбягаха по всички посоки.

Слонът, на който седеше французинът, сви леко предните си крака, наведе глава, изви назад хобота си и зачака нападението. Останалите слонове започнаха да се блъскат един друг в желанието си да обърнат гръб на дивите животни.

Но тигрите не нападнаха веднага. Отначало те направиха няколко кръга, мъчейки се да пробият линията на слоновете, за да нападнат пазачите и войниците, стоящи на земята.

Жан Баре забеляза един приближаващ се тигър и даде заповед на другарите си да стрелят.

Но изстрелът не бе сполучлив. Звярът беше само леко ранен и това увеличи неговата ярост. С пламтящи очи и настръхнала козина той се хвърли към краката на слона, готов да нападне ловците.

Но слонът замахна силно с хобота си и го отхвърли на повече от десет метра. Звярът, по-пъргав от котка, се върна повторно. Грамадното животно отново се опита да го отстрани, свивайки хобота си, за да го предпази от зъбите на неприятеля.

Жан Баре виждаше как пред него се разтваря силната челюст на тигъра и чуваше скърцането на неговите зъби. В този миг едновременният изстрел на Бенда и Дурга накара звяра да се търколи във високата трева.

В това време другите ловци бяха повалили третия тигър.

Махараджата не преставаше да стреля. Малкият Мадури му пълнеше карабините. Но той не можеше да се отърве от един необикновено голям тигър, който на два пъти вече се беше опитал да нападне неговия слон.

Жан Баре забеляза това. Той се изплаши за момчето, а не за махараджата, когото с удоволствие би желал да види разкъсан. Прицели се и гръмна, но не можа да убие тигъра, а само прониза единия му крак.

Въпреки тази рана хищникът направи трети опит за нападение. С един чудовищен скок той се метна на гърба на слона, изтърбуши с ноктите си водача и стигна до носилката. Точно в този момент карабината на махараджата беше изпразнена. Чуха се викове на ужас. Всички ловци виждаха опасността, на която бе изложен техният господар, но никой не посмя да стреля, защото куршумът можеше да засегне махараджата или хората около него.

Жан Баре беше сигурен в своя изстрел. Като видя, че тигърът е вече до носилката, той гръмна. Звярът, улучен в главата, се търколи под слона. Спасен в последния момент от сигурна смърт, махараджата се огледа наоколо и попита:

– Кой стреля?

– Белият човек – разнесе се от всички страни.

Махараджата погледна към Жан Баре, който държеше в ръце още димящата си пушка и му поблагодари с ръка.

Ловът приключи. Ловците натовариха на носилките шестте тигъра и ги отнесоха в лагера. Слоновете ги последваха. Всички се поздравяваха с щастливия изход от лова.

– Господин Баре – каза главатарят на охраната, – вие сте героят на деня и махараджата ще иска да ви се отплати, задето спасихте живота му.

– Защищавах живота на детето, а не неговия. Ако Мадури не беше на същия слон, нямаше да стрелям, а щях да оставя тигърът да разкъса махараджата.

Щом стигнаха до лагера, един от офицерите на махараджата влезе в тяхната шатра и помоли Жан Баре да го последва. Французинът тръгна към шатрата на махараджата, който го очакваше отвън, заобиколен от своите сановници.

Срещу него бяха наредени шестте тигъра, покрити с листа и цветя. Върху най-големия тигър седеше племенникът на Амали.

Жан Баре свали учтиво шапката си, поклони се леко и каза:

– Какво обичате, Ваше Величество?

– Искам да ви благодаря – произнесе тържествено махараджата, като отвърна на поздрава му. – Без вашата карабина и вашия изстрел не знам дали сега владетелят на Яфнапатам щеше да бъде жив. Ако разчитах на сановниците си, тигърът щеше да пирува с месото ми. Като му дойде времето, всеки ще си получи заслуженото наказание. Сановниците се спогледаха ужасени.

– Моите военачалници скъпо ще заплатят за поведението си – каза махараджата със заплашителен глас. – Господине, как мога да ви се отплатя, задето ме спасихте? Каквото и да поискате, ще ви го дам.

Жан Баре се обърна към Мадури, който го гледаше с любопитство.

– Ваше Величество, искам само едно нещо.

– Кажете, какво е то, и ще го получите.

– Това хубаво момче – дръзко изрече французинът и посочи Мадури.

Махараджата го погледна учудено.

– За какво ви е?

– То е от най-хубавите представители на синхалската раса. Искам да го направя мой паж.

– Какъв странен каприз! Ако искате млади момчета, мога да ви дам стотици... Но не това. То ми е много скъпо и необходимо. Искайте друго нещо.

Французинът прехапа устните си.

– Тъй като Ваше Величество не може да ми даде това, което искам, ще се задоволя с един от тези тигри. Ще запазя кожата му за спомен от днешния лов.

– Сега пък искате много малко, господине. След като се върнем в Яфнапатам, ще се погрижа да ви се отплатя, както подобава. Кажете ми, присъствали ли сте досега на лов за крокодили?

– Не, Ваше Величество. Убил съм много крокодили, но винаги съм бил сам.

– Тогава ще имате възможността да видите едно интересно зрелище. Искаме да прочистим от крокодили едно езеро и ще тръгнем веднага натам.

– С удоволствие ще видя това.

– Върнете се при вашия слон, тръгваме веднага.

Той протегна ръка на французина и влезе в шатрата си заедно с Мадури.

Жан Баре поздрави сановниците и си тръгна с гордо изправена глава. Войниците, ловците и слугите му се поклониха чак до земята, изпрашайки го с възторжени викове.

– Бързо! Заминаваме за езерото – извика Бенда, когато французинът се върна.

– Знам. Махараджата ми съобщи това.

Той се качи на слона и разказа на другарите си как го е приел махараджата и за какво са приказвали.

– Отсега нататък можете да разчитате на неговото покровителство – засмя се главатарят на телохранителите.

Керванът потегли през джунглата. Махараджата искаше да започне избиването на крокодилите още същия ден.

До езерото нямаше повече от десет мили. Слоновете можеха да вземат това разстояние за не повече от един час.

От време на време войниците стреляха по елени, ламы и диви свине, които бягаха във всички посоки, изплашени от врявата и ревовете на слоновете.

В два часа след обяд езерото вече се виждаше.

За щастие керванът идваше откъм една блатиста местност, която беше доста отдалечена от скривалището на „Бангалор“. Той спря край един канал, пълен с крокодили.

Щом спряха, Жан Баре и Дурга се отправиха към езерото. Те се страхуваха да не би от брега да се вижда гемията на Царя на ловците на бисери. Но не забелязаха абсолютно нищо.

– Амали се е скрил добре – каза Дурга. – Колкото е храбър, толкова е и благоразумен. Трябва да се е оттеглил зад тези островчета. Сигурно е свалил мачтите и платната на гемията.

– Трябва да го намериш и да го предупредиш за нашия план. Ще пристъпя към осъществяването му още тази нощ.

– Толкова скоро?

– Не знаем дали махараджата ще остане дълго тук. Той е много капризен човек и затова трябва да се действа бързо.

– Какво да кажа на Амали?

– Да дойде тази вечер с една лодка и да се скрие долу край високата трева. Ако всичко върви добре, ние ще го намерим и ще му доведем момчето.

– Да се върна ли при вас?

– Да, но привечер, за да не те види някой.

– Добре.

– Кой ще ви помогне?

– Главатарят на телохранителите.

– Добре тогава, аз отивам да търся Амали. Ще си дам вид, че отивам на лов за блатни птици, за да не заподозре някой нещо.

– Ще се видим довечера.

– Ще бъда там, до онзи храсталак, заедно с Амали и един отряд ловци на бисери.

Като видя, че французинът се връща сам, главатарят го попита:

– Дурга замина ли?

– Да. Тази вечер Амали ще бъде тук.

– Страхувам се за Царя на ловците на бисери.

– Окончателно ли сте решили да напуснете сегашния си господар и да се присъедините към нас?

– От десет години бленувам за този момент. Вие не можете да си представите каква омраза храня към махараджата, откакто уби най-добрия ми приятел, брата на Амали.

– Утре ще бъдем на „Бангалор“, гемията на бъдещия Яфнапатамски владетел. Хайде да отидем да погледаме лова на крокодили. Когато настъпи нощта, ще видите каква изненада съм подготвил за тези хора.

Махараджата даде знак за започване на лова. Четиристотин души, разделени на групи и въоръжени с копия, се бяха разположили край бреговете на езерото. Някои бяха легнали в калта, други се изтягаха на слънце върху пясъчните островчета.

По даден сигнал от тамбурите всички започнаха да навлизат в езерото. Те настъпваха бавно, държейки копията пред телата си, за да се предпазят от страшните челюсти на крокодилите.

Махараджата и сановниците, качени на слоновете си, насърчаваха ловците с викове. Жан Баре и главатарят се бяха разположили на една малка височина, готови да стрелят по всеки крокодил, който се опита да прекоси линията.

Тъй като синхалите настъпваха от двете страни на езерото, крокодилите бягаха към центъра.

Те обръщаха опашките си към своите нападатели, за да се защитават с тях в случай на нужда.

Повечето действаха по този начин, но някои, изплашени от виковете и раздвижената вода, която обикновено беше винаги спокойна, търсеха спасение в противоположна посока и се натъкваха на копията, които се изсипваха като дъжд върху тях.

Тези схватки бяха най-интересните моменти от лова.

Войниците и пазачите ограждаха крокодила, започваха да му нанасят удари и той скоро умираше.

Колкото повече се стесняваше кръгът около центъра на езерото, толкова повече се засилваха виковете на синхалите. Накрая диаметърът стана около петнадесет крачки.

Там се бяха събрали няколкостотин крокодила, скупчени един върху друг.

Понякога някой от тях се отдалечаваше от тази гъмжаща купчина, гмурваше се и се насочваше под водата към противниците си, за да ги нападне с опашката си или погълне в огромната си пасть.

Понякога се случваше половин дузина ловци да бъдат потопени в тинята за най-голяма радост на махараджата, който продължаваше да се смее, дори когато крокодилите се нахвърляха върху тях.

Тогава войниците, държани в резерв, се притичваха, за да заместят ранените и убитите.

За щастие обикновено имаше повече ранени, отколкото убити.

Някои крокодили успяваха да се измъкнат въпреки бдителността на пазачите и излизаха на брега. Тогава махараджата и неговата свита ги избиваха с карабините си.

Когато нападателите от двете страни на езерото застанаха на няколко крачки един от друг, започна истинска сеч. Войниците удряха, без спират, по купчината чудовища, докато ги избиха всичките.

Смъртта на последния крокодил беше посрещната с ръкопляскания от страна на махараджата.

Отвлечането на Мадури

Ловът беше свършил преди няколко часа. Вече се стъмваше, когато Жан Баре и главатарят напуснаха лагера и се отправиха към езерото. Те казаха на слугите си, че отиват на лов за диви патици и ще се върнат към полунощ.

Лагерът беше осветен от големи огньове, на които се приготвяше вечерята.

Жан Баре и капитанът тръгнаха към езерото, като се прикриваха зад храстите. Езерото се намиреше на около хиляда крачки. Когато стигнаха до него, французинът започна да се движи внимателно край брега, защото в тревата можеше да се е скрил някой крокодил. Скоро той забеляза храсталака, където се бяха уговорили да се срещнат с помощника на Амали.

– Ако са дошли, те са се скрили зад тези храсти – каза той и като постави два пръста в устата си, изсвири уговорения сигнал.

След малко иззад храсталака се показва нещо черно, което се отправя към брега. Беше лодка с четирима мъже, въоръжени с пушки.

– Ти ли си, Дурга? – попита французинът.

– Да. Водя господаря.

След няколко минути лодката стигна до брега.

Един човек, облечен по синхалски, скочи на земята, стисна ръката на французина и се хвърли в обятията на главатаря на телохранилите.

– Най-последно се видяхме отново, Бенда.

– Амали! – извика главатарят. – Моят бъдещ господар. Този ден е най-щастливият в живота ми.

– Отсега започват щастливите дни – каза Амали. – Господин Жан Баре, нямам думи да ви изразя признателността си. Дурга ми разказа всичко. Аз съм напълно съгласен с вашия план и смятам, че той е единственият възможен.

– Радвам се, че мога да ви бъда полезен – отвърна французинът. – Ако не ни мине котка път, много скоро малкият Мадури ще бъде във вашите обятия. Къде е „Бангалор“?

– На две мили оттук. Моите хора вдигат вече платната.

– Дадохте ли заповед да бъдат готови?

– Да. Щом чуят първия изстрел, веднага ще се притекат на помощ.

Жан Баре извади часовника си и го приближи към очите си.

– Часът е десет. Махараджата и неговите хора празнуват щастливия изход от лова. Сега е моментът да подлудим слоновете. Да вървим.

– Да дойда ли с вас до лагера? – попита Амали. – Облечен съм като синхал, но може да ме познаят.

– Не, ние ще действаме сами. Вие ще ни чакате на известно разстояние извън лагера.

И те тръгнаха.

Недалеч от брега на езерото се виждаха огньове и се чуваха дрънкания на тамбури и звуци на тасове.

– Всички се забавляват – каза французинът, – но след малко радостните възгласи ще се превърнат в крясъци от ужас.

В десет и четвърт стигнаха до лагера.

Войниците, слугите и пазачите се забавляваха около огньовете. От шатрата на махараджата се чуваха песни.

– Вие останете тук, скрит в тези храсти, и ни чакайте с хората си. Щом всичко свърши, ще побегнем към езерото и ще се качим на лодката. В суматохата никой няма да ни забележи – обърна се към Амали Жан Баре.

Следван от главатаря, той влезе в лагера и се отправи към шатрата на махараджата. Стражата го поздрави с уважение.

Махараджата и сановниците му пируваха. Чуваше се смях и шум от наздравници. Отвън двадесетина музиканти биеха дайрета, тасове и вдигаха невъобразим шум.

Жан Баре обиколи шатрата на махараджата, спря се при музикантите, огледа огньовете и се отправи към спящите слонове, застанали един до друг върху килим от бананови листа.

– Погрижете се за пазачите – каза французинът на главатаря. – През това време аз ще действам.

Двамата му другари започнаха да разговарят с пазачите. Те ги разпитаха за възрастта на слоновете и за техния характер. През това време французинът извади от джоба си малко шишенце, пълно с червеникава течност, и една спринцовка.

Той се огледа наоколо, за да се убеди, че никой не го наблюдава, приближи се до най-големия от слоновете, поглади го по хобота и го убоде леко.

Грамадното животно мръдна ушите си, сякаш искаше да прогони някоя муха, и продължи да спи.

Жан Баре отиде последователно при всички слонове и им постави по една инжекция.

Когато свърши, той се върна при Дурга и главатаря и каза:

– Да отидем да послушаме малко музика пред шатрата на махараджата. Синхалите свирят добре.

Той ги отведе настрана и прошепна:

– Внимавайте за момчето; фитилът е подпален.

След малко зад шатрата на махараджата се чу ужасен рев. Последва втори, не по-малко ужасен от първия.

Като чуха тези резове, пазачите се спуснаха към слоновете, за да ги успокоят, но се върнаха изплашени назад. Шест от слоновете заплашително размахваха хоботите си. Огромните им тела трепереха. Те тъпчеха земята с грамадните си крака.

Един от пазачите, по-смел от другите, се приближи до най-едрия слон и го повика по име.

В отговор слонът замахна с хобота си, свали го на земята и после му смаза главата с огромния си крак.

Това беше сигналът. Шестте слона, обхванати от яростна лудост, скъсаха синджирите си и хукнаха през лагера, събаряйки всичко, изпречило се на пътя им.

От всички страни започнаха да долитат писъци и викове, изпълнени с ужас. Войници, слуги и пазачи, изненадани и обезумели от страх, хукнаха да бягат. Махараджата бързо напусна шатрата си. Сановниците и пазачите на малкия Мадури го последваха.

Моментът беше благоприятен. Французинът и Дурга влязоха в шатрата на момчето. Мадури, събуден от шума, беше станал и викаше слугите.

– Ела – прошепна Жан Баре и хвана Мадури за ръцете. – Слоновете са полудели и ще опустошат всичко.

Без да дочака отговор от момчето, той го грабна на ръце. Дурга и капитанът го последваха с карабини в ръце.

Разярените слонове продължаваха да беснеят и да всяват паника наоколо. Те не обръщаха никакво внимание на войниците, които стреляха по тях.

Жан Баре продължи да тича между съборените шатри и отиде при храста, където го чакаше Амали.

– Ето го – каза французинът.

– Мадури! – извика Амали. – Помниш ли ме?

– Чичо! – възкликна момчето. – Разбира се, че те помня.

– Да бягаме! Ти си свободен!

Тъкмо тръгнаха, когато някой извика:

– Отвличат детето... Измяна! Измяна!

Този вик нададе един от любимците на махараджата, който беше избягал в същата посока. Като го видя, че се приближава с изваден меч, Жан Баре стреля. Любимецът на махараджата падна на земята.

Но за нещастие той не бе крещял напразно. Няколко души, които тичаха към езерото, го чуха и забелязаха французина. Те също започнаха да викат:

– Отвличат Мадури... Измяна!

Въпреки че слоновете продължаваха да вилнеят, няколко войници се спуснаха след бегълците.

– Към езерото! – кресна Жан Баре.

Те скоро преминаха през малкия канал и навлязоха в джунглата. Амали носеше момчето. Той дори не усещаше товара си и вървеше най-бързо от всички. Французинът беше останал малко назад, за да може да стреля по преследвачите.

Викове продължаваха. Всички синхали се спуснаха след тях. Махараджата ги окуражаваше.

След десетина минути стигнаха до езерото. Преследваха ги двадесетина синхали, които непрекъснато стреляха по тях.

Лодката беше на брега. С един тласък Дурга я бутна във водата. Жан Баре стреля по двама от преследвачите, които бяха най-близо до тях, и те паднаха мъртви на брега.

Всички успяха да се качат. Лодката се понесе бързо към островите.

Амали и французинът откриха огън по преследвачите, но и те стреляха. С всяка изминала минута броят на синхалите се увеличаваше. Куршумите им свиреха около лодката.

– Наведи се – извика Амали на Мадури.

В този момент един куршум удари едната страна на лодката и направи малка дупка, през която започна да нахлува вода.

След малко лодката беше пробита на още две места.

– Господарю – прошепна Дурга, – ние потъваме.

– Насочи лодката към отсрещния бряг на езерото – заповяда Амали и продължи да стреля. – Ще се спасим в джунглата.

Под напора на четирите весла малката лодка се движеше доста бързо. Тя стигаше вече брега, който отделяше езерото с широк и дълбок канал. Синхалите не можеха да го преплуват, тъй като в него имаше много крокодили.

Преследвачите бяха останали доста назад и прекратиха стрелбата, но викове продължаваха.

– Викайте, викайте – изръмжа Жан Баре, който се мъчеше да изгребе с шапката си водата от лодката.

Изправен върху кърмата, Амали гледаше дали гемията му не се задава откъм островите.

– Идва ли? – попита главатарят на телохранителите на махараджата.

– Не още.

Макар и пълна с вода, лодката приближи първите крайбрежни храс-талаци. С няколко удара на веслата Дурга и двамата моряци я изкараха на брега. Всички слязоха. Те бяха на около две мили от синхалите.

Но край брега се виждаха движещи се светлини, които изчезваха между дърветата.

– Амали – каза Жан Баре, – те секат дървета за салове.

– Да – потвърди Царят на ловците на бисери. – И ще тръгнат след нас.

– Ще чакате ли гемията?

– Не я виждам. Какво ли може да се е случило?

– Трябва да е заседнала някъде.

– Амали – обърна се към него главатарят, – не бива да оставаме тук. По-добре да тръгнем към джунглата. По-късно ще намерим гемията. Знаем едно скривалище, където можем да почакаме, докато хората на махараджата се уморят да ни търсят.

– Далече ли е? – попита Жан Баре.

– Намира се в самата джунгла.

– Какво представлява това скривалище?

– Храм, посветен на Буда.

– За колко време можем да стигнем дотам?

– За два-три часа.

– Вижда ли се оттам езерото?

– Да. Храмът се намира на една височина.

– Тогава да вървим – каза Амали. – Гемията ми сигурно е заседнала, иначе щеше да бъде тук. По-късно ще я намерим. Хората ми ще ме чакат, докато се върна, независимо колко дълго ще се забавя.

– Да тръгваме – подкани ги главатарят. – Синхалите достигнаха до брега на канала.

– Води ни – съгласи се с него Амали и хвърли последен поглед към езерото.

– Един момент – намеси се Жан Баре. – Къде е вашата гемия?

– На същото място, където слязохте.

– До брега?

– Едно мостче го свързва с брега.

– Сега вече можем да тръгваме.

– Но защо ми задавате този въпрос?

– Представете си, че ни се наложи да се разделим. След като знаем къде се намира „Бангалор“, ние ще можем да се намерим по-лесно.

Те обърнаха гръб на езерото и бързо се отдалечиха. Дурга и главатарят вървяха напред. В гората беше съвсем тъмно. Вървеше се трудно, тъй като корените, клоните и храстите, които покриваха земята, затрудняваха придвижването. Но те си пробиваха път, без да спират.

– Радваш ли се, че си свободен? – попита Амали своя племенник.

– О! Да, чичо. Аз много се страхувах от махараджата и треперех от погледа му. Мислех си, че той ще ме убие, както уби баща ми.

– Повече никога няма да го видиш, моето момче. Аз ще те отведа на сигурно място, където не може да дойде нито махараджата, нито неговата войска. Мизора също ли те плашеше?

– Не, чичо. Тя беше много добра към мен и постоянно ме галеше. Когато видеше, че брат ѝ е пиан, тя ме скриваше, защото се страхуваше за живота ми.

– Значи не изпитваш никаква омраза към нея?

– Напротив, аз я обичам като сестра.

– Знаеш ли къде е тя сега?

– Казаха ми, че морски разбойници са я хванали и са я убили.

– Това е лъжа. Тези морски разбойници са моите хора. Мизора е моя пленница.

– При нея ли ме водиш?

– Да.

– Ето джунглата – обади се главатарят.

– Напълнете карабините си. Може да срещнем диви зверове.

– Жан Баре е с нас – засмя се Амали.

– Той е отличен стрелец – добави Дурга.

– Видях го как стреля.

– Тихо – прошепна главатарят. – Трябва да бъдем внимателни.

Вървенето през гъстата и трънлива растителност на джунглата беше много трудно и мъчително.

От време на време се чуваха тайнствени шумове, които ту се увеличаваха, ту затихваха. Между трънливите храсти се появяваха скачащи сенки, които внезапно изчезваха. Изведнъж капитанът, който вървеше най-напред, даде знак на Дурга и спря.

– Нещо идва насам – каза той тихо.

– Сигурно е някой глиган.

– Не. Това животно трябва да е по-голямо. Да се скрием, докато мине.

Те се притаиха в храстите, с поставени на спуська на карабините пръсти.

– Сигурно е някой носорог – предположи Амали. – Дано не ни нападне. Тези чудовища не виждат надалеч, но обонянието им е добре развито.

– Ето го – посочи Дурга.

Показа се някаква огромна маса. Животното спря и започна шумно да диша. След това продължи пътя си, минавайки на четири крачки от групата.

– Наистина беше носорог – каза Амали, когато храстите престанаха да шумолят. – Ако ни беше забелязал, щеше да ни изтърбуши! Нашите куршуми не можеха да го спрат.

– Да тръгваме – предложи главатарят.

– Синхалите вече не се чуват – забеляза французинът.

– Те ни търсят, но ще им трябва много време, докато открият следите ни.

– Скоро ли ще стигнем храма? – попита Дурга.

– Да, отвърна Бенда.

Те продължаваха да вървят, редувайки се в носенето на детето. Трябваше да се спират още на два пъти, за да не ги забележат преминаващите носорози. Най-накрая водачът спря и каза:

– Пристигнахме.

– Не виждам нищо – призна Жан Баре.

– Почакайте да минем тези бамбуци.

– Има ли празно място около храма?

– Да.

– Тогава ще можем да забележим синхалите, ако се приближат.

Главатарят започна да си пробива път между бамбуците и стигна до един хълм, на който се издигаше храмът. Той имаше много прозорци.

– Това е индуският храм – каза той. – Ще имаме подслон в тази нощ.

Пристигането на синхалите

В горите и джунглите на Цейлон има много стари храмове, посветени на Буда, който според вярващите е живял на този остров, преди да замине за Индия, където започнал да проповядва новата си религия.

Храмът, в който прекараха нощта нашите герои, бе малък и имаше само един свод. Наоколо се виждаха полуразрушени стени украсени с примитивни скулптури. Главатарят, със заредена карабина в ръка, влезе първи. Вратата беше отворена. Може би някой див звяр се бе скрил вътре.

– Да влезем – прошепна французинът.

Те се изкачиха по стълбата, която водеше в храма, и спряха пред вратата, за да огледат вътрешността му. Вътре цареше пълен мрак и не се виждаше нищо.

– Сякаш се намираме в пещера – каза французинът.

– Виждам нещо светло в тъмнината – добави Дурга.

– Може би е някой звяр! Да запалим нещо, господо, този мрак не ми харесва.

– Потърсете суха тръстика – нареди Амали на двамата моряци.

– Бъдете готови за стрелба – предупреди главатарят. – Виждам две светещи точки, които се движат. Сигурно това са очите на някой хищник.

Двамата моряци се върнаха и донесоха по един сноп сухи тръстики. С помощта на кремък Жан Баре запали двата снопа и ги хвърли в храма.

До статуята на Буда се беше свило някакво животно. Внезапната светлина го накара да подскочи и то избяга в най-тъмния ъгъл на храма.

– Леопард! – извика французинът.

– Това му е леговището – предположи Амали. – Вижте купчината кости до статуята.

– Как да го прогоним? – попита главатарят.

– Като го застреляме. Няма друг начин – отсече Жан Баре.

– Ами синхалите?

– Да, наистина, бях забравил за тях.

– Те ще чуят гърмежа.

– А ние не можем да останем на открито.

– Нека да се опитаме да пропъдим този неканен гост.

– Внимавай, Амали. Леопардите са не по-малко свирепи от тигрите.

Често пъти дори са по-опасни.

– Да запалим друга тръстика. Всички животни се страхуват от огъня.

Моряците донесоха още тръстика. Всеки държеше в ръцете си по един запален сноп. Отправиха се към ъгъла, където се бе спотаил леопардът.

Като видя приближаващите към него огънове, леопардът направи два-три скока около статуята и изчезна в тъмния коридор, който се намираше в дъното на храма.

– Този вироглавец не иска да си отиде – каза французинът. – Ще трябва да го убием.

– Да го запиричим в коридора – предложи Амали. – Оттам гърмежите няма да се чуят надалеч.

Те понесоха запалените снопи, но след няколко крачки спряха: животното ръмжеше, готово да се хвърли върху тях.

– Отведете момчето настрана. Леопардът се готви да ни нападне.

Главатарят застана пред Мадури, за да го предпази от хищника.

– Стреляй! – изкомандва французинът.

Трите пушки светнаха. Смъртно раненият леопард се изправи на задните си крака и се хвърли към нападателите си.

Но в своя устрем той попадна на Амали. Царят на ловците на бисери, храбър като лъв, измъкна мечата си и застана срещу звяра.

Той го хвана с желязната си ръка за гърлото, нанесе му два удара и го хвърли на земята.

– Какъв юмрук! – извика Жан Баре с възхищение. – Поздравявам те, Амали. Никой не би посмял да направи това.

– Ако аз не го бях убил, той щеше да убие някой от нас – отговори той. – Страхувах се за Мадури.

– Сега вече можем да се разположим в храма и да си починем. Жалко, че няма какво да вечеряме.

– Утре ще отидем да потърсим храна – каза Дурга. – Джунглите гъмжат от сърни и ламии.

– Да си постелем нещо, за да легнем да спим – предложи Жан Баре. – До храма видях едно бананово дърво, от което можем да накъсаме пресни и ароматни листа.

– Ами синхалите? – попита Амали.

– Тази нощ те няма да ни безпокоят. Все пак, ако се страхувате, един от нас ще остане да пази, докато другите спят. Ще се сменяме по ред.

- Страхувам се от кучетата им. Те ще попаднат на следите ни.
- Шт!... Тихо!
- Какво има?
- Чувам далечен лай.
- Трябва да е някой чакал.
- Не, това не е вой на чакал.
- Да излезем, за да чуем по-добре.

Главатарят и Дурга останаха да приготвят леглата от листата, които донесоха моряците, а другите излязоха от храма и се спряха до стълбата.

Сякаш в джунглата нямаше нито едно животно. Дори щурците бяха престанали да свирят. Чуваше се само шумът на полюшваните от вятъра тръстики.

Амали неспокойно се ослуша. Той дочу далечен лай. По този начин лаеха кучетата, попаднали на следа.

- Чухте ли? – попита той.
- Да – отвърна французинът преbledнял. – Наистина лае куче, но трябва да е много надалеч.
- Не е стигнало още в джунглата.
- Мислите ли, че синхалите вървят след него?
- Можете да не се съмнявате в това.
- Ще трябва да бягаме.
- Да почакаме още. В джунглата кучетата душат мъчно и може да загубят следите ни във влажната почва.
- Ах, как бих искал да бяхме вече на „Бангалор“!
- Утре, щом видим, че преследвачите ни са се отдалечили, ще слезем към езерото.
- Ами ако махараджата открие гемията?
- Моите хора имат оръдия; те умеят да се защищават.
- Махараджата няма ли флота?
- Има, но при брега на океана. Освен това неговите лодки са малки и не могат да се сравняват с моята гемия.
- Не могат ли да преплуват канала и да навлязат в езерото?
- Могат, но за това са необходими най-малко два дни. Защо не отидете да си починете?
- Не, нямам никакво желание да си почивам. Това куче не ми дава спокойствие. Не ви ли се струва, че лаят се приближава?
- Да – каза Амали загрижен. – Това куче вече е стигнало в джунглата.
- Накрая ще ни открие.

– Мисля, че ще успеем да се справим с хората, които го придружават.

– Ами ако са много?

– Не вярвам. Сигурно махараджата е разделил хората си на няколко групи. Да седнем и да си починем.

След известно време ляат престана да се чува, но нито Амали, нито французинът се успокоиха. Мълчанието на джунглата безпокоеше Амали. Това показваше, че в нея са влезли хора. Когато животните усетят присъствието на ловци, те притихват, за да не издадат скривалищата си.

Двамата приятели стояха на пост от няколко часа. Внезапно Амали видя, че храстите леко се разклащат на около петдесетина крачки от стълбата, въпреки че нощният вятър бе престанал.

– Видяхте ли? – попита той французина, който се беше повдигнал.

– Да. Ние сме обградени.

– Несъмнено.

– Да бягаме ли?

– Предпочитам да останем тук, тъй като можем да се прикрием. Освен това не смея да предприема нападение заради Мадури. Не се страхувам за себе си, но ако уловят момчето, всичките ми планове ще се провалят.

– Да го скрием. Когато опасността премине, ще дойдем да го потърсим.

– Но къде? Те веднага ще го намерят.

– Пред статуята на Буда видях малък кръгъл отвор, който сигурно води в някоя гробница или подземие. Да проверим.

Те повикаха двамата моряци, за да бдят пред храма, и се приближиха към статуята. Там видяха една плоча с халка. Французинът и Амали прокараха през халката цевта на една пушка и с големи усилия успяха да отместят плочата. Отдолу се показа дупка, дълбока около два метра.

– Къде ли води? – попита Амали. – Дали не е някой таен изход?

– Изглежда, че е така – отвърна Жан Баре.

– А защо е толкова тесен отворът? Колкото и слаб да е човек, пак не може се провре през него.

– За Мадури е напълно достатъчен.

– Да, той може да влезе в него. Така ще бъде на сигурно място.

– Да не губим време – прекъсна ги главатарят.

Събудиха момчето, което спеше на легло от листа, и го заведеха до отвора.

– Искаме да те спасим – започна Амали. – Тук има едно

скривалище, в което не може да влезе възрастен човек. В случай на нужда то може да ти послужи.

Момчето взе меча и тръстиката. Отворът беше тесен дори и за него, но то успя да се провре.

– Какво виждаш? – попита Амали.

– Един коридор.

– Къде води?

– Ще видя.

Момчето тръгна, размахвайки тръстиката, за да съживи пламъка ѝ. След малко се върна.

– Чичо – каза то. – Този коридор води до една решетка извън стени-те на храма.

– Има ли достатъчно въздух?

– Да.

– Ние ще ти хвърлим листа, за да се разположиш на меко. Ти ще останеш тук, докато премине опасността.

– Ще направя всичко, което поискаш.

– Каквото и да се случи, не се издавай. Дори да ни заловят.

– Здрава ли е решетката? – попита Жан Баре.

– Не много. Влагата е разяла желязото.

– Можеш ли да я счупиш?

– С меча си ще мога да изкъртя желязата.

Амали хвърли в дупката сноп бананови листа, даде на момчето двата си револвера и му поръча:

– Спи и не се грижи за нас. Дори ако почнем да се бием, ти не се безпокой.

След това сложи плочата на мястото ѝ, разрови земята наоколо и закри пукнатината. Тъкмо се изправяше, когато един от моряците влезе и съобщи:

– Синхалите на махараджата идват.

Бягството на Жан Баре

Царят на ловците на бисери, Жан Баре и главатарят изскочиха бързо от храма. Дурга и моряците бяха коленичили зад една статуя, която се издигаше па средата на поляната.

– Господарю – съобщи помощникът на Амали, – синхалите са открили скривалището ни.

– Видя ли ги?

– Чух кучешки лай.

– Къде?

– Идваше от бамбуците пред нас. Хората сигурно са се скрили зад тях.

От далечината долетя нов лай.

– Това значи, че и други хора прекосяват джунглата – каза французинът. – Амали, сега можем да напуснем храма. Мадури няма да ни пречи на бягството. Все някой от нас ще стигне до езерото.

– Но какво ще стане с Мадури?

– Ще се върнем за него по-късно. Решавайте, преди синхалите да са ни обсадили. Мракът е непроницаем, а джунглата – гъста. Провирайки се между дърветата, ще можем да избягаме.

– Да, имате право, Жан Баре... Всички ли сте съгласни?

– Всички.

– Дурга ще върви най-отпред. Моряците – отзад.

Слязоха предпазливо по стълбата и се промъкнаха покрай стените на храма, прикривайки се зад храсталаците. После поеа през джунглата със заредени пушки в ръце. Кучешкият лай ги предупреди, че преследвачите са съвсем наблизо.

– Идват – каза Жан Баре.

Чуха се викове. Синхалите нападаха храма.

– Ако бяхме изчакали още няколко минути, щяхме да бъдем заловени – забеляза французинът. – Докато ни търсят, ние ще вземем преднина.

– Страхувам се за Мадури – прошепна Амали.

– Няма да го намерят. Дори да открият плочата, те не могат да слязат в неговото скривалище. Той е на по-сигурно място от нас.

Чуха се гърмежи. Неприятелите стреляха по храма и статуята на Буда. Внезапно шумът утихна. Синхалите бяха влезли в храма.

– Търсете ни – усмихна се иронично Дурга. – Ние ще използваме времето, което вие губите.

Те тичаха задъхани, за да стигнат възможно по-скоро до езерото и „Бангалор“. Но тръстиките ги принуждаваха да заобикалят. Влажната земя също забавяше бягството им. Внезапно почвата под тях стана рохкава и те затънаха до колене. С големи усилия успяха да се измъкнат и продължиха пътя си. След двадесетина минути Дурга извика:

– Спри! Група хора се насочва прави срещу нас.

– Пригответе оръжията си – заповяда Амали.

Те се разположиха в кръг, за да могат да се защищават от всички страни, и зачакаха нападението. Пет-шест кучета се хвърлиха върху тях с бесен лай. Жан Баре удари едното с приклада на пушката си, а останалите застреля.

– Синхалите – предупреди Амали.

От всички страни наизскачаха хора и се спуснаха с викове към групата. Те бяха повече от четиридесет. Бегълците откриха огън. После хванаха карабините си и започнаха да нанасят с прикладите удари наляво и надясно.

Синхалите връхлетяха върху противниците си от всички страни. Скоро и шестимата бяха повалени. Залавянето им бе придружено от възторжени викове. Двадесет души връхлетяха върху Жан Баре и здраво го вързаха, докато останалите крещяха:

– Белият човек!... Заловихме белия човек.

Той се огледа наоколо. Другарите му също бяха вързани. Студена пот изби по челото му.

– Бедният Амали – каза си той... – Дано поне Мадури се спаси. Това момче е силно и ще се справи с положението. Колкото до нас, всичко е свършено!

Победителите повикаха слугите, които носеха провизиите на носилки, направени от платно, опънато на два бамбукови пръта. В една от носилките сложиха французина, като го покриха с още едно платно и го завързаха, за да не може да мърда. После четирима души уловиха краищата на прътовете и потеглиха.

Жан Баре се опита да разхлаби въжетата, но напразно. Изведнъж той почувства нещо твърдо на корема си.

– Забравили са да ми вземат ножа – каза си той. – Ех, само да можех да го хвана!

Обнадежден, Жан Баре се опита да достигне ножа си. Ако успееше да освободи едната си ръка, той щеше да го вземе и тогава вече

наистина имаше надежда за спасение. При всяко негово усилие да освободи ръката си въжетата се впиваха в тялото и му причиняваха силни болки. Но той не се отчайваше. Най-накрая почувства, че лявата му ръка се движи малко по-свободно. Направи още едно усилие и успя да достигне дръжката на ножа си. За малко да извика от радост.

В това време носачите продължаваха да тичат.

Жан Баре разряза едно след друго въжетата и се освободи.

– Сега ще прережа платното – каза си той.

После се разколеба:

– Да, ами ако след моите носачи идват и други?!...

Наостри уши. Стори му се, че никой не върви след неговата носилка. И той пререза безшумно платното по цялата му дължина, като използва един скок, който направиха носачите, за да прескочат някакъв корен или дънер, и падна на земята с ножа в ръка. По една случайност той се строполи в малък канал, който носачите точно в този момент прескачаха.

Синхалите бягаха като зайци и не забелязаха, че носилката е олекнала. Нищо странно в това, тъй като тежестта беше разпределена между четирима души.

Но това не продължи дълго. Жан Баре едва се беше промъкнал между бамбуците и не бе изминал дори триста крачки, когато чу смаяните викове на носачите.

– Забелязаха моето изчезване – каза си той. – За щастие краката ми са по-здрави от техните.

И той започна да се промъква още по-бързо, докато смаяните носачи си губеха времето в ненужен спор.

Французинът бяга около половин час и най-накрая излезе от джунглата. Пред него се разстиляше гора.

– Ще слеза към езерото – каза си той, – ако успея да намеря „Бангалор“, Амали може да бъде спасен, без да става нужда да разменяме живота му с този на Мизора.

Той намери узрели банани и утоли глада си. Откъм джунглата не се чуваше никакъв шум. Носачите се отказаха да го търсят, тъй като кучетата бяха останали при войниците. Жан Баре продължи да върви. Към четири часа сутринта той стигна до брега. Започна да оглежда трите малки островчета срещу него и зад третото видя „Бангалор“. Гемията плаваше към езерото.

– Какво щастие! – извика той. – Съдбата наистина е на моя страна.

Гемията се намираще на около четири-петстотин метра от брега.

Жан Баре сложи ръце на устата си и извика:

– На брега!... Аз съм ловецът-французин, приятелят на Амали.

На гемията настъпи оживление. Той чу гласове и забеляза, че платаната се вдигнаха.

– Познаха ме. Спасен съм – възкликна Жан Баре.

Но още не се беше доизказал, когато се разнесе един глас:

– Ето го! Настигнахме го най-накрая.

Жан Баре стисна ножа си. Той се обърна и видя четирима души, които изскочиха от гората и се спуснаха към него. Бяха неговите носачи.

– Приятели – извика той на моряците от „Бангалор“, – бързайте, иначе ще ме убият.

Един от синхалите се спусна към него с нож в ръка. Французинът ловко отби удара, изви се бързо и заби ножа си в нападателя. Той се строполи на земята, дори без да извика.

После Жан Баре се нахвърли върху втория. През това време няколко изстрела от гемията събориха останалите двама. Французинът и синхалът се счепкаха здраво. Едрият и силен синхал нападнаше майсторски, но Жан Баре ловко избягваше ножа му. Най-накрая той успя да го препъне и докато синхалът се мъчеше да запази равновесие, заби ножа си в гърлото му.

„Бангалор“ стигна до брега. Когато моряците му се притекоха на помощ, Жан Баре каза:

– Безполезно е, всички са мъртви.

– Не сте ли ранен? – попита го един стар моряк, капитанът на гемията.

– Дори не съм одраскан.

– А нашият господар?

– Хората на махараджата го плениха.

– Господарят ни е пленен!

– Господине – попита най-старият, – кога го плениха?

– Преди три часа.

– А Дурга?

– И него, и двамата моряци също. Ти ли командваш гемията в негово отсъствие? – попита Жан Баре.

– Да.

– Защо не дойде снощи към езерото?

– Не е моя вината. Отливът ни остави на сухо. Никой не предполагаше, че водата ще спадне толкова много.

– Това закъснение погуби всички. Успяхме да отвлечем малкия

Мадури.

– Пак ли го плениха?

– Той е скрит в един стар индуски храм, който се намира в джунглата.

– Господине, не можем ли да освободим нашия господар? Ние сме готови на всичко и ще ви се подчиняваме като на самия Амали.

– Работата е трудна и рискована, но аз се надявам да я изведа до добър край.

– Ако махараджата се върне веднага в Яфнапатам, всичко е загубено.

– Да вървим за Мадури. Бедното момче сигурно много се тревожи.

– А после?

– Ще изпратим шпиони в лагера на махараджата. Като се върнат, ще видим какъв план да съставим за освобождаването на вашия господар и на неговите другари. Имаш ли двама сигурни и съобразителни смелчаги?

– Всички са такива.

– Ще ги изпратим към езерото. В суматохата те лесно ще се промъкнат в лагера и ще ни донесат ценни сведения. Освен това трябва да отделим десет души, които да ме придружат до индуския храм.

– Ами аз, господине?

– Ти ще останеш тук с останалия екипаж. Ще се скриете зад островите и щом чуете да се стреля, ще дойдете да ни вземете.

Десетина добре въоръжени моряци тръгнаха с французина.

– Хайде, напред! – изкомандва Жан Баре. – Трябва да бъдем готови на всичко за спасяването на Мадури. Ако махараджата е успял да го залови отново и не иска да го замени, тогава ще застана начело на ловците на бисери и ще му обявя война.

Поуспокоен от този план, той се спусна през гората и за кратко време групата стигна до джунглата.

Преди да тръгне с придружаващите го през тръстиките, бамбуците и трънаците, Жан Баре дълго оглежда околността, за да види дали наоколо няма синхали. Недалеч те забелязаха храма. Край полуразрушени-те от вековете стени не се виждаше никой.

Когато стигнаха на известно разстояние от него, французинът, който беше колкото храбър, толкова и благоразумен, спря и внимателно огледа наоколо; после даде заповед на своите хора да заредят оръжието си и предпазливо потегли напред. Покачи се по стълбата и влезе в храма. Вътре нямаше никой. Той се приближи бързо към статуята на Буда и се

успокои, когато видя, че плочата не е махната. Улови халката и отмести капака.

– Мадури, Мадури! – извика той.

– Вие ли сте, господине?

– Да, аз съм Жан Баре.

Момчето се показа. Французинът го улови за ръката и го изтегли навън.

– Къде е чичо ми?

– Случи се нещастие, момчето ми. Чичо ти, Дурга, капитанът и двамата моряци са пленени от синхалите.

Две едри сълзи се спуснаха по бузите на момчето.

– Боже мой! Той е загубен... Мислите ли, господине, че ако се предам на махараджата, ще мога да го спася. Аз съм готов на всичко.

– За да загинете и двамата ли? Не, храбро момче. Ти ще останеш при нас под добра охрана.

– Но какво ще стане с чичо ми?

– Ще го освободим. Бъди спокоен.

Момчето наведе глава и промълви:

– Махараджата е лош; той ще го убие.

– Не се отчайвай.

– Вярвате ли, че може да го освободите?

– Ще опитаме.

– Махараджата е силен, а вие разполагате само с десет души.

– Те струват колкото сто синхали. Освен това ние имаме и други хора при езерото и разполагаме с добре въоръжена гемия.

– Все пак сте малко.

– Днес сме десет, утре ще бъдем десет хиляди. Всички ловци на бисери се подчиняват на твоя чичо. Ако се наложи, ще ги извикаме и те ще тръгнат срещу махараджата. Хайде, Мадури, да отиваме при езерото. Скоро ще видиш чичо си.

Двамата смъртни врагове

Амали и неговите другари бяха подкарани към лагера на махараджата.

Царят на ловците на бисери се убеди, че всички опити за бягство са безполезни, и се примири със съдбата си. Той беше уверен, че ще излезе жив от ръцете на своя неприятел, защото разчиташе на Мизора. Размяната можеше да се смята за сигурна. Утешаваше го мисълта, че Мадури е свободен и може да обяви война на Яфнапатам.

Призори петимата пленници стигнаха до лагера и бяха посрещнати с викове и подигравки. Развързаха ги, свалиха ги от носилките и ги затвориха в една шатра, съседна на тази на махараджата.

Амали попита неспокойно другарите си:

– Видя ли някой французина? Да не са го убили в схватката?

– Не, господарю – успокои го Дурга. – Аз видях, когато го сложиха в носилката. Носеха го четирима души. Сигурно е дошъл тук преди нас.

– Аз също го видях – добави Бенда. – Той беше съвсем здрав.

– Но защо са го донесли тук преди нас?

– Считали са, че той е най-важният пленник. Теб не те познаха.

– Махараджата скоро ще ме познае! Но това не ме интересува толкова, колкото участта на Мадури. Какво ли ще стане с малкото момче? Дано да се сети да слезе към океана и да открие ловците на бисери.

– Мадури е млад, но умен и храбър – успокои го Бенда. – Освен това е и съобразителен и ще се справи. Веднъж го видях да се бори с една от пантерите на махараджата, която беше излязла от клетката си.

– Никой да не издава скривалището му.

– И най-страшните мъчения няма да изтръгнат от нас тази тайна.

– Добре. Да почакаме, докато ни повика махараджата.

– Надяваш ли се все още на нещо? – попита Бенда. – Аз изгубих всяка надежда; ще заплатя с главата си за предателството.

– Не, приятелю. Ако той иска да види Мизора, ще трябва да пусне всички ни на свобода.

– Ами ако поиска да задържи само мен?

– Мизора ще остане пленница.

– Погрижи се за собствената си свобода, Амали. По-късно ще отмъстиш за мен.

– Или всички ще бъдем свободни, или всички ще умрем – изрече

твърдо Царят на ловците на бисери.

В шатрата влязоха двама военни.

– Кой е началникът ви? – попита единият.

– Аз – отвърна Амали, без да се колебае.

– Махараджата те вика, за да ти съобщи своята присъда.

Двамата офицери го претърсиха, за да се убедят, че няма оръжие, и го изведоха.

Махараджата седеше пред шатрата си, обкръжен от своите сановници. Щом погледна пленника, той подскочи, пребледня и извика:

– Това си ти!... Амали!...

– Да, аз съм – Амали, Царят на ловците на бисери, потомъкът на Яфнапатамските владетели, братът на този, когото уби.

Сановниците започнаха да шепнат смутено помежду си. Амали посрещаше техните погледи с гордо изправена глава.

Известно време махараджата остана безмълвен. Лицето му се обля с кръв.

– Какво направи със сестра ми? – изкрещя той.

– Тя е на сигурно място.

– В затвора ли, където я изтезавах?

– Не, тя живее в най-хубавите стаи на моя замък, а хората ми се отнасят към нея така, както към самия мен. Тя е по-скоро моя гостенка, отколкото пленница.

– Ако ти беше само гостенка, щеше да се върне.

– Още не съм дал съгласието си за това.

– Лъжеш, крадецо на жени.

– Аз ти я отнех, за да я заменя с моя племенник.

– Мадури?... Къде е това момче? Къде го скри? Казвай, иначе ще те насека на парчета.

– Успокой се! Животът на Мизора е гаранция за моя. Опитай се да ме убиеш.

– Как смееш?!

– Аз не мога да направя нищо, защото съм в ръцете ти, но моите хора ще действат вместо мен.

– Лъжеш се. Не след дълго твоята скала ще бъде превзета и разрушена. Веднага ще предприема поход.

По устните на Амали се появи презрителна усмивка.

– Ти не познаваш моя остров. Той е толкова добре укрепен и охраняван, че никой не може да го превземе – нито ти, нито принцът на Ма-наар, нито англичаните.

– Какво направи с принца на Манаар?

– Той също е мой пленник.

– Жив ли е?

– Аз не съм убиец. Напротив, на два пъти спасих живота на принца.

– Колко си великодушен! – усмихна се иронично махараджата. –

Ще ми кажеш ли къде е Мадури?

– На сигурно място.

– Ти ще ми върнеш и него, и белия човек. Амали учудено го погледна.

– Белият човек ли!... Французинът не е ли пленен?

– Това куче е успяло да убие пазачите си и да избяга, но аз пак ще го пипна. Говори – каза повелително махараджата. – Къде е Мадури?

Искам да ми го върнеш.

– Търси го.

– Искам да ми върнеш и Мизора.

– Иди я вземи.

– Подиграваш ли се с мен?

– Отговарям на въпросите ти.

– Не се ли страхуваш?

– От какво? – попита спокойно пленникът.

– Чака те смърт.

– Ами ти? Ти не се ли страхуваш?

– Аз?! От какво да се страхувам?

– За Мизора.

– Аз ще я освободя и ще избия всичките ти бандити.

– Всичките? Те са двадесет хиляди и всички до един са готови да отмъстят за мен.

Махараджата злобно се засмя.

– Ти имаш двадесет хиляди души?

– Ще ги видиш, когато навлязат в земите ти и завладеят Яфнапатам.

– Празни приказки! Ако смяташ, че по този начин ще ме изплашиш, жестоко се лъжеш. Няма да избегнеш наказанието си.

– Ако държиш на живота на сестра си, съветвам те да не се докосваш нито до моите другари, нито до мен. Тя е изложена на същата опасност, на която и ние. Аз не искам да умре най-красивото момиче на Цейлон.

– Какво великодушие. Той иска да мине за защитник на всички синхалски хубавици. Ами Бенда?... И този ли предател искаш да освободя?... И него ще го сполети твоята участ. И двамата ще умрете. По този

начин ще се освободя и от твоите съмишленици, и от теб, претендента за трона на Яфнапатам.

– Не забравяй, че животът на сестра ти виси на косъм.

– Нали ти казах, че ще я освободя.

– Още преди твоите хора да се приближат до моята скала, тя ще бъде мъртва.

Махараджата повдигна рамене и каза:

– В края на краищата тя е просто жена. Ще отмъстя за нея. Това е всичко.

Амали пребледня.

– Ти си толкова жесток, колкото и страхлив – извика той.

Махараджата се обърна повелително към стражите:

– Отведете този човек в неговата шатра. Той се подиграва с мен.

– Мога ли поне да знам на каква смърт ме осъждаш?

– Крокодилите в езерото са гладни. Привечер ще бъдат нахранени... Освен ако...

– Какво?

– Ако ми върнеш Мадури и Мизора.

– Мога да ти върна Мизора, но Мадури – никога.

– Защо?

– Защото един ден това момче ще отмъсти за мен и ще те свали от трона. Французинът е с него и ще му помогне.

– Проклет европеец! Не знам какво не бих дал, за да го хвана...

Пригответи се да умреш! Отведете го!

Когато се връщаше в шатрата си, Царят на ловците на бисери забеляза в навалищата един човек, когото веднага позна. Той прошепна:

– Един от моите моряци... Как е попаднал тук? Дали екипажът на „Бангалор“ знае, че сме пленници?!

Щом влезе в шатрата, другарите му го заобиколиха и започнаха да го разпитват.

– Ние сме загубени – призна им Амали.

– Пленницата Мизора не може да ни спаси.

– И аз си помислих същото – каза Бенда. – Кога ще ни екзекутират?

– Привечер... Този кръвожаден звяр е приготовил за нас ужасна смърт – ще ни хвърли на крокодилите в езерото.

– Бедният Амали!

– Но аз още не съм се отчаял. Знаеш ли, че Жан Баре е успял да избяга?

– Как?

– Не знам. Убил пазачите си... Ако е свободен, той ще направи всичко, за да ни спаси.

– Но как? Сам ли?

– Сам!... Току-що забелязах в навалищата един от нашите моряци.

– Как ли са разбрали, че сме пленени?

– Тъкмо в това виждам ръката на Жан Баре. Той е намерил гемията и е побързал да изпрати шпиони, за да научи решението на махараджата. Ще видиш, че тази вечер ще получим известие от него, преди крокодилите да са ни налпачили.

– Ами Мадури?

– Щом французинът е свободен, аз не се безпокоя за малкия.

– Мислиш ли – попита Дурга, – че Жан Баре има намерение да ни освободи?

– Не се и съмнявам. В противен случай нямаше да изпрати тук шпионин.

Разговорът беше прекъснат от двама слуги, които носеха блюда, пълни с ориз, плодове, и шише с палмово вино.

– Махараджата ви изпраща храна – казаха те.

– Дали не е отровна? – попита Дурга.

– Съмнявам се. Би било много тиха смърт – тъжно се усмихна Амали. – Махараджата обича кървавите сцени; той няма да ни изпрати на оня свят, преди да се е позабавлявал с нас. Така че спокойно можем да ядем.

Въпреки тежкото положение, в което се намираха, те седнаха на масата, защото не искаха да се покажат изплашени от близката смърт.

В продължение на целия ден при Амали идваха сановници и военни, които искаха да разберат местонахождението на Мадури, като обещаваха, че в замяна ще го освободят. Но Царят на ловците на бисери остана непреклонен. Освен това той не вярваше на обещанията на махараджата.

Към седем часа, когато слънцето вече залязваше, в шатрата влязоха петима военни, следвани от двадесетина обикновени войници, на които дадоха заповед да изведат пленниците. Владетелят беше напуснал лагера и ги чакаше заедно със свитата си на брега на езерото.

– Хайде – каза тъжно Амали, – нека покажем, че сме мъже.

Те тръгнаха пред отряда войници, без да показват какъвто и да било страх или слабост. Скоро стигнаха до езерото... Махараджата се беше настанил на едно високо място, срещу един остров, покрит с висока тръстика.

Амали отправи погледа си към малкия остров, който се намираше на около тридесет крачки от брега.

Помощникът му го попита:

– Нищо ли не виждаш?

– Не. Но дърветата, там долу, са достатъчни високи, за да скриват мечтите на „Бангалор“.

– Мислиш ли, че Жан Баре може да се е скрил там?

– Не знам! Но съм спокоен.

– Още ли се надяваш?

– Да, Бенда.

– Аз пък мисля, че след няколко минути всичко ще бъде свършено.

Гледай какво правят синхалите.

Няколко души вързаха едно въже за клоните на две отсечени дървета.

– Искат да ни вържат. Подлеци!

Махараджата, който спокойно пушеше наргилето си, даде знак на Амали да се приближи.

– Какво искаш? – обърна се към него Царят на ловците на бисери с гордо изправена глава.

– Да направя последен опит.

– Говори.

– Ще ми кажеш ли къде е Мадури?

– Никога!

– Върни ми го и освободи Мизора. Обещавам ти, ако не свободата, то поне живота.

– Свобода за няколко седмици. След това ще ме отровиш. Но аз също искам да ти направя едно последно предложение.

– Какво?

– Ако не освободиш всички ни, сестра ти скоро ще умре.

Махараджата повдигна рамене и направи страшен жест.

– Прекалено много ми говориш за Мизора. Човек би си помислил, че е засегнала сърцето ти.

– И ако е така?

– Ще се срещнете или в рая, или в ада на Буда. Чух, че си я обичал тайно.

– Внимавай – изкрещя Амали. – Един ден ще платиш за моята и за нейната смърт.

– Войници, изпълнете задълженията си. Този човек ми създаде достатъчно неприятности.

Четирима войници хванаха Амали и го отведоха до двата дънера на брега на езерото, където вече бяха завързани четиримата му другари.

– Приятели – каза им Амали, – затворете си очите, за да не гледате крокодилите! Агонията ни ще бъде кратка. Смъртта ще настъпи бързо.

Войниците бутнаха дънерите в езерото. От водата веднага се подадоха двадесетина муцуни. Крокодилите се приближаваха с разтворени уста.

Внезапно откъм острова се чува два изстрела. Едно оръдие започна да обстрелва крокодилите, а пушечните изстрели всяха суматоха сред хората на махараджата.

Иззад острова се показва една гемия. „Бангалор“ бързо напредваше, каран от десетина силни гребци. Жан Баре и няколко моряци стояха на носа и непрекъснато обстрелваха синхалите, а оръдието стреляше наляво и надясно.

Тази атака беше толкова неочаквана, че войниците на махараджата забравиха за оръжието си. Те хукнаха да бягат с викове и проклетия. Само военните и сановниците се спуснаха към своя господар, за да го защитят.

„Бангалор“ стигна до двата дънера, които плуваха на около двадесет метра от брега. Двама души скочиха във водата и разрязаха въжетата, с които бяха вързани пленниците. Амали се качи на гемията си и прегърна Жан Баре.

– Благодаря, приятелю – каза той.

– Да бягаме – прекъсна го французинът. – Синхалите вече се събират.

– Вдигнете платната! – нареди Дурга.

„Бангалор“ се изви и се понесе с попътния вятър, като поздравил с оръдието си синхалите, които се връщаха по местата си.

– Друг път ще нагостите крокодилите! – извика Дурга.

Гемията мина зад острова и отплава към канала, който водеше към океана.

– Както виждате, не беше толкова сложно – каза Жан Баре на Амали. – С малко барут и желязо натрихме носа на махараджата.

Нападението

След като премина провлака и се провря между четирите галерии, построени от махараджата при устието, „Бангалор“ се отправи към скалата на Амали. Когато мина край рифовете, вече се свечеряваше. Амали стоеше на руля. Скоро той въведе гемията в пещерата на акулите.

– Каква странна пещера! – възкликна французинът, удивен от това, което виждаше пред себе си. – Тази скала не може да се превземе по никакъв начин. Синхалите напразно си губят времето.

В галерията ги посрещнаха осем моряци, водени от един капитан.

– Вече отбихме първата атака – съобщи капитанът.

– Чия? – попита Амали.

– На хората на яфнапатамския махараджа и принца на Манаар.

– Колко бяха гемииите?

– Повече от осемнадесет. Потопахме две.

– Кога дойдоха?

– Вчера сутринта.

– Направиха ли някаква пакост?

– Изразходваха много барут и муниции, но безрезултатно. Изглежда че подготвят ново нападение за утрото.

– Ще видим. А Мизора?

– Стои в стаите, които й определи.

– Ами принцът на Манаар?

Капитанът наведе глава и замълча.

– Говори! – заповяда Амали.

– Господарю, той умря.

– От раните си ли?

– Не, изядоха го акулите.

– Какво означава това? Говори по-ясно.

– Казвам ви истината, господарю. Макаар и все още твърде слаб, той успя да излезе от стаята си, докато се биехме с неприятеля.

Забелязахме го, когато вече беше в коридора.

– И сигурно се хвърли в пещерата? – попита французинът.

– Да, господине. Той се е надявал да достигне гемииите си.

– И акулите го разкъсаха?

– Точно така.

– Съжалявам за трагичната му смърт. Той беше смел младеж –

промълви Амали. – Сега ще трябва да помислим за охраната.

– Всичко е готово, господарю – съобщи капитанът. – Ние поставихме оръдията зад укрепленията и приготвихме необходимото количество камъни.

Амали се изкачи в замъка. Там бяха останали само четирима часовои, които охраняваха Мизора. Той мина покрай тях и се спря пред вратата на стаята на принцесата. Посегна силно развълнуван към висящата бронзова плоча и почака няколко мига. След това почука. Металът още не бе престанал да звъни, когато отвътре се чу гласът на пленницата:

– Влез.

Амали влезе, блед и развълнуван.

Мизора още не си беше легнала. Тя седеше на дивана в салона, с гордо изправена глава. Вратът и ръцете ѝ бяха открити. Косите ѝ се спускаха върху бронзовите ѝ рамене. Когато позна Амали, тя го погледна изненадано и изразът на големите ѝ черни очи се смекчи.

– Ти? Царят на ловците на бисери? Откъде идваш?

– От Яфнапатам – отвърна Амали.

– Невъзможно! Не би могъл да излезеш жив оттам.

– Искаш ли доказателство? Мадури е в моята стая.

– Освободил си момчето?... Брат ми...

– Той няма вече залог.

Мизора погледна учудено Амали и замълча.

– Кога се върна? – попита тя.

– Преди малко.

– Но твоят остров е обсаден.

– Амали не се безпокои от това. Той минава, откъдето си иска. Гемията ми вече е в пещерата.

– Що за човек си ти? Смелостта ти наистина няма граници... Казваш, че Мадури е тук?

– Да, утре ще го видиш. Бедното момче е изморено от безсънието и преживените през последните две нощи опасности.

– Значи брат ми прие размяната и аз мога да се върна в Яфнапатам?

– Толкова ли бързаш? – попита Амали с променен глас.

Мизора наведе очи леко смутена и промълви:

– Моят дом не е тук. За теб аз съм само пленница.

– Пленница, която ме кара да страдам.

– Кога ще мога да си замина?

– Не съм ти казал, че си свободна.

– Нима Царят на ловците на бисери няма да съдържи думата, която е

дал на моя брат? – извика Мизора, като изправи глава и сви вежди.

– Не съм давал никаква дума. Не, Мизора. Твоят брат отхвърли предложението ми. Когато му казах, че ти си гаранция за моя живот, той отговори, че в такъв случай ще бъде принуден да отмъсти за теб.

Очите на Мизора пламнаха от гняв. Трепереща от възмущение, тя извика:

– Той няма сърце! Моят живот няма стойност за него! Но как успяхте да отвлечете Мадури?

– С хитрост.

– Не се ли срещна с брат ми?

– В продължение на десет часа бях негов пленник. Той дори заповяда да ме хвърлят на крокодилите, които щяха да ме разкъсат, ако моите хора, предвождани от един смел европейец, не бяха дошли навреме.

– Но тази смърт е ужасна – прошепна ужасено Мизора.

– Все пак се отървах жив и здрав.

– Да... Но скалата ти е обсадена.

– За мен това няма никакво значение. Скалата ми е непревземаема.

– Непобедим ли си?

– Никога не съм се страхувал от неприятелите си.

Мизора го гледаше с възторг. Настъпи мълчание. След малко младото момиче каза:

– Това значи, че все още съм твоя пленница.

– Да.

– Докога?

– Докато осигуря щастието ти. Ако трябва, ще завладея целия Цейлон.

– Какво искаш да кажеш?

– Че съм готов на всичко, за да осигуря корона за най-красивата девойка в Цейлон.

Мизора трепетно попита:

– За коя красива девойка говориш?

– За теб.

– За мен?

– Скоро ще станат две години, откакто Царят на ловците на бисери е прогонен от земите на своите деди. Две години, откакто непрекъснато мисли за теб и всяка нощ те вижда в сънищата си. В деня, в който за пръв път се показа при рифовете на Манаар, ти рани сърцето ми, Мизора. Заради теб забравих кръвната омраза, която изпитвах към цялото ти семейство; заради теб останах глух на виковете за отмъщение. Сега съм

Царят на ловците на бисери, без корона и без царство. Но скоро ще бъде достатъчно могъщ, за да накарам целия остров Цейлон да затрепери. Петнадесет хиляди души, смели и ловки моряци, ще тръгнат с мен, за да победят или умрат. Синхалските брегове със своите приказни богатства край рифовете на Манаар и златните и диамантените рудници ще станат мои. Всичко това – трон, огромни богатства и безброй поданици – ще предложа на най-красивата девойка, която съм виждал в Цейлон... Разбра ли ме, Мизора?

Мизора, смаяна от тази неочаквана изповед, стоеше безмълвна и гледаше Амали с широко отворени очи.

– Трон за мен?... Но аз не съм ти казала, че те обичам – прошепна тя.

– Да, но очите ти говорят вместо теб... Доскоро ти ме мразеше. За теб бях морски разбойник, похитител на невинни девойки, скитник без вяра и морал... Още ли ме презираш?... Още ли ме ненавиждаш?... Кажу ми, Мизора!...

Чу се дълбока въздишка.

– Ако ти предложа трона, ще го приемеш ли?

– В очите ти виждам мрачен пламък. Ти мислиш за отмъщение и никога няма да простиш на брат ми за убийството на твоя брат.

– Кажу ми, сърцето на Мизора не тъгува ли по принца на Манаар?

– Никога не съм го обичала. Дадох му своето приятелство, нищо повече.

Амали едва се сдържа да не извика от радост.

– Сега вече наистина съм сигурен, че ме обичаш – каза той.

– Не съм ти признала това.

– Ти се издаде.

– Бездната между нас е още разтворена и смъртта на моя брат едва ли ще я запълни.

– Отмъщението няма да бъде толкова жестоко, колкото си мислиш.

– Но кое царство ще завладееш тогава?

– Ще ти кажа това в деня, когато сложа короната в краката ти.

– Короната на дедите ти ли?

– Цейлон е голям – отвърна уклончиво Амали.

Мизора се приближи до Амали, сложи малките си ръце върху раменете му и промълви с тих глас:

– Някога те мразех. По едно време те съжалявах, но после започнах да се възхищавам от теб заради твоята смелост и великодушие... Сега те обичам!

– О! Мизора!

– Не знам кое царство искаш да завладееш, но се страхувам да не се излъжа в теб. Закълни се в паметта на брат си, че каквото и да се случи, няма да убиеш моя брат.

– Кълна се, Мизора.

До стаята достигна глух тътен. Амали се приближи до прозореца, откъдето се виждаше надалече в океана. Зазоряваше се. Гемииите на Манаар и Яфнапатам започваха обстрелването на острова. Хората на Амали бяха по местата си.

– Ще успеят ли да се качат на скалата? – попита плахо Мизора.

– Няма опасност.

– Вече не знам какво да желая – техния успех или твоя?

– Ако превземат скалата, ще те отведат в Яфнапатам, но заедно с теб ще вземат и моята глава, за да я предадат на брат ти.

– О! Не, не искам да те убият. Особено сега.

Успокой се! Няма да успеят. Сбогом, Мизора! Отивам при моите хора.

Оръдейните изстрели зачестиха: стреляха и от океана, и от скалата. Амали намери Жан Баре зад една височина, където бяха поставени най-мощните оръдия.

– Изглежда, че синхалите нямат намерение да си отидат. Те показват необикновена храброст – каза Жан Баре.

– Махараджата се е заклел да обезглави капитаните на гемииите, ако се върнат без главата ми.

– Макар да са дванадесет пъти повече от нас, те няма да успеят да стъпят на тази скала. Вашият остров е наистина непревземаем. Освен това хората ви са опитни стрелци. Една от гемииите бе потопена още с първия изстрел.

От гемииите на нападателите отговаряха със залп на всеки изстрел, отправен от скалата. Те се мъчеха да приближат до веригата скали при острова. Някои успяха да стоварят част от моряците си по близките скали.

Амали повика петдесет души от хората си и им заповяда да слязат по вертикалната стена на скалата и да отбият атаката на противника.

През това време четири оръдия стреляха непрекъснато по синхалите. От своя страна те отговаряха на всеки изстрел. Като видяха, че синхалите се опитват да се покатерят по скалата, хората на Амали започнаха да бутат надолу огромни канари, които смазваха нападателите.

Битката ставаше все по-ожесточена. Паднаха много убити.

Ранените стениха от болка. Огънят на оръдията подкрепяше атаката. Амали и Жан Баре, застанали на най-високото място на скалата, насърчаваха хората си. В подножието на скалата се търкаляха най-малко петстотин трупа.

Битката беше в разгара си, когато Амали забеляза в далечината множество черни точки, които се приближаваха към скалата.

– Жан Баре! – извика той. – Погледни!

– Виждам – отвърна французинът. – Това са гемии или военни кораби. Чия ли е тази грамадна флота? Махараджата на Яфнапатам има ли и други съюзници?

– Това не са военни кораби, а гемии – реши Амали.

– Приятелски или неприятелски?

– Струва ми се, че идват откъм рифовете на Манаар.

– Трябва да са най-малко хиляда гемии!

– Да, Жан Баре, и приближават насам. Смелост, приятели. Нашата победа е близка.

И техните противници забелязаха това. Сред хората настъпи смут. Предводителите не знаеха дали идващите гемии са приятелски или неприятелски и заспориха живо помежду си. Синхалите прекъснаха атаката и започнаха да слизат от скалата.

Гемииите бързо напредваха. В далечината се чуваха възторжени викове: „Да живее Царят на ловците на бисери!“

Синхалите се озоваха между два огъня. Те бързаха да се върнат на гемииите си.

– Не стреляйте повече – извика Амали.

Синхалите вече се отправяха към Цейлон, доволни, че са се отървали толкова леко. Ловците на бисери не ги преследваха. Те се събраха около скалата и гръмогласно извикаха:

– Да живее Царят на ловците на бисери! Да живее нашият владетел.

Завоюването на едно царство

Амали беше изненадан от броя на притеклите му се на помощ гемии. Той не предполагаше, че има толкова много съмишленици край рифовете на Манаар. Да му помогнат дойдоха над хиляда и двеста гемии и около шестнадесет хиляди синхали и индуси от Коромандел, отлично въоръжени и организирани.

Те знаеха за враждата между техния цар и махараджата на Яфнапатам. Щом чуха оръдейните изстрели откъм замъка на Амали те разбраха, че неприятелят е нападнал царя им. Веднага прекъснаха лова на бисерни миди и побързаха да му се притекат на помощ.

Амали прие водачите в голямата зала на своя замък и им каза:

– Приятели, благодаря ви за вашето неочаквано пристигане, което ни помогна да отблъснем нападателите в момента, когато бях в опасност.

– Изпълнихме нашия дълг – отвърна най-старият измежду водачите. – Щом чухме оръдейните изстрели, ние побързахме да се притечем на помощ. От името на всички мои другари аз ви моля да не губите време. Веднага пристъпете към осъществяването на вашите планове. Възползвайте се от поражението, което претърпя неприятелската ескадра.

– Тъкмо това ще направим.

– Кога тръгвате?

– Дадох заповед на Дурга да приготви гемията ми. С част от хората си ще тръгна и ще спра при Абалтор, където ще ви чакам. Всички ли сте въоръжени?

– Всеки от нас има пушка и меч. Освен това с нас плават и две гемии, пълни с муниции. След две денонощия всички ще бъдем там. Преди да сме провъзгласили нашия цар за махараджа на Яфнапатам, ние му пожелаваме добър път.

Флотата на ловците на бисери потегли. Те приветстваха възторжено своя предводител, който се качи на една височина, за да го виждат всички.

– Да се сбoguваме с Мизора – каза той на Жан Баре, – и да тръгваме. Трябва да изпреварим ловците на бисери и да подготвим мястото, където ще слязат.

– Тук ли ще оставим младото момиче?

– Да, също и Мадури.

– Не е лошо да вземете Мадури с нас; той трябва да бъде посветен във военните дела.

– Добре. Щом мислите, че така е по-добре, ще го вземем.

Отидоха да се сбогуват с Мизора. Тя бе тъжна и замислена. Нападението и бягството на синхалите я разтревожиха много.

– Мизора, ние заминаваме – каза Амали.

– За да завладеете трона ли? – попита тя с тъжен глас.

– Такава е повелята на съдбата. Двеста години вече моите близки живеят в изгнание и оплакват загубената корона.

Мизора мълчеше. Тя видя в очите на Амали особен блясък и потрепери.

– Ти ще убиеш брат ми – прошепна тя, – чета го в очите ти.

Жан Баре погледна Царя на ловците на бисери.

– Брат ми беше първородният син – каза Амали. – Той е мъртъв, но неговият син е жив. За да ти докажа любовта си, аз се отказвам от короната. Махараджа на Яфнапатам ще стане малкият Мадури. Аз ще бъда негов регент. Ти няма да бъдеш махарани и аз няма да бъда махараджа. Така ще бъдеш ли доволна, Мизора?

– Да – отвърна без колебание девойката. – Аз също ще жертвам своето честолюбие.

– Дай ми ръката си.

– Ето я, Амали.

Царят на ловците на бисери свали от безименния си пръст златен пръстен, украсен с черен, безценен бисер, сложи го на пръста на синхалката и произнесе тържествено:

– Ето знакът за нашия годеж. Да умре този, който измени на другия... Да вървим, Жан Баре. Ловците на бисери са на път за Цейлон. А ти, Мизора, моли се на Буда. Борбата ще спечели онзи, чието единствено желание е да те направи щастлива.

„Бангалор“ ги чакаше под възената стълба. Щом те се качиха, гемията вдигна котва и напусна пещерата. Високо над мачтата се развяваше старото знаме на махараджата. Отдалеч се виждаше гербът му: три сини бисера на бял фон.

Тя ловко се промъкна между скалите и излезе в океана, поздравявайки с няколко оръдейни изстрела хората, останали да пазят замъка.

– При Абалтор ли ще спрем?

– Да.

– Дали ще срещнем отпор?

– Селото е открито, но във вътрешността има малка крепост, която

ще обградим веднага. Смятам да я превземем още тази нощ, ако позволи времето.

– Времето ли? – попита французинът.

– Струва ми се, че времето ще се развали – каза Амали, загледан в един черен облак.

– От буря ли се страхувате?

– През този сезон често вилнеят опустошителни бури. Но това няма да ни попречи да слезем на брега. Напротив, ще се възползваме от бурята, за да нападнем неочаквано крепостта... Хайде да закусим, Жан Баре. Бенда и Мадури също ще дойдат в каютата ми.

Когато излязоха на палубата, черният облак напредваше бързо, тласкан от силния вятър, който се усилваше все повече. Огромни вълни се блъскаха в „Бангалор“ и го люлееха.

– Бурята ще започне скоро – каза Жан Баре.

– Да, тази нощ ще има голямо вълнение.

– А ловците на бисери?

– Техните гемии не са много големи, но са здрави и ще устоят на вълните. Сигурно ще позакъснеят.

Към шест часа вечерта океанът бе все така развълнуван. Вълните продължаваха да се гонят и да люлеят гемията. В това време заваля силен дъжд. Тласкана от силния вятър, „Бангалор“ се носеше бързо към бреговете на Цейлон.

Към десет часа вечерта в гъстия мрак се появи една светла точка. Това беше Абалтор. Амали застана на руля.

– Ще пристигнем, преди бурята да се разрази – обърна се той към Жан Баре.

„Бангалор“ се приближаваше до брега, ориентирайки се по фара. Амали добре познаваше тези места и направляваше със сигурна ръка гемията си. Той сръчно заобиколи един малък остров, който пречеше, и въведе „Бангалор“ в лимана.

– Хвърлете котва и свалете платната – нареди той на моряците.

Заповедта му веднага бе изпълнена.

Амали отиде до носа и внимателно огледа селото което се състоеше от малки колиби, скупчени на няколко места.

– Всички спят – каза той на французина. – Не се вижда никаква светлина.

– Веднага ли ще слезем на брега?

– Нека се възползваме от тъмнината и бурята и да минем през селото, без да вдигаме тревога.

След това даде сигнал за слизане на брега. Деветдесет души наскачаха от гемията по пясъчната ивица. Амали, французинът и Мадури слязоха последни.

Бурята се засили. Една светкавица проблясна сред черните облаци и освети за миг селото. Последва ужасен гръм. Бурята започна. Страшен вятър преви дърветата по брега.

Амали и хората му прекосиха селото и навлязоха в гората. Предвождаше ги един моряк, живял дълги години по тези места. Внезапно Жан Баре се приближи до Амали.

– Видях сянката на човек, които изтича пред нас – съобщи той.

– Към гората ли избяга?

– Да.

– Трябва да го настигнем, преди да е взел преднина.

Групата тръгна под грамадните дървета, чиито клони плющяха под напора на силния вятър. Водачът внезапно спря, обърна се към Амали и каза:

– Белият човек има право. Някой ни е изпреварил. В храстите има хора.

– Сигурно срещу нас идва гарнизонът на крепостта.

– Ще го нападнем ли? – попита Жан Баре.

– Налага се.

Ловците на бисери се приготвиха за атака.

Под светлината на една светкавица те забелязаха между дърветата група полуголи хора, наредени в кръг, въоръжени с копия. Ловците на бисери напълниха карабините си и се наредиха в две колони.

За момент всичко утихна. След това се чуха викове. Ловците на бисери и синхалите се нахвърлиха едни срещу други и започнаха да си насят удари с копия, саби и приклади.

Амали и Жан Баре бяха първи. Те поваляха всички по пътя си и се впиха като клин между неприятеля. Хората им ги следваха.

Имаше нещо пъклено в тази битка, която се водеше по време на разразилата се буря, под светлината на светкавиците и грохота на гръмотевиците.

Тя продължи не повече от десет минути. Синхалите отстъпиха на няколко места и по този начин се изложиха на безмилостна сеч.

В гората се разнесоха диви викове. Синхалите бягаха през глава, оставяйки след себе си множество убити и ранени. Амали даде заповед на хората си да спрат.

– Оставете ги да се оттеглят към селото – каза той.

- Колко наши паднаха? – попита Жан Баре.
- Шестнадесет – съобщи Дурга, след като направи проверка.
- Останалите са достатъчно за атаката на крепостта – каза Амали. – След този първи неуспех на гарнизона съпротивата няма да бъде голяма.
- Веднага ли ще предприемем атаката?
- Да, Жан Баре. Трябва да се възползваме от въодушевлението на нашите хора и от паниката на синхалите.
- Напред към втората, по-славна битка – изкомандва французинът.

Превземането на крепостта

Бурята започна да утихва. В областите, близки до екватора, бурите се разразяват и затихват внезапно. Все пак вятърът продължаваше да духа със страшна сила. Това обезпокои Жан Баре и Амали. Те мислеха за ескадрата на ловците на бисери, която още бе в океана.

– Бурята ще им попречи да се приближат – предположи французинът.

– Сигурно са потърсили убежище в някой крайбрежен залив – въздъхна Амали. – Техните гемии не могат да устоят на тази дива игра на стихията.

– Ами ако се забавят и през това време дойде войската на махараджата?

– Веднъж да влезем в крепостта...

Водени от хора, добре познаващи тези места, моряците продължиха пътя си през гората. Те намериха една пътека, водеща по всяка вероятност към крепостта, и тръгнаха двама по двама покрай стените от зелена растителност.

След като изминаха около една миля, те стигнаха до крепостта. Отвън тя бе заобиколена с кръг от огромни, дебели дървета, оградени с дълбок трап, в който растеше всякакъв вид бодлива растителност. Виждаха се и няколко постройките, долепени една до друга.

Жан Баре забеляза това при светлината на една светкавица.

– Тази работа е по-мъчна, отколкото предполагам – прошепна той.

– Да, крепостта е здрава и е на добре укрепено място – добави Амали. – Видяхте ли часовете?

– Двама войници, въоръжени с копия, стоят до оръдието. Смятате ли да атакувате? Вашите хора ще си издерат краката, ако решат да преминат трапа.

– Трябва да превземем крепостта, преди да им е пристигнала помощ.

– Щом така искате, аз съм готов за атака.

Французинът взе торба барут и един дълъг фитил. След това пълзешком изчезна в тъмнината.

От време на време проехтяваха оръдейни изстрели.

След по-малко от половин час Жан Баре се върна, потънал до уши в кал.

– Фитилът е запален – каза той. – Зарових мината в трапа до оградата, без часовите да забележат това.

Ловците на бисери се наредиха в колона. Всеки държеше по един голям наръч клони. Изведнъж силна светлина, съпроводена с ужасен трясък, разцепи мрака. Чуха се ужасени викове.

– Нападай! – извика Амали, препречвайки пътя на Мадури, който се готвеше да участва в боя.

За кратко време ловците на бисери запълниха ямата. Пред тях се появи пътека, широка няколко метра. Вече нищо не беше в състояние да спре устрема им.

Синхалите хукнаха към гората, преследвани от ловците на бисери. Амали едва успя да спре хората си. В крепостта не остана нито един от противниците. Тези, които не успяха да избягат в гората, бяха избити.

Но внезапно откъм гората се разнесоха свирепи викове, придружени от изстрели.

– Какво е това? – питаха се всички.

– Скоро ще ни нападнат. Пригответе се. Артилеристите да завземат оръдията – изкомандва Амали.

Голяма група синхали, привлечени от гърмежите или предупредени от пратеник, се приближаваше тичешком. След миг нападателите бяха обградени. Те едва успяха да изтичат до укрепените места. Незабавно откриха огън по противниците, които започнаха да се изтеглят към гората с крясъци, без да прекъсват стрелбата.

– Да затворим процепа и да махнем дърветата, преди да са го забелязали – предложи Амали.

– Моите хора вече започнаха работа.

– Да проверим с колко оръдия разполагаме и дали е останало нещо от синхалите.

– Четири оръдия. Храна – никаква. Изглежда, че крепостта не е снабдявана с провизии през последните дни.

Повечето от ловците на бисери се заловиха с поправката на разрушенията, причинени от мината; няколко души продължиха да стрелят с оръдията по нападателите. На сутринта крепостта беше възвърнала обичайния си вид и можеше да устои на предстоящата атака.

Но и синхалите не си бяха губили времето напразно. Те бяха издълбали един ров по цялото продължение на крепостта, за да не дадат възможност на обсадените да избягат към брега.

Имаше най-малко хиляда души, въоръжени с пушки и саби. Обсадените не можеха да мислят дори за пробив.

– Нещата вървят на зло – забеляза Жан Баре, преглеждайки оръдията. – По-добре да бяхме останали на гемията. Но вече е късно да поправим грешката си. Ще чакаме, докато пристигнат ловците на бисери. Този проклет вятър няма да продължи цял месец, я!

Моряците на „Бангалор“ не пестяха мунициите. Щом забележеха някой приближаващ се противник, те започваха да стрелят толкова разточително с пушките и оръдията, че се наложи французинът да ги успокоява и да ги призовава да бъдат по-благоразумни.

– Ако продължаваме така, гранатите скоро ще свършат – казваше той. – Оставете синхалите да стрелят. Ние сме достатъчно защитени в тази крепост.

На следващия ден сутринта нападателите не предприеха нищо, за да превземат крепостта. Те чакаха гладът да изтощи обсадените и тогава да пристъпят към атака.

Пригответленията в крепостта бяха големи. Там знаеха, че дори след стихването на бурята вятърът дълго ще продължи да бъде силен, океанът – развълнуван, а плаването – невъзможно.

При една разкопка бяха намерени пет хляба и малко брашно. Запазиха хлябовете за Мадури въпреки неговите протести, а брашното омешиха на питки и ги раздадоха на ловците на бисери.

През нощта поставиха много часовои, но обсаждащите ги не предприемаха нищо. На другия ден Жан Баре каза на Амали:

– Те знаят, че могат да ни победят, без да пожертват нито един човек. Гладът е достатъчен.

– В краен случай ще ядем бананови листа, за да залъжем стомасите си.

– Амали – продължи французинът, – вече няма на какво да се надяваме. Трябва да предприемем отчаяна стъпка. Вятърът няма да стихне скоро. Ловците на бисери са далече, а не можем да разчитаме на победа, ако се храним само с бананови листа.

– Какво предлагате, приятелю?

– Тази нощ трябва да си пробием път. Ще нападнем неприятелите си и ще преминем през техните редици.

– Да, това е единственият възможен начин за спасение. Ами Мадури?

– Ще направим една носилка и ще го поверим на четирима от най-силните измежду нашите хора. Ще го оградим от всички страни и той ще бъде в безопасност.

– Приемам плана ви. Но да почакаме, докато синхалите заспят.

През целия ден те обмисляха предстоящата атака, която трябваше да започне в два часа през нощта, когато човек най-мъчно се бори със съня. За да заблудят неприятеля, стреляха непрекъснато до десет часа вечерта и изразходваха почти всичките си мунции.

След това стрелбата спря и обсадените се върнаха в колибите. В един час през нощта подвижният мост бе спуснат и ловците на бисери се наредиха в колона. Мадури се подчини на настояванията на чичо си и се съгласи да го сложат в носилката.

– Тръгваме – даде заповед Амали. – Но без никакъв шум.

Докато първите отреди излизаха, Дурга и Жан Баре запалиха един дълъг фитил, който трябваше да подпали бъчвата с барут, сложена под една от колибите.

– Колибите ще пламнат като кибрит – каза французинът. – След един час няма да остане нищо от крепостта.

След това се присъединиха към останалите, които ги чакаха зад трапа. Преди да се отдалечи, Жан Баре хвърли поглед назад. Вече се бяха появили първите искри.

– Пожарът започва – прошепна той. – Всичко е наред.

Амали и неговите хора бяха преваляли хълма. След тях вървеше втора група, която пазеше Мадури. До този момент синхалите не бяха забелязали нищо.

Непрогледен мрак цареше наоколо. Вятърът свиреше и заглушаваше всичко. Внезапно се чу вик, последван от втори и трети.

– На оръжие!

Синхалите бяха забелязали движещите се край храсталаците фигури и се готвеха да открият стрелба. В същия миг проехтя силният глас на Амали:

– Напред!

Ловците на бисери започнаха да стрелят и да си проправят път между неприятелите. После се хванаха за сабите и започнаха да нанасят удари наляво и надясно.

Изненадан, неприятелят отстъпи. Първата и втората група минаха, но третата, най-малобройната, беше оградена от всички страни от синхали. Откъм гората и селото се чуваха тържествуващи викове и ликуващи възглasi.

– Те са спасени, но ние сме изгубени – прошепна Жан Баре. – Нека поне продадем скъпо живота си.

Той поведе хората си и връхлетя върху неприятелите, които с всяка изминала минута ставаха все по-многобройни.

Напразни усилия. Те не можеха да си пробият път. От всички страни валяха копия и боздугани. Хората на Жан Баре падаха един след друг. Накрая един удар от приклад събори французина и той загуби съзнание.

Въстанието

Когато Жан Баре дойде на себе си, той видя, че е завързан за едно дърво. Охраняваха го четирима синхали. До себе си забеляза и друг пленник, когото позна веднага.

– И ти ли си тук, Дурга?

– Да, господине; заловиха ме жив.

– А другите?

– Струва ми се, че всички са избити.

– Завиждам им. Да умреш с оръжие в ръка е много по-добре, отколкото да бъдеш хвърлен на крокодилите... Амали успя ли да се спаси?

– Мисля, че да. Тук има още един пленник.

– Кой е той, Бенда ли?

– Не знам.

– Искрено съжалявам за него. Веднага ли ще ни убият?

– Преди това ще ни заведат при махараджата.

– Предпочитам да не го срещам.

Синхалите, които пазеха пленниците, се раздвижиха, за да направят път на един стар воин, облечен с широка дреха от червена коприна.

– Това ли е предводителят им? – обърна се към Дурга Жан Баре.

– Да – отвърна Дурга.

– Стара маймуна. Да чуем какво ще ни каже.

Предводителят се спря до французина, изгледа го любопитно и попита:

– Ти ли си белият човек, който спаси живота на махараджата?

– Да.

– Ти ли спаси Царя на ловците на бисери от зъбите на крокодилите?

– Да.

– Направил си грешка, като си се оставил да те пленят.

– Не може винаги да се печели.

– Жалко. Ти си герой, когото целият народ на Яфнапатам почита.

– Това няма да ме спаси от зъбите на крокодилите.

– Уви!

– Ако наистина мислиш така, пусни ме да си отида.

– Невъзможно. Ще се простя с главата си, ако сторя това.

– Тогава ме заведи при махараджата.

– За голямо съжаление точно това ще трябва да направя.

- Амали успял ли е да се спаси?
- Да, с цялата си група.
- А вторият отряд?
- Настигнахме го и го разбихме.
- Разбихте? – повтори бледен французинът. – А Мадури?
- Той е в ръцете ни.

Ледена пот изби по челото на Жан Баре.

– Мадури пленник!... Тогава всичко е свършено!... Бедният Амали!

Донесоха три носилки. Едната от тях беше вече заета. През платното не можеше да се види кой е в нея, но това не беше трудно да се отгатне.

– Сигурен съм, че е Мадури – прошепна французинът.

Двама души хванаха Жан Баре, обвиха го в платно и го сложиха на една от носилките. Четирима души повдигнаха носилката и я понесоха бързо. Зад нея тръгна отряд от сто души.

Жан Баре се опитваше в продължение на половин час да разхлаби въжетата, които го стягаха, но разбра, че нищо не може да направи, и се примири със съдбата си.

Носачите продължаваха да тичат. Изминаха четири часа, които на пленника се сториха цяла вечност. После носачите започнаха да вървят по-бавно. През платното проникна малко светлина.

– Пристигнахме ли вече? – питаше се французинът.

Тъкмо се канеше да зададе въпроса гласно на носачите, когато му се стори, че от далечината долитат викове и гърмежи. Покривалото на носилката се вдигна и Жан Баре видя до себе си други две носилки, оградени от войници.

– Къде сме? – попита той.

– Близо до Яфнапатам.

– Да не би да се води битка по улиците на столицата?

– Става нещо. В далечината се виждат пушечи. Чуваме и пукотевица.

Началникът на конвоя говореше въодушевено с някого. Жан Баре дочу думите: „Въстание, въстание.“

Почивката продължи пет минути. После носилката бе покрита отново и носачите я понесоха.

Виковете и гърмежите ставаха все по-близки.

Носачите вървяха около двадесет минути. Внезапно се чу повелителен глас:

– Стой! Кого носите?
– Пленници.
– Ако се противите, ще ви избием.
– Махнете се от пътя ни. Ние отиваме при махараджата! – отвърна му друг глас.

Това предизвика възмущение.
– Долу махараджата! Смърт на тиранина! Пуснете пленниците!
Двадесетина ръце раздраха покривалото на Жан Баре и той видя, че е заобиколен от войниците от конвоя.

Радостен възглас се изтръгна из стотина гърла.
– Белият човек! Спасителят на Амали! Да живее французинът!
Само за миг Жан Баре беше развързан и понесен на ръце. Отначало помисли, че сънува.

Един човек, който носеше на главата си паунови пера, се приближи до него и му каза:

– Аз съм брат на Бенда, когото вие спасихте. Искате ли да застанете начело на нашето въстание?

– Нищо не разбирам – прошепна французинът.
– Научихме, че Амали е слязъл на брега заедно с ловците на бисери, за да завладее царството на своите деди и да отмъсти за брат си. Целият народ въстана срещу махараджата. Градът е в пламъци. Бият се по всички улици, които водят към палата, пазен от кандидотите. Провъзгласихме Амали за махараджа.

– Амали се отказа от трона, още преди да го е получил. Но приемникът му е тук.

– Вие ли?
– Не!... Мадури, синът на убития брат на Амали, законният наследник на трона.

– Къде е той?
– Ето го!

Жан Баре отиде при втората носилка, раздра платното и показа младия принц.

Чу се радостен възглас:
– Да живее Мадури! Да живее нашият махараджа!
Десет ръце издигнаха момчето и го понесоха триумфално.
– Какво ще правим сега? – попита Жан Баре брата на Бенда.
– Ще тръгнем заедно с другите към палата, за да го превземем.
– Искате да убиете махараджата?
– Не, само ще го пленим. Мадури и Амали ще решат съдбата му.

– Да тръгваме!

– Ще ви наричам наш генерал. Не отказвайте.

– Приемам. Колко са вашите войници?

– Шестстотин. Останалите са хора от народа.

– Нека начело застанат военните. Другите ще вървят след тях, за да помагат в случай на нужда.

Братът на Бенда изсвири два пъти със свирката си. След петнадесет минути триста войници бяха наредени в две колони и готови за поход.

– Аз ще поема командването на първата колона – заяви Жан Баре на Дурга, – а на теб поверявам втората. Същевременно трябва да бдим и над Мадури.

– Този път никой не може да ми го отнеме.

– Напред! – изкомандва Жан Баре. – Пригответе оръжията си.

След половин час отрядите стигнаха до царския палат. Кандиотите ги посрещнаха с изстрели.

Но Жан Баре дори не мръдна. Войниците му се спуснаха напред като ураган и предизвикаха паника сред хората на махараджата. За да забавят нападението на въстаниците, те подпалиха къщите по улицата, водеща към палата.

Но всички усилия бяха напразни. Възбудени от миризмата на барута, хората на Жан Баре продължаваха да напредват. Скоро пътят пред тях бе свободен. Те се приготвиха да атакуват палата, където се надяваха да намерят махараджата.

– Ако войниците се държат добре – мислеше си Жан Баре, – махараджата ще бъде свален още тази вечер, преди да са пристигнали ловците на бисери. Мадури ще бъде новият махараджа на Яфнапатам.

Бягството на махараджата

Докато въстаниците се приближаваха към палата, за да го превземат, махараджата, загубил ума и дума от страх, гледаше от своята кула с позлатено кубе настъпващата тълпа.

Той беше разпратил хората си по всичките краища на своите владения, за да свикат кандитите, които единствени му бяха останали верни. Освен това той подготви малката си флота. Но бързото напредване на въстаниците превърна на пух и прах всичките му предохранителни планове.

В това време един военен, покрит с прах и цял окървавен, се втурна в залата.

– Ваше Величество – съобщи той, – напълно сме разбити; белият човек се е присъединил към въстаниците.

Побеснял от ярост, махараджата извади един револвер и стреля във вестоносеца. Той се олюля и падна на пода.

– Само така трябва да се постъпва с тези кучета! – извика махараджата.

Сановниците не посмяха да направят нищо, за да предовратят убийството.

По улиците пукотевицата продължаваше. Целият град беше обхванат от пламъци. При оттеглянето си кандитите опожаряваха всичко, защото смятаха, че по този начин ще забавят настъплението на въстаниците.

Махараджата крачеше като див звяр по малката тераса. Той се спря пред първия си министър и попита:

- Дали ще пристигнат навреме подкрепленията?
- Съмнявам се, Ваше Величество. Ловците на бисери сигурно вече са слезли на брега. Те са много – десетки хиляди.
- Значи с мен е свършено! – скръцна със зъби махараджата.
- Остава ми да се надявам на флотата и на четирите хиляди кандити, пръснати из земите ми. Може и да победим.
- Но ако остана тук, ще ме пленят.
- Бих искал да ви посъветвам, с ваше позволение.
- Точно това очаквам от теб, негоднико, тъй като ти си първият ми министър.
- Напуснете палата и бягайте към брега.

Махараджата го погледна с кръвясали очи.

– До трона ми ли искаш да се домогнеш? – извика той.

– Не, Ваше Величество – отвърна нещастникът с разтреперан глас и втренчено гледаше дясната ръка на своя господар, който посягаше към дръжката на меча си... – Аз ще дойда с вас.

– Ще имаме ли време?

– Да, но трябва да се преоблечете, за да не ви познаят.

– Накъде ще тръгнем?

– Ще настигнем флотата.

Махараджата се спря, озарен от внезапна мисъл.

– Амали обича Мизора – възкликна той.

– Казват, че сестра ви се е съгласила да се омъжи за него.

– Нещастница!... Още ли е в замъка на този бандит?

– Така мисля.

– Ще ударя Амали в сърцето. Щом всички ловци на бисери са тук, скалата е останала без защитници!... Добра идея! Аз ще загубя трона си, но наказанието на Амали ще бъде по-тежко... Пригответе ми едни селски дрехи. Ще се направим на въстаници и обстреляме по войските ми. Щом не искат да отдадат живота си за своя махараджа, не заслужават нищо друго.

Махараджата отрязва дългата си черна брада, свали златните пръстени и огърлиците си от перли, съблече копринените си дрехи и ги замени с роба от грубо платно и панталони от бяла аба.

Четиримата му министри и десетина други сановници направиха същото.

– Въоръжете се с пушки и мечове и ме оградете, за да ме защитите. Тълпата на площада ли е вече?

– Още не – отговори първият министър.

– Дайте заповед на кандиотите да ни пуснат и да не отговарят на изстрелите ни.

– Ваше Величество – обади се първият министър, – защо не се възползвате от тайния вход?

– Кой таен вход?

– Този, който води в храма на Буда. Оттам можем да излезем, без да ни видят.

– А съкровищата ми? Нима ще ги оставя в ръцете на тези негодници?

– Още тази сутрин се погрижихме да ги заровим.

– Тежко на този, който ги докосне! Всички слязоха в едно малко

подземие.

Министърът отвори една скрита врата и поведе малката група по тъмен коридор, светейки с главня. Те вървяха няколко минути в едно мрачно подземие, което ту се изкачваше нагоре, ту слизаше надолу. Най-накрая водачът отвори някаква тясна вратичка и групата влезе в пустия храм.

Отвън се чуваха гърмежи и викове.

– Къде се намира този храм? – попита махараджата.

– До външната крепост.

– Дали ще ме познаят въстаниците?

– Вие сте добре маскиран, Ваше Величество.

– А ако ме нападнат?

– Ще ви защитаваме. Напред! Нямаме време за губене.

Махараджата, който трепереше за живота си, се реши да излезе от храма. Улицата беше пълна с хора. Въстаниците отблъскваха кандитите, които се опитваха да излязат от града.

Първият министър направи път на махараджата и сановниците, после хлопна вратата зад гърбовете им и се върна тичешком в тайния коридор, като си мърмореше ухилено:

– Сега е моментът да заграбя съкровищата ти. Твоята власт вече не съществува...

Докато махараджата бягаше, Жан Баре и неговите хора продължаваха да се бият с кандитите. Кандитите стреляха непрекъснато и убиха доста от хората на французина. Жан Баре повика Дурга и брата на Бенда и им каза:

– Ако продължаваме така, всички ще бъдем избити. Губим хората си, а ние изобщо не напредваме. Трябва да измислим някакъв начин, за да си приедем път.

– Господине – обърна се към него Дурга, – в града сигурно има доста много слонове. Имате ли още от онази отрова, която ги подлудява?

– Браво, Дурга! Колко съм завелян! Изобщо не се сетих за тези гиганти. Ще победим.

– Колко слона са ви необходими? – попита братът на Бенда.

– Най-малко десетина.

– След няколко минути ще ги имате.

– Докато дойдат, ще оттеглим нашата група, за да освободим пътя.

Хората на Жан Баре се оттеглиха зад близките къщи и Дурга докара след малко дванадесетина големи слона, водени от техния водач. Разревожени от гърмежите и пламъците, дебелокожите животни искаха да

се върнат, още повече че няколко куршума вече ги бяха засеждали. Жан Баре ги върза с въжета, инжектира им от отровата и каза на водача да се отстрани. Слоновете продължиха още няколко минути да се дърпат назад, изплашени от огньовете.

Кандиотите сякаш отгатнаха замисъла на французина. Те се нарешиха в полукръг и се приготвиха да нападнат въстаниците.

Опасността беше голяма.

Тогави Жан Баре изкомандва:

– Започнете да стреляте във въздуха и хвърляйте по слоновете горящи глави.

Петнадесет души се отделиха и се приближиха до една горяща къща, откъдето взеха глави и започнаха да ги хвърлят по слоновете. В това време тайнствената отрова също започна да действа. Грамадните животни хукнаха и скоро стигнаха до оградата. Изплашените кандоти се втурнаха да бягат във всички посоки.

– Насочете оръдията към слоновете и ги избийте – нареди Жан Баре. – После ще се погрижим и за кандотите.

Въстаниците насочиха четиринадесетте оръдия на кандотите към слоновете. Животните бяха избити до едно.

Като видяха, че опасните им врагове са мъртви, кандотите се окуражиха и се опитаха да отблъснат нападателите. Но Жан Баре вече беше стигнал до високата стълба, която водеше към главния вход на палата.

Въстаниците, които бяха победили навсякъде, приветстваха радостно Мадуре – новия махараджа на Яфнапатам.

Последният подвиг

Жан Баре, с изпокъсани дрехи и почерняло от барут лице, се втурна по стълбите на палата. След него тичаха Дурга, братът на Бенда и един малък отряд въстаници. Той бързаше да намери махараджата, за да го плени и предостави на тълпата. Слугите не смееха да препречат пътя му; кантиотите захвърляха оръжията си и молеха за милост.

Бяха претърсени всички зали, галерии и покои на махараджата, но него го нямаше. Жан Баре не можеше да допусне, че е успял да избяга; тъкмо се канеше да почне претърсването отново, когато хората му доведоха при него един човек. Човекът бе примрял от страх и молеше за милост.

Един от въстаниците побутна пленника към французина и каза:

– Това е първият министър на махараджата. Намерих го в градината на палата, тъкмо когато се канеше да слезе в едно подземие. Той може да ви каже къде се е скрил неговият господар.

Като видя французина, министърът падна на колене и замоли:

– Милост, господине... Не ме убивайте!

– Стига си хленчил. Отговаряй! Къде е господарят ти?

– Не е тук.

– Къде отиде?

– Избяга преди един час.

– С кого?

– С министрите си и с десетина други сановници.

– Невъзможно. Улиците бяха пълни с въстаници. Щяха да го познаят.

– Той си отрязва брадата и смени дрехите си. Кълна ви се, че никой не го забеляза.

– Къде отиде?

– На брега, за да се присъедини към флотата си.

Французинът подскочи.

– Флотата си?... Къде иска да отиде?

Министърът се поколеба.

– Говори, иначе ще кажа да те хвърлят от прозореца.

– Каза, че иска да удари Амали в сърцето.

– Не разбирам.

– Говореше за Мизора.

Жан Баре пребледня.

– Злодей! Сега разбирам. Той иска да атакува замъка в отсъствието на Амали. Дурга, Дурга!

– Какво има? – отзова се веднага помощникът.

– Нареди да приготвят двадесет от най-бързите коне.

– Заминават ли?

– Няма време за губене. Животът на Мизора е в опасност. Нали разбираш? Ако попадне в ръцете на брат си, тя ще бъде завинаги загубена за Амали. Махараджата е способен да я убие.

След това Жан Баре се обърна към брата на Бенда и нареди:

– Задръжете този човек до моето завръщане.

Когато французинът излезе на двора, навън го чакаха двадесет въоръжени въстаници на коне. Жан Баре се метна на седлото. Конниците препуснаха в галоп по улиците на града.

Ликуващият народ, който празнуваше с песни и танци свалянето на махараджата, позна Жан Баре и горещо го приветства.

– Да живее белият човек! Да живее нашият генерал! Нека Буда му дари дълъг живот!

Като излязоха от града, конниците се отправиха към Абалтор, където се надяваха да намерят Амали и ловците на бисери.

Времето бе прекрасно. Вятърът беше утихнал. По всяка вероятност ловците на бисери вече бяха слезли на брега.

– По кой път може да е тръгнал махараджата? – попита Жан Баре Дурга, който препускаше до него. – Знаеш ли къде се намира неговата флота?

– Чух, че откакто претърпя поражение край нашата скала, тя се намира в залива Шанил.

– На какво разстояние от Абалтор е този залив?

– На около двадесет и пет мили.

– Това са два часа път. Трябва да побързаме, за да попречим на махараджата да отплува с някоя гемия.

– Ами ако закъснеем?

– Ще се присъединим към ловците на бисери и ще започнем да преследваме флотата му. Разполагаме с достатъчно гемии, а освен това с нас ще бъде и „Бангалор“.

– Трябва да намерим възможно по-скоро Амали.

Към обяд конниците стигнаха до крепостта. Разстоянието между нея и залива бе около шест мили. Не бяха изминали и половината разстояние, когато чуха гласове.

Жан Баре пришпори коня си и излезе напред. Скоро той прекоси гората. Брегът беше покрит с народ. От океана продължаваха да идват стотици гемии.

– Ловците на бисери! – възкликна французинът и се хвърли в обятията на Амали.

Царят на ловците на бисери не вярваше на ушите си.

– Мадури махараджа! – повтаряше непрестанно той, сякаш се страхуваше, че не е разбрал добре. – Яфнапатам е в наши ръце... Въстание... Аз пък мислех, че сте загинали в боя, и бях започнал да ви оплаквам... Господи, струва ми се, че сънувам.

– Тогава се събудете и слушайте какво ще ви кажа! Махараджата е успял да избяга и се готви да отмъсти.

– Как? Ние сме петнадесет хиляди.

– Колко души оставихте да пазят скалата?

– Замъкът ми не се нуждае от охрана.

– Махараджата се готви да го нападне и да отвлече Мизора.

– Мизора е в опасност?! Мизора е застрашена?! – извика Царят на ловците на бисери. – Злодей... Той е способен да я убие, само и само да не стане моя жена.

Той скочи като луд и извика:

– В океана! В океана! Качвайте се на гемииите! Да вървим към моята скала!

Ловците на бисери, които не можеха да си обяснят тази внезапна заповед, тръгнаха след своя господар. „Бангалор“ се приближи към брега. Жан Баре и Дурга също последваха Амали, който даваше заповеди с отчаян глас и обясняваше на предводителите причината за внезапното заминаване.

– Успокой се – постави ръка на рамото му французинът. – Махараджата е тръгнал само няколко часа преди нас.

– Ами ако е вече в океана?

– Дори на скалата ви да има само няколко души, тя пак няма да може да бъде превзета преди нашето пристигане.

– Това е така – съгласи се Царят на ловците на бисери, вече поуспокоен. – Толкова съм ви признателен! Без вас щях да загубя Мизора. Никога не съм предполагал, че този човек може да бъде така безсърден.

Докато гемията излизаше от залива, Амали разказваше на приятеля си как е успял да навлезе с групата си в гората и да стигне до „Бангалор“, където чакал пристигането на ловците на бисери.

Голямата ескадра на ловците на бисери излезе от залива и потегли

на юг. Новината, че техният цар ще се сражава с махараджата, за да му попречи да превземе скалата и отвлече Мизора, се разнесе бързо по всички гемии. Храбрите моряци, на които още не се беше представил случай да покажат своята смелост, изгаряха от нетърпение битката да започне, колкото се може по-скоро.

Гемииите се носеха бързо в спокойните води на океана. Към четири часа след обяд, когато флотата заобикаляше носа на залива, ловците на бисери забелязаха тринадесетте гемии на неприятеля.

Синхалите веднага познаха враговете си. Гемииите им се разделиха на две групи. Едната зае отбранителна позиция, а другата се опита да се изтегли в океана.

Във втората група имаше един голяма гемия с позлатена палуба. Нейният екипаж се състоеше от двадесет и пет моряци и четири оръдия.

– Корабът на махараджата – провикна се Амали. – Да го оградим, преди да е избягал.

Част от флотата на ловците на бисери започна да се сражава с първата група на ескадрата, а втората, начело с „Бангалор“, се отправи към другата група, за да ѝ препречи пътя.

Започна ожесточена битка. Амали забеляза, че бившият владетел иска да избяга, и подкара „Бангалор“ към неговата гемия.

Хората на махараджата трескаво стреляха срещу противниците си, докато гемията се мъчеше да избяга, но напразно.

Битката между двете гемии продължи десетина минути. Най-накрая „Бангалор“ направи абордаж.

Ловците на бисери бяха шестдесет души. Върху гемията на махараджата имаше петдесет грижливо подбрани и добре въоръжени воини.

Амали и Жан Баре стъпиха първи върху палубата на неприятелската гемия и призоваха хората на нея:

– Предайте се! Вашата ескадра е разбита!

Синхалите отговориха с воинствени крясъци и се опитаха да отблъснат неприятелите си. Екипажът на „Бангалор“ им се притече на помощ. Започна отчаяна битка със саби и мечове. Не стихваха и револверните изстрели.

Амали и Жан Баре се опитаха на три пъти да пробият линията на неприятеля, но и трите пъти бяха отблъснати.

– Стреляйте с оръдията! – извика Жан Баре.

Дурга обърна едно от оръдията и го насочи към неприятеля, а моряците на „Бангалор“ се оттеглиха в другия край на палубата. Помощникът на Амали откри огън.

Петнадесет от неприятелите бяха повалени върху палубата. Другите захвърлиха оръжието си и започнаха да молят за милост.

Само махараджата остана със сабя в ръка. Той гледеше заплашително приближаващите се към него Амали и Жан Баре. Но когато Царят на ловците на бисери стигна до него, той не го нападна.

Тогава Амали сложи ръка на рамото му и каза:

- Ти си мой пленник.
- Убий ме. Аз съм победен. Изгубих трона.
- Няма да посегна на човека, който утре ще бъде мой сродник.
- Аз – твой сродник?!
- Мизора ще стане моя жена.
- Нещастница!

– Трябва да й благодариш, вместо да я обиждаш – каза Амали. – Тя се съгласи да се омъжи за мен, за да спаси теб, въпреки че заслужаваш да бъдеш наказан със смърт.

Махараджата наведе глава. Той помълча малко, а после попита:

- Какво ще направиш с мен?
- Ще ти предоставя управлението на малката провинция Серон.
- Няма ли да ме убиеш, за да отмъстиш за смъртта на брат си?
- Прощавам ти.
- Ти си великодушен – прошепна махараджата. – Урокът беше суров, но си го заслужавах.
- Съгласен ли си да станеш мой сродник?

– Нека сестра ми стане твоя жена. Ти я заслужи. Няма по-достоеен от теб за нейната красота.

Заклучение

Морското сражение завърши с пълното поражение на ескадрата, която не можа да устои на атаката на ловците на бисери.

Амали събра хората си и тръгна с „Бангалор“ към Абалтор, влачейки след себе си гемията на махараджата. Той бързаше да стигне в столицата, за да присъства на коронасването на своя племенник.

През това време Жан Баре пътуваше с три гемии към скалата на Амали, за да съобщи на Мизора за щастливия изход на битката и да я отведе в Яфнапатам с цялата тържественост, която подобава на нейния сан.

След четири дни в големия индуски храм стана коронасването на младия Мадури и венчавката на неговия пръв министър с хубавата Мизора.

Бившият махараджа не посмя да се яви пред довчерашните си поданици, които беше потискал в продължение на доста години. Той замина още същата вечер за новото си имение, което беше една малка държава с тридесет хиляди жители. По този начин той се избави от срама, без династията му да се заличи напълно. Трябва да признаем, че той съдържа обещанието си да се промени. Новите му поданици никога не се бяха чувствали така щастливи, както по негово време. Той беше първият индуски принц, който премахна смъртното наказание.

Когато стана пълнолетен, Мадури пое управлението на царството си. Той запази за свой пръв министър чичо си, на когото дължеше трона, а храбрия французин Жан Баре назначи за главнокомандващ войската.

КРАЙ

© 1992 Г. Холевич, превод от италиански

Emilio Salgari
Sul mare delle perle, 1903

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни, 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни, 2008 г.

Публикация
ИК „Дамян Яков“, 1992
Превод: Г. Холевич

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8264>]